

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:
Fysiske størrelse | Physical extent:

Doyle, A. Conan.

Baskervilles Hund : et af Sherlock Holmes
Eventyr.

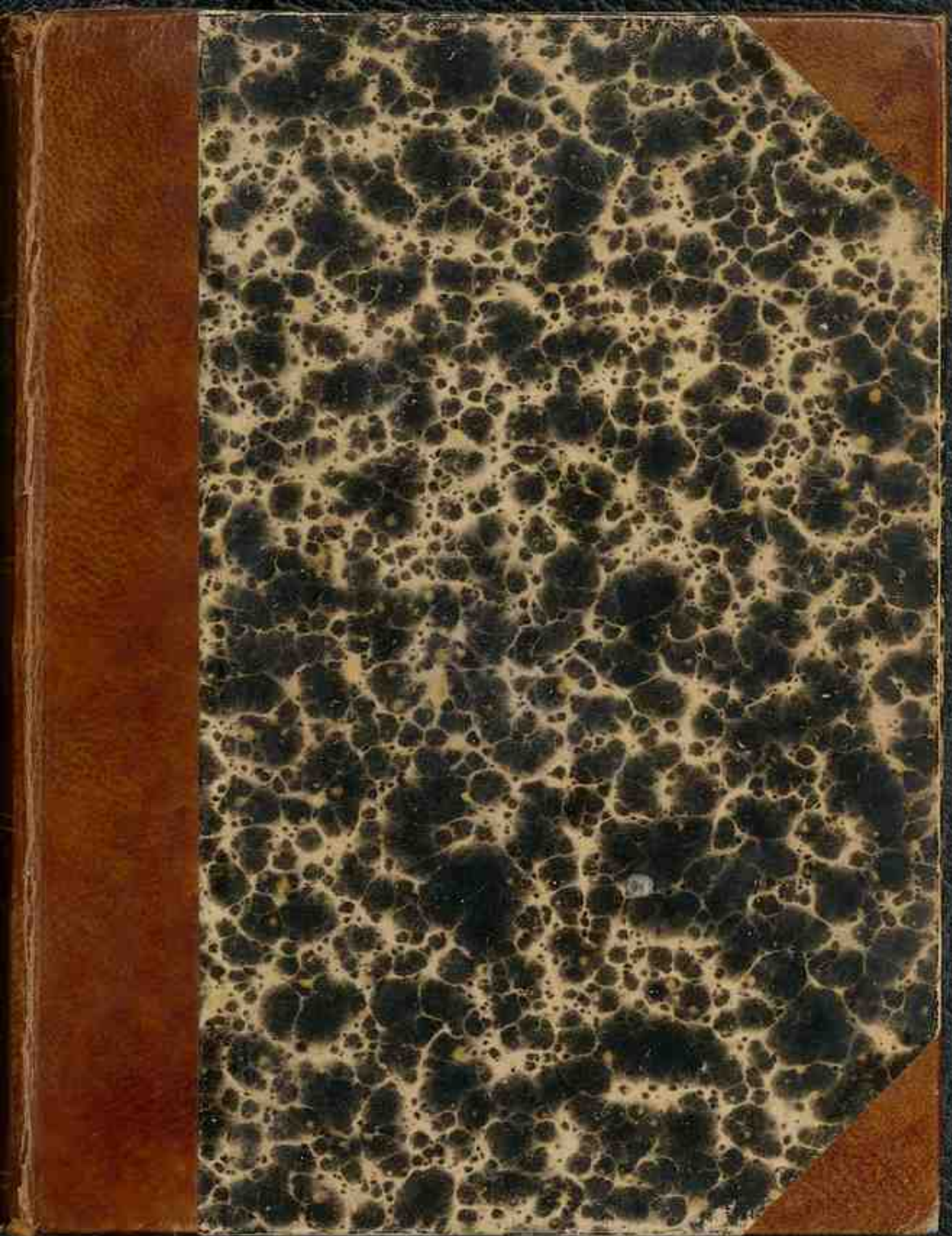
Aalborg : Aalborg Amtstidende, 1902
285 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

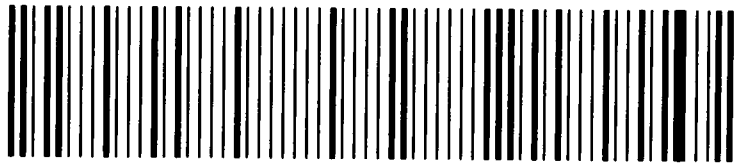
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, -67-

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

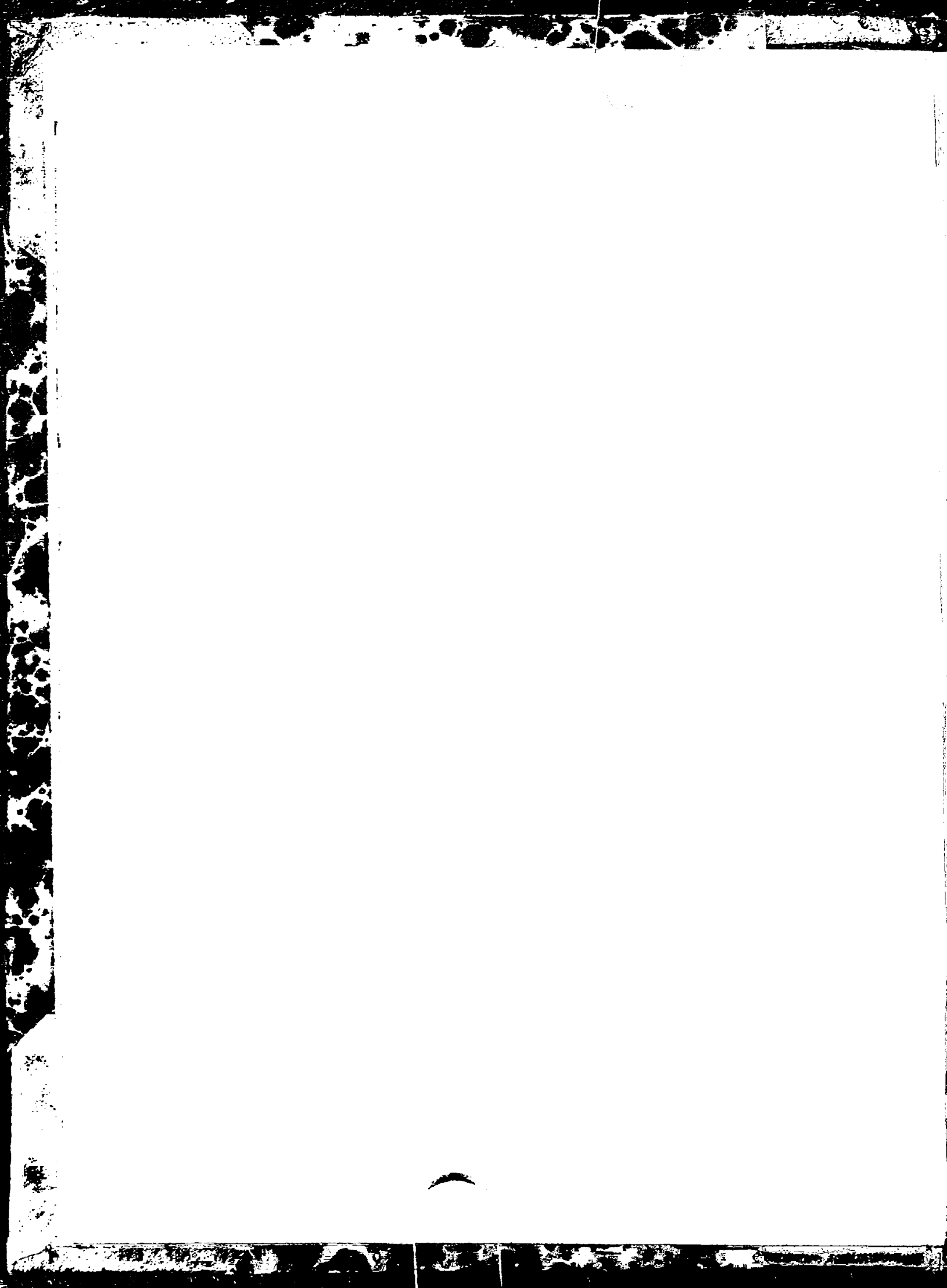

1 1 58 0 8 03075 1

TREX

Baskervilles Hund.

Et af Sherlock Holmes Eventyr

af

Conan Doyle.

»Aalborg Amtstidende«s Forlag og Tryk.

1902.

Conan Doyle:

Basfervilles Hund.

Et af Sherlock Holmes Eventyr.

Nalborg.

„Nalborg Amtstidende“s Bogtrykkeri.

1902.

Føljeton til „Aalborg Amtstidende“.

Kapitel I.

Mr. Sherlock Holmes.

Mr. Sherlock Holmes, der som oftest stod meget sent op om Morgenens — undtagen ved de ikke sjeldne Lejligheder, hvor han var oppe hele Natten — sad ved sit Frokostbord. Jeg stod foran Kaminen og holdt i mine Hænder en Stok, som den Herre, der besøgte os den foregaaende Aften, havde glemt. Det var en god, svær Spadserestok af smukt Træ, som foroven endte i et tykt Haandtag. Lige under dette var en Sølvrand paa omtrent en Tommes Bredde, som bar følgende Indskrift: „Til James Mortimer, M. R. C. S., fra hans Bæner paa C. C. S.“ og Aarstallet „1884“. Det var en af den Slags Stokke, som gammel-dags Huslæger plejer at bære, rigtig en berømligende, værdig, solid Stok.

„Maa, Watson, hvad mener De om den?“

Holmes sad med Ryggen til mig, og jeg havde ikke sagt et Ord om, hvad jeg var i Færd med.

„Hvor kunde De vide, hvad jeg bestilte? Jeg tror virkelig, De har Dine i Natten.“

„Jeg har i alt Fald en vel poleret Sølvaffæ-
tande lige foran mig,“ sagde han. „Men sig mig,
Watson, hvad mener De om den Stof? Siden
vi har været saa uheldige ikke at være hjemme,
da dens Ejer var her, og altsaa ikke aner noget
om, hvad han har villet, bliver denne tilfældige
Souvenir ligesrem betydningsfuld. — Lad mig
nu se, om De, efter at have undersøgt den, kan
slutte Dem til, hvem den Mand er, der har
glemt den.“

„Jeg mener,“ sagde jeg, idet jeg saa nøje
som muligt fulgte min Vens Metode, „at Dr.
Mortimer maa være en flink og vel anset ældre
Læge, siden hans Befendte giver ham slige Tegn
paa deres Agtelse.“

„Det er godt,“ sagde Holmes. „Udmærket.“

„Jeg tror ogsaa, at der er Sandsynlighed
for, at han er Landlæge og gør en Del af sine
Engebesøg til Fods.“

„Hvorfor det?“

„Fordi denne Stof, der oprindeligt har været
meget fin, alligevel har saa mange Strammer,
at jeg ikke rigtig kan tænke mig, at den tilhører
nogen Læge her fra Byen. Den tykke Jerdupsto
er helt opslidt, saa det ser ud til, at han har
gaaet meget med den.“

„Det er meget fornuftigt, hvad De der siger.“

„Naa, saa staar der: „Fra hans Venner

paa C. C. S." Det er en eller anden Gaard eller Herresæde, hvor han er Huslæge, og hvor Familien saa har givet ham dette lille Erkendtlighedstegn."

„Hør, Watson, De overgaar ligesvem Dem selv," sagde Holmes, idet han røftede sin Stol tilbage og langsomt tændte en ægte Havana-Cigaret. „Jeg maa virkelig indrømme, at i alle de Skildringer, De har været saa god at give af mine smaa Fuldfornemheder, har De bestandig undervurderet Deres egen Kløgt. Maaſke De just ikke selv er noget Lys, men De forſtaar virkelig at tænde Lys. Nogle Mennesker har, uden selv at være Genier, en mærkelig Evne til at stimulere andres Talent. Jeg erkender, kære Ben, at jeg virkelig føler mig i Gæld til Dem."

Det var første Gang, han udtalte sig ſaaledes, og jeg maa ſige, hans Ord glædede mig overordentlig, for jeg havde følt mig krænkſet over den Ligegyldighed, han viſte mine beundrende Forſøg paa at ſtaffe ham og hans Metode offentlig Berømmelſe. Jeg var ogsaa ſtolt ved Tanken om, at jeg i ſaa høj Grad havde formaaet at gøre mig til Herre over hans Enſtem, at jeg kunde anvende det paa en Maade, der vandt hans Biſald. Nu tog han Stokken ud af min Haand og underſøgte den nogle Øjeblikke med blotte Øjne. Derpaa lagde han med et intereſſeret Udtryk Ci-

garetten fra sig, gik hen til Vinduet med Stoffen og undersøgte den atter med et Forstørrelsesglas.

„Ret interessante Begyndelsesgrunde,“ sagde han, idet han atter satte sig hen i sit Vndlingshjørne i Sofaen. „Man faar da noget at vide af den Stof. Den nder et Grundlag, hvorpaa man kan bygge adskillige Slutninger.“

„Er der vel noget, jeg har overset?“ spurgte jeg med nogen Vigtighed. „Der er vist ikke noget af nogen Betydning, som jeg ikke har lagt Mærke til, vel?“

„Kære Watson, jeg er desværre bange for, at de fleste af Deres Slutninger var fejlagtige. Da jeg sagde, De virkede stimulerende paa mig, saa mente jeg ærlig talt, at jeg, ved at bemærke Deres Fejlslutninger, ofte tilfældig kom paa Spor efter Sandheden. Alligevel har De i dette Tilfælde ikke helt Uret. Manden er ganske sikkert Læge paa Landet. Og han gaar vist ogsaa en hel Del til Guds —“

„Saa havde jeg jo Ret!“

„Ja, for saa vidt.“

„Jamen, det var jo det hele!“

„Nej, kære Watson, det var det ikke — aldeles ikke. Jeg kunde for Eksempel gøre den Bemærkning, at det er meget rimeligere, at en Læge faar en Gave fra et Hospital end fra en Herregaard, og at, naar de to Bogstaver C. C. staar

foran et Hospitalsnavn, saa ligger det nær at formode, at det er Charing Cross Hospitalet, der menes.“

„De kan jo muligvis have Ret!“

„Sandsynligheden taler for, at jeg har det. Og naar vi tager dette som Udgangspunkt, har vi en ny Basis for Slutninger om, hvem vor ukendte Gæst har været.“

„Godt, naar vi altsaa sætter, at „C. C. H.“ betyder „Charing Cross Hospital“, hvad Slutninger kan vi saa drage deraf?“

„Kan De ikke tænke Dem det selv? De kender jo min Metode. Anvend den!“

„Jeg finder ikke andet, end at det er øjensynligt, at Manden har praktiseret i Byn, før han kom paa Landet.“

„Jeg tror dog, vi kan vove os en Smule videre. Hør nu engang. Ved hvilken Lejlighed vilde det være mest sandsynligt, at han havde faaet saadan en Gave? Naar vilde hans Venner snarest være traadt sammen for at give ham et Bevis paa deres venlige Følelser? Naturligvis da Dr. Mortimer traß sig tilbage fra Hospitalstjenesten for selv at overtage en Praksis. Vi ved, at han har modtaget en Gave. Vi tror, at der har fundet en Afreise Sted fra et Byhospital til en Landpraksis. Er der da noget urimeligt i at slutte, at denne Gave blev givet, da Afreisen fandt Sted?“

„Nej, det ligger jo ret sandsynligt.“

„Naa! Endvidere vil De indrømme, at han ikke kan have været fast ansat Læge ved Hospitalet, thi en saadan Stilling vilde han ikke have forladt for en Landpraksis. Altsaa har han rimeligvis kun været Kandidat ved det nævnte Hospital. Og det er fem Aar siden, han forlod det, for Datoen staar paa Stofken. Altsaa: Deres vel meriterede, midaldrende Huslæge svinder ind til en ung, elsteværdig Mand under 30 Aar, distret, uden Wergerrighed og i Besiddelse af en Tudlingshund, som jeg vil antage for at være større end en Terrier og mindre end en Vænehund. Hvad siger De til det, min kære Watson?“

Jeg opflog en vantrø Gatter, medens Sherlock Holmes lænede sig tilbage i sin Stol og sendte Røgen fra sin Cigaret op i Luften som smaa, høl-gende Ringe.

„Hvad det sidste angaar,“ sagde jeg, „er jeg ikke i Stand til at føre noget Bevis imod Dem, men jeg kan i alt Fald med Lethed skaffe nogle Oplysninger til Veje om Mandens Alder og Stilling.“ Med disse Ord rejste jeg mig, redtog fra Boghylden med medicinsk Literatur et biografisk Leksikon over Læger og slog op paa Navnet. Der var mangfoldige, der bar Navnet Mortimer, men kun een af dem kunde være den, jeg søgte. Jeg læste højt, hvad der stod om ham.

„Mortimer, James, M. R. C. S., 1882, Grimpen Dartmoor, Devon. Kandidat ved Charing Cross Hospital fra 1882 til 1884. Bandt Jackson-Præmien for en Afhandling om sammenlignende Patologi. Korresponderende Medlem af det svenske „Patologiske Selskab“. Forfatter til: „Atavismens Luner“ (i „the Lancet“ for 1882) og til Artikklen: „Stride vi frem“ i „Medicinsk Tidende“ Marts 1883. Distriktslæge i Grimpen, Thorslen og High Borrow Kommuner“.

„Ja, ja, Watson,“ sagde Holmes med sit drilagtige Smil, „De havde da i alt Fald Ret i Deres siffige Antagelse, at det var en Landlæge. Men i øvrigt synes jeg, at mine Formodninger slaar smukt til. Hvis jeg husker ret, brugte jeg Til lægsordene „elstøverdig“, „distræt“ og „uden Wergerrighed“. Jeg har gjort den Erfaring, at det i denne Verden kun er elstøverdige Mennesker, der faar slike smaa Mindegaver, kun Folk uden Wergerrighed, der foretrækker et Land-Embede for en Hovedstadspraksis, og kun en distræt Mand, der, efter at have ventet en Time i ens Stue, efterlader sin Stof i Stedet for sit Bisittort.“

„Naa, og Hunden?“

„Hunden har været vant til at gaa bag efter sin Herre med dennes Stof i Munden. Da den er tung, har Dyret bidt fast i den lige paa Mid-

ten, hvor der ses meget tydelige Mærker af dens Tænder. Som man kan se af Afstanden mellem disse Mærker, har det været en mellemstor Hund — for Eksempel en . . . Jo, nu har jeg det! Det har været en langhaaret Hønsehund!”

Medens han talte, havde han rejst sig op og gik frem og tilbage i Værelset. Nu stod han stille henne ved Vinduet. Der var en saadan Overbevisning i hans Stemme, at jeg forbarset saa op paa ham.

„Kære Ben, hvor kan De nu være saa vis paa det?”

„Af den ganske simple Grund at jeg ser selve Hunden her uden for Indgangsdøren — — — og nu ringer dens Herre paa! — Nej, bliv De her blot, Watson, han er jo Deres Kollega, og Deres Nærværelse kan maaske være mig nyttig. Ja, dette er maaske et af vor Skæbnes dramatiske Momenter, Watson! Man sidder og hører Fodtrin paa sin Trappe, Trin, der snart vil træde ind i ens Liv, uden at man ved, om de vil bringe en ondt eller godt. Hvad kan Videnskabsmanden, Dr. James Mortimer ville Sherlock Holmes, Opdageren af og Specialisten i Forbrydelser? — — Kom ind!”

Vor Gæsts Tilsynkomst voldte mig nogen Overraskelse, idet jeg havde ventet at se en almindelig praktiserende Landlæge-Type. Det var en høj, mager Mand med en Næse, der, lig et Fugle-

næb, stak ud mellem to skarpe, nær ved hinanden siddende graa Dine, som funkede bag en guldindfattet Lorgnet.

Hans Klædedragt var noget sjusket; hans Overfrakke var falmet, og hans Buxer frynsede forneden. Skønt han var ung, var hans lange Rng allerede kroget; han gik foroverbøjet med Hovedet noget fremstrakt og kiggede nærsynet og velvilligt frem for sig. Idet han traadte ind, faldt hans Dine paa Stofken, som Holmes stod med i Haanden. Med et Udbrud af Glæde ilede han hen imod den.

„Na, der er den; det var dejligt!“ sagde han. „Jeg vidste ikke, om jeg havde glemt den her eller paa Dampskibskontoret. Jeg vilde ikke miste den Stof for en hel Million.“

„Det er en Gave, ser jeg,“ sagde Holmes.

„Ja, min Herre.“

„Fra Charing Cross Hospital?“

„Ja, jeg fik den til mit Bryllup af et Par Venner dér.“

„Føj, det var ærgerligt!“ sagde Holmes.

Dr. Mortimers Dine blinkede i mild Forbavselse bag Lorgnetten.

„Hvorfor var det ærgerligt?“

„Na, kun fordi det bringer Worden i den Række smaa Gisninger, vi havde anstillet om Dem. Deres Bryllup, siger De?“

„Ja. Jeg giftede mig og var derfor nødt til at tage et Embede paa Landet, da det vilde vare for længe at faa oparbejdet en Praisis herinde, som vilde sætte mig i Stand til at underholde Hustru og Børn.“

„Ja, ja, saa har vi da ikke taget saa meget fejl alligevel!“ sagde Holmes. „Og nu, Dr. James Mortimer — — det er jo Deres Navn, ikke sandt?“

„Ja. Jeg formoder, det er Hr. Sherlock Holmes, jeg har den Ære at tale med?“

„Jo. Og dette er min Ven, Dr. Watson.“

„Det glæder mig at træffe Dem, min Herre; jeg har ofte hørt Deres Navn nævne i Forbindelse med Deres Vens. — Jeg har en levende Interesse for Dem, Hr. Holmes. Jeg har sjelden set saa mærkelig udviklet en Pande og Hjernestål som Deres. Har De noget imod at lade mig føle paa den et Djeblik? En Afstøbning af den Hjernestål vilde være en Pryd for ethvert antropologisk Musæum — indtil det bliver muligt at erhverve selve Originalen! Ja, det er ikke min Hensigt at være ubehagelig, men jeg maa indrømme, at jeg kunde lide at eje Deres Hjernestål!“

Sherlock Holmes fik med en Haandbevægelse vor originale Gæst til at tage Plads.

„De er lige saa begejstret for Deres Studier, som jeg er for mine, kan jeg mærke!“ sagde han. „Paa Deres Begefinger kan jeg se, at De selv

triller Deres Cigaretter. Derfor bnyder jeg Dem ingen, men beder Dem tænde en, om De vil."

Lægen tog Papir og Tobak frem og rullede sig en Cigaret med en forbarrende Færdighed. Hans lange, nervøse Fingre var lige saa dirrende og urolige som et Insekts Følehorn.

Holmes sagde intet, men hans smaa, Innsnare Sidebliske viste mig, hvor stærkt vor besynderlige Gæst interesserede ham.

„Jeg antager dog ikke, Hr. Læge," sagde han til sidst. „at det udelukkende er for at undersøge min Hjernestof, at De har gjort mig den Være at komme her, først i Gaar Aftes og nu igen i Dag?"

„Nej, det er det ganske vist ikke — ihvorvel det glæder mig at have faaet Lejlighed dertil med det samme. — Jeg kom til Dem, Hr. Holmes, fordi jeg erkender, at jeg er en upraktisk Mand, og fordi jeg pludselig er bleven stillet over for en meget gaadefuld og usædvanlig Sag. Og da jeg jo ved, at De er Europas 2den største Berømmelse i Deres Fag — — —"

„Mange Tak, Hr. Læge. Maa jeg ellers spørge, hvem De tillender Væren af at være den første?"

„For en Videnskabsmand maa Frankmanden Berillons Metode altid staa som meget beundringsværdig."

„Var det saa ikke bedre, De henvendte Dem til ham?“

„Jeg sagde: for en Bidskabsmand, kære Hr. Holmes. Men, hoor det drejer sig om rent praktiske Spørgsmaal, er det en bekendt Sag, at De er Nummer et. Jeg haaber da ikke, Hr. Holmes, at jeg mod min Vilje skulde have fornærmet Dem . . .“

„Na jo, en lille Aende,“ svarede Holmes. „Jeg tror, Dr. Mortimer, at det vilde være det flogeste, om De nu uden videre Omsvøb var saa godnsjagtigt at sætte mig ind i den Sag, i hvilken De ønsker min Bistand.“

Kapitel II.

Forbandelsen over Familien Baskerville.

„Jeg har et Manuskript her i min Lomme,“ sagde Dr. James Mortimer:

„Ja, det saa jeg, da De kom ind,“ sagde Holmes.

„Det er et gammelt Haandskrift.“

„Ja, fra Begyndelsen af det 18de Aarhundrede, hvis det da ikke er et Falsum.“

„Hvor kan De dog vide det, Hr. Holmes?“

„Der har stiftet et Par Tommer af det ud af Deres Lomme hele Tiden. Jeg vilde være en daarlig Skriftespert, om jeg ikke kunde angive et Dokuments Alder paa en halv Snæs Aar nær eller saa. De har maasse læst min lille Afhandling om disse Sager? — Jeg vil antage, at det, De dér har, er fra 1730.“

„Det bærer Aarstallet 1742.“ — Dr. Mortimer drog det ud af sin Brystlomme. „Dette Familie-Dokument blev mig betroet af Sir Charles Basterville, hvis tragiske Død for en tre Maaneder siden vakte saa stor Ophidselse nede i Devonshire. Jeg kan sige, at jeg foruden at være hans Læge var hans personlige Ven. Han var en Mand med et klart Hoved, Hr. Holmes, klog, praktisk og lige saa blottet for Fantasi som jeg selv. Ikke desto mindre troede han paa Indholdet af dette Dokument og var beredt paa det tragiske Endeligt, der ogsaa blev har! til Del.“

Holmes rakte Haanden ud efter Dokumentet og glattede det ud over sine Knæ.

„De vil bemærke, Watson, hvorledes der afvejslende er brugt langt og kort S. Det var en af de Ting, der satte mig i Stand til at angive Dokumentets Alder.“

Jeg betragtede over hans Skulder det gulnede Papir og den falmende Skrift. Øverst paa Siden

stod: „Basterville Hall“ og nedenunder med store, fluntede Tal „1742“.

„Det lader til at være en Beretning om en eller anden mærkelig Tildragelse.“

„Ja, det beretter om en gammel Legende, der gaar igen i Familien Basterville.“

„Jeg havde ellers forstaaet, at det var i Anledning af mere moderne og praktiske Sager, De henvendte Dem til mig?“

„Det er det ogsaa. Det er oven i Købet om en meget presserende Sag, som maa afgøres inden 24 Timer. Men Manuskriptet er fort og nødvendigt til Forstaaelse af Sagen. Med Deres Tilladelse skal jeg læse det for Dem.“

Holmes lænede sig tilbage i sin Stol, nærmede begge sine Hænders Fingerspidser til hinanden og luffede Dine med en resigneret Mine. Dr. Mortimer vendte sig om imod Lyset og læste med høj, knirkende Stemme følgende besnuderlige, ældgamle Historie:

„Om Oprindelsen til Sagnet om Basterville-Hunden findes der mange forskellige Beretninger; dog, da jeg nedstammer i lige Linie fra Hugo Basterville og har Historien fra min Fader, som ligeledes havde den fra sin, nedskriver jeg den i den Tro, at det er slet, som jeg her meddeler. Og jeg ønsker, at I, mine Sønner, skulle tro, at den samme himmelske Retfærdighed, som straffer vore

Synder, ogsaa naadigt kan tilgive dem, og at ingen Forbandelse er saa tung, at den jo kan fjernes ved Bøn og Anger. Vær altsaa af denne Historie ikke at frngte Fortidens Skyld, men at drage Omsorg for Fremtiden, at de onde Lidenstaber, under hvis Nag vor Slægt har lidt saa svære Aivaler, ikke atter til jer Ulykke maa worde løsslupne.

Vid altsaa, at paa den store Oprørsstrigs Tid, (hvis Historie, skreven af den lærde Lord Clarendon, jeg høiligt anbefaler jer at læse) ejedes dette vort Herresæde af Hugo Basserville, og kan det ikke modsiges, at han var en saare vild, ryggesløs og ugudelig Mand. Dette kunde hans Naboer maasse have tilgivet ham, thi denne Egn har aldrig været rig paa Selgener; men han var samtidig i Besiddelse af et læregent spottende og grusomt Vid, der gjorde hans Navn berømt i mange Miles Omkreds. Nu hændte det, at denne Hugo blev forelsket (om man kan bruge saa Inst et Ord om saa mørk og slet en Lidenstabs) i Datteren af en Selvejerbonde, hvis Jorder laa nær ved Basservilles Gods. Men den unge Pige, der var dndig og velanset, undgff ham, thi hun kendte hans onde Ry. Saaledes hændte det, at Hugo tillige med fem, seks af sine dovne og ryggesløse Svirekammerater en Mikkelsaften listede sig ned til Gaarden og bortførte Pigen i hendes Faders og Broders Fraværelse. De førte hende med sig til Basserville

Hall og luffede hende ind i et Bærelse ovenpaa, medens de selv satte sig ned til et langvarigt Svirelag, som det hver Nat var deres Skik. Nu var den stakkels Pige deroppe nær ved at gaa fra Forstanden af al den Snyngen og Skraalen og de frngtelige Eder, hun hørte nedefra; thi det sagdes, at naar Hugo Basserville var druffen, brugte han Ord saa skræffelige, som om de indblæstes ham af selve Djævlens Mund. Til sidst rovede hun i sin Angst og Rød, hvad selv den modigste og kraftigste Mand maatte have gnost for; thi ved at holde sig fast i Bedbenden, som dengang bedæfede (og endnu dækker) hele den søndre Gavl, fravlede hun ned helt oppe fra Tagrenden og løb hjemad tværs over Seden. Men der var tre Mil til hendes Faders Hjem.

Nu skete det, at Hugo lidt efter forlod sine Gæster og begav sig op ovenpaa for at bringe Pigen Mad og Drikke — og maasse det, der var værre — og fandt Buret tomt og Fuglen fløjet. Da var det, som om han blev besat af selve Djævelen, thi han for ned i Drikkehallen, sprang op paa det store Bord, mens Arus og Rander og Træbrøker fløj rundt omkring ham, og svor højt i hele Selskabets Nærværelse, at han den samme Nat vilde overgive sin Sjæl og sit Legeme til den Onde, om han blot maatte indhente Pigen. Og medens de øvrige Svirebrødre stod skræmte og stumme over

for Hugos Raseri, raabte en af dem, der var ondere eller kan hælde mere druffen end de andre, at de skulde slippe Jagthundene løs efter Hende. Svorpaa Hugo løb ned i Borggaarden og raabte til Staldknægtene, at de skulde sadle hans Hoppe og slippe Kobbelet løs; og idet han smed et Tørflæde af Bigens til Hundene, jog han dem af Sted og satte med vilde Raab efter dem ud over Heden i hendes Spor.

I nogen Tid stod Svirebrødrene og stirrede ud for sig med aaben Mund i deres Forbavselse over, at alt var sket saa hurtigt. Lidt efter lidt vaagnede deres omtaagede Sjerner til Bevidsthed om, hvad der nu gik for sig paa Heden. De tumlede om; alt blev endevendt; nogle brølte paa deres Pistoler, nogle paa deres Heste, andre paa mere Vin; til sidst kom de dog til Hest alle tretten og for af Sted i vild Jagt ud over Heden i det klare Maanenskin, følgende den Retning, som de vidste, Bigen maatte have taget, hvis hun vilde til sit Hjem.

De havde redet omtrent en Mil, da de mødte en af de Hyrder, der vogter Faar paa Heden om Natten, og de raabte til ham, om han ikke havde set Sir Hugos Jagthunde. Og Manden var, siges der, saaledes ude af sig selv af Rædsel, at han knap kunde tale; dog fik de til sidst ud af ham, at han havde set den ulukkelige Pige med Hundene

efter sig. „Men jeg har set mere end det,“ sagde han, „for jeg har set Hugo Baskerville ride forbi mig paa sin sorte Hoppe, og bag efter ham løb der indløst en Hund, der saa ud, som om den var fra selve Helvede. Vor Herre forbyde, at jeg nogensinde skal faa den efter mig!“

Saa bandede de drukkne Herremænd Faarehyrden og red videre. Men pludselig løb det dem alle faldt ned ad Ryggen, for de hørte Hovslag over Heden, og dér kom den sorte Hoppe farende forbi dem, overstænket med Skum, med slæbende Tøjler og tom Sadel. Saa red Svirebrødrene sammen i en tæt Rklynge, for der var kommen en underlig Rædsel og Skræk over dem; for Stams Skuld blev de ved at ride videre, skønt hver enkelt af dem helst havde vendt sin Hest og redet tilbage ad den Vej, han var kommen. Som de saaledes langsomt red fremad, naaede de omsider Hundene. Disse, der var berømte for deres Mod og Bildskab og var af den bedste Race i Landet, stod klynkende samtmenflokkede nær ved et Sted, hvor der var en Hulning eller Sænkning i Heden; nogle krøb rystende henad Jorden; andre gloede med stive Øjne og skælvende Ben ned mod den smalle Slugt eller Dal foran dem.

• Selskabet, der som I kan vide, bestod af mere ædru Mænd end dem, der var redet ud, holdt stille. De fleste af dem vilde paa ingen Maade

videre, men tre af dem, de modigste — eller maaste de mest drufne — red frem imod Slugten. Nede i Bunden af denne var der en Slags jævn Blads, hvor der stod to store Sten, som endnu findes der, og som længst forglemte Folkelag har sat der i gamle, gamle Tider. Maanen skinnede klart ned paa dem, og dér, midt imellem laa den ulykkelige Pige, død, styrtet til Jorden af Angst og Udmatelse. Men det var ikke Synet af hendes Lig, ej heller Skuet af Hugo Baskerville, der laa død ved Siden af hende, som fik Haarene til at rejse sig paa disse tre gudsforgaaede Bovehallses Hoveder. Nej, over Hugos Lig, slidende med sine Tænder i hans Strube, stod der en rædselsfuld Skabning, et stort, sort Dyr, skabt som en Hund, og dog større end nogen Hund, som noget menneskeligt Øje ikke før havde set. Og medens de saa derpaa, rev Dvret Struben ud af Hugo Baskerville; men da det vendte sit dryppende Gab og sine flammende Øjne imod dem, skreg de af Rædsel og jøg, stadig skrigende, som red de for deres Liv, i fuld Galop af Sted over Heden. Den ene af dem, sagdes det, døde samme Nat af Rædsel over det, han havde set; og de to andre blev nok aldrig rigtig til Mennesker mere.

Saaledes, mine Sønner, siges det, at den Hund, der siden saa ofte har hjemstøgt vor Slægt, viste sig for første Gang. Naar jeg har nedskrevet

dette, er det fordi, at det, man ved klar Bested om, ofte er mindre frygteligt end det, der hvisses om, og som man blot aner. Heller ikke kan det nægtes, at mange af vor Slægt er komne ulukkelig af Dage eller er døde en voldsom, blodig eller hemmelighedsfuld Død. Dog bør vi søge Ly under Forsnnets uendelige Godhed; thi det straffer ikke de uskyldige længere end til det tredje eller fjerde Led, som omtalt er i den hellige Skrift. Til dette Forsyn, mine Sønner, anbefaler jeg eder hermed og raader eder til for en Forsigtigheds Skyld aldrig at færdes paa Heden i hine Natte-timer, hvor Mørkets Magt er størst.

(Dette skriver Hugo Basserville til sine Sønner Rodger og John med Paalæg om aldrig at tale derom til deres Søster Elisabeth).“

Da Dr. Mortimer havde læst denne besynderlige Historie til Ende, stubbede han sine Briller op paa Banden og saa over paa Sherlock Holmes. Denne sidste gabede og kastede sin Cigaretstump ind i Raminen.

„Naa, og hvad saa mere?“ spurgte han.

„Finder De det ikke interessant?“

„Na jo saamænd, til en Eventyrsamling.“

Dr. Mortimer tog en sammenlagt Avis ud af sin Lomme.

„Nu, Hr. Holmes, skal De faa et Dokument af en lidt nyere Dato. Dette er „Grevstabet De-

vons Avis" for den 14de Maj i Aar. Det er en kort Beretning om de Omstændigheder, under hvilke Sir Charles Basservilles Død fandt Sted nogle faa Dage før den Dato, Avisen bærer."

Min Ven Holmes bøjede sig lidt frem; hans Udtryk viste spændt Opmærksomhed. Vor Gæst rettede paa sin Borgnet og begyndte:

„Det nylig indtrufne pludselige Dødsfald, der har berøvet Egnen en af dens bedste Mænd, Sir Charles Basserville, der allerede nævntes som mulig frilindt Kandidat for Midt-Devon til næste Valg, har kastet en Skygge over hele denne Landsdel. Skønt Sir Charles kun en forholdsvis kort Tid havde levet paa Basserville Hall, havde hans elskværdige Karakter og store Godgørenhed vundet ham alle de Menneskers Kærlighed og Agtelse, som havde haft noget at gøre med ham. I denne Barvenæres Tidsalder er det glædeligt at se et Skud af en gammel adelig Stamme ved sit eget Arbejde og Dugtighed skabe en Formue, der sætter ham i Stand til at genoprette sin Slægts faldne Størhed. Sir Charles skabte, som man ved, sin Formue ved Spekulationer i Sydafrika. Klogere end de mange, der blev ved, til Lykken vendte sig, realiserede han i Tide sine afrikanske Papirer og Ejendomme og kom hjem til England som en rig Mand. Det er kun to Aar siden, at han tog fast Bopæl paa Basserville Hall, og alle har hørt

om de store Ombyggnings- og Forbedringsplaner, som hans Død nu har fuldfæstet. Da han var barnløs, var det hans ofte udtalte Ønske, at hele Egnen i hans Levetid skulde drage Fordel af hans Rigdom, og mange er de, som har personlige Grunde til at begræde hans alt for tidlige Død. Hans ædelmodige Bidrag til lokale Velgørenhedsforanstaltninger har ofte været Genstand for Omtale her i Bladet.

De Omstændigheder, under hvilke Sir Charles Død fandt Sted, kan ikke siges at være bleven fuldstændig opklarede ved Forhøret; men hvad man ved er imidlertid tilstrækkeligt til at tilintetgøre de Røgter, som den stedlige Overtro havde bragt i Omløb. Der er aldeles ingen Grund til at antage, at dette Dødsfald skyldes andet end naturlige Årsager. Sir Charles var Enkemand og kunde maasse i visse Henseender kaldes ekscentrisk anlagt.

Til Trods for sin betydelige Formue levede han til dagligdags ganske beskedent og tarveligt, og hans hele Husstand paa Basserville Hall bestod af Wgteparret Barrymore, af hvilke Manden fungerede som Tjener, Konen som Husholderesse og Koffepige. I Overensstemmelse med adskillige af Sir Charles Venner bevidner dette Wgtepar, at hans Helbred i nogen Tid havde været mindre godt, og at særlig Hjertet skulde have været angrebet, hvilket viste sig ved Mandens og pludselige An-

fald af nervøs Angst eller Nedtrykthed, ved at Blodet steg ham til Hovedet osv.

Dr. James Mortimer, den afdødes Ven og Læge, har bekræftet disse Erklæringer.

De nærmere Omstændigheder ved Dødsfaldet er følgende: Sir Charles Basserville havde den Aften hver Aften, før han gik i Seng, at gaa sig en Tur ned igennem Basserville Halls berømte Taks-Allé. Dette bevidnes gennem Egteparret Barrymores Udsagn. Den 4de Maj havde Sir Charles ladet sine Folk vide, at han den næste Dag havde i Sinde at tage til London og havde givet Barrymore Ordre til at pakke hans Kuffert. Om Aftenen gik han ud for som sædvanligt at røge en Cigar i Alléen. Han kom aldrig tilbage. Da Barrymore Kl. 12 kom ind og saa, at Hoveddøren endnu ikke var lukket, blev han ængstelig og begav sig med en tændt Engte ud for at søge efter sin Herre. Det havde regnet hele Dagen, og det var let at følge Sir Charles' Fodspor ned gennem den opblødte Allé. Midt i denne er der en Laage, der fører ud til Heden. Det var sjensynligt, at Sir Charles havde staaet nogen Tid ved denne Laage. Barrymore gik videre ned ad Alléen, og ved dens nederste Ende fandt han sin Herres Lig. En Omstændighed, der ikke kan forklares, er Barrymores Udsagn om, at fra Laagen og ned til Enden af Alléen saa det paa Fod-

sporene ud, som om hans Herre havde gaaet paa Taaspidserne. En Zigeuner-Hestepanger ved Navn Murphy befandt sig samme Tid paa Heden i ikke lang Afstand fra den omtalte Allé; men han paa-
staar at have været omtaaget af Drif. Han er-
klærer imidlertid at have hørt et Skrig, men er
ude af Stand til at angive, hvorfra det kom.
Intet Tegns paa ydre Vold var synligt paa Sir
Charles' Person, og skønt Doktoren i sin Attest
omtaler en næsten utrolig Fordrejelse af Ansigts-
trækkene — saa stærk, at Dr. Mortimer først af-
slog at tro paa, at det virkelig var hans Ven
og Patient dér laa — forklarer han dog, at en
saadan Ansigtsforandring ikke er noget sjældent
Symptom ved Dødsfald, fremkaldt af Hjertelam-
melse. Denne Forklaring blev yderligere bekræf-
tet ved den legale Undersøgelse af Liget, der viste
en vidt fremskreden Hjerte-Affektion. At dette er
heldigt, behøver vi ikke at bemærke; blandt andet
er det af yderste Vigtighed for Egnen, at Sir
Charles' Arving ikke gennem en uhyggelig Begiven-
hed bliver stræmt fra at tage fast Bopæl paa Bass-
ville Hall og fortsætte det gode Værk, der saa
sørgeligt er bleven afbrudt. Havde ikke Lignets
prosaiske Erklæring gjort en Ende paa de roman-
tiske Historier, som dette Dødsfald har sat i Om-
løb, vilde det maaske være vanskeligt at faa nogen
til at bo paa Basserville Hall. Sir Charles Bass-

villes nærmeste Slægtning er — om han er i Live — Henry Basserville, en Søn af Sir Charles' yngre Broder. Da man sidst hørte om denne unge Mand, var han i Amerika, og Dyrigheden har sat sig i Bevægelse for at underrette ham om den Forandring, der er foregaaet i hans Stilling."

Dr. Mortimer lagde atter Avisen sammen og puttede den i Lommen.

„Dette er, hvad Offentligheden ved om Sir Charles Basservilles Død, Hr. Holmes."

„Jeg takker Dem meget," sagde Sherlock Holmes, „fordi De har gjort mig opmærksom paa en Sag, som ganske vist ikke er uden Interesse. Jeg erindrer for Resten at have læst om Sagen i en eller anden Avis; men det var paa en Tid, da jeg var aldeles optaget af Kamétnoverierne i Vatikanet, og i min Tver for at hjælpe Paven til sin Ret gik jeg tabt af en Del engelske Sager fra den Tid. Alt, hvad Offentligheden ved om Sagen, siger De, indeholdes i den Artikel?"

„Ja."

„Lad mig da saa faa at vide, hvad Privatfolk ved." Han lænede sig tilbage, føjede atter sine ti Fingerspidser sammen og paatog sig sin aller uroffeligste Dommersmine.

„Ja," svarede Dr. Mortimer, som begyndte at vise synlige Tegns paa Bevægelse, „men jeg maa først sige, at hvad jeg her fortæller Dem,

har jeg endnu aldrig omtalt til noget Menneske. Min Bevæggrund til ikke at meddele Dyrigheden det, er den, at jeg som Videnskabsmand nødig vilde have Ord for at dele Egnens Døertro. En anden af mine Bevæggrunde var, som Avisen ogsaa anfører, at som der flere ublyggelige Historier ud om Basserville Hall, fik vi sikkert ingen til at bo der, og det vilde være meget uheldigt for hele vor Egn. Af begge disse Grunde fandt jeg, at jeg handlede ret i at sige mindre, end jeg vidste, men over for Dem har jeg ingen Grund til ikke at være fuldstændig aabenhjertig.

„Heden er meget tyndt befolket, og de faa Mennesker, der bor der, er i høj Grad henviste til hverandres Selskab. Af denne Grund kom jeg meget sammen med Sir Charles Basserville. Med Undtagelse af Hr. Frankland fra Laster Hall og Naturforskeren Mr. Stapleton, findes der ikke andre dannede Mennesker i mange Miles Omkreds.

Sir Charles levede meget tilbagetrukkent, men hans Engdom bragte os i Berøring med hinanden, og fælles videnskabelige Interesser bandt os sammen. Han havde bragt et rigt videnskabeligt Stof med sig fra Afrika, og vi tilbragte mange udmærkede Aftener i hinandens Selskab, diskuterende Emner, der interesserede os begge.

I Løbet af de sidste Par Maaneder før hans Død, blev det mig mere og mere klart, at Sir Char-

les' Nervesystem var i højeste Grad ødelagt. Den gamle Historie, jeg læste for Dem, havde gjort saa voldsomt et Indtryk paa ham, at han, hvor meget han end færdedes omkring paa sit Gods, aldrig var til at formaa til at gaa ud paa Heden, efter at det var bleven mørkt.

Hvor utroligt det saa end synes Dem, Hr. Holmes, saa var han fuldt og fast overtyndet om, at der hvilede en frygtelig Forbandelse over hele hans Familie; og sandt at sige var de Beretninger, han gav om sine Forfædres Udo og Skæbne, just ikke af nogen opmuntrende Karakter. Han forfulgtes stadig af en Slags Spøgelsesfrygt eller Angst for en ond Aands Nærverelse, og mere end een Gang har han spurgt mig, om jeg paa mine Ratteture over Heden aldrig havde set noget underligt eller hørt Hundeglam. Dette sidste Spørgsmaal gjorde han mig ofte og altid med en Stemme, der skælvede af nervøs Uro.

Jeg husker indeligst, hvorledes jeg en Aften, en tre Ugers Tid før hans Død, kom førende op for Døren paa Baskerville Hall. Han stod tilfældigvis i Døren. Jeg var just sprunget ned af min Gig og stod foran ham, da jeg saa hans Dine fæste sig paa noget bag ved mig og stirre paa det med et Udtryk af den ubestribeligste Rædsel. Jeg vendte mig lynsnart og naaede affurat at se et Glimt af noget, jeg antog for at være en meget

stor, sort Kalv, der løb forbi nede ved Indførslen. Saa angst og ophidset var han imidlertid, at jeg var nødt til at gaa ned til det Sted, hvor vi havde set Dyret, og undersøge, om det var der. Der var imidlertid intet at se, men det lille Optrin lod til at have gjort det værst mulige Indtryk paa hans Sind.

Jeg blev hos ham hele Aftenen, og det var ved denne Lejlighed, at han, for at forklare sin Wengstelse og Ophidselse, betroede mig det Dokument, hvis Indhold jeg før læste for Dem. Jeg omtaler denne lille Begivenhed, fordi den synes mig af nogen Betydning i Forbindelse med den Tragedie, som fulgte; men jeg var dengang overbevist om, at det hele var noget Passiar, og at hans Ophidselse var ganske uden Grund.

Det var i Følge mit Raad, at Sir Charles havde i Sinde at tage til London. Hans Hjerte var, som jeg vidste, angrebet; og den stadige, syngelige Angst, hvori han levede, havde en meget daarlig Indflydelse paa hans Helbred. Jeg mente, at han, efter at have tilbragt nogle faa Maaneder i Bylivets Udspredelser, vilde komme igen som et andet Menneske. Hr. Stapleton, en fælles Ven af os, som ogsaa var meget bekymret over hans Helbredstilstand, var af samme Mening. Men saa var det, at denne sorgelige Katastrofe i sidste Øjeblik indtraf.

Straks efter at Barrymore havde fundet sin Herre som Lig, sendte han Rideskægten til Hest over efter mig, og da jeg just den Aften sad oppe og læste, var jeg i Stand til at naa Basserville Hall en knap Time efter, at Begivenheden var indtruffet. Jeg undersøgte og bekræftede alle de Bimstændigheder ved Sagen, som blev omtalt under den retslige Undersøgelse. Jeg fulgte Fodsporene ned gennem Tafs-Alleen; jeg saa det Sted ved Laagen ud til Heden, hvor han syntes at have staaet stille nogen Tid; jeg bemærkede den Forandring, der fra dette Sted var foregaaet med hans Fodspor samt at der i det bløde Grus ikke var andre Fodspor end hans og Barrymores; sluttelig undersøgte jeg omhyggelig Liget, som ikke var bleven rørt, før jeg kom. Sir Charles laa paa sit Ansigt med udstrakte Arme og med Fingrene krampagtig gravet ned i Grusgangen. Ansigtet var saa frøgtelig fortrukket, at jeg vanskeligt kunde have aflagt Ed paa hans Identitet. Der var ikke mindste Tegns paa andre Bold eller Tilskadekomst at finde paa hans Person. Men en af Barrymores Erklæringer i Retten var dog forkert. Han sagde, at der ingen som helst andre Spor var at se paa Jorden i Nærheden af Liget. Han havde ikke lagt Mærke til nogen. Men det havde jeg, ganske vist i en lille Afstand fra Liget, men friske og tydelige.“

„Fodspor?“ spurgte Sherlock Holmes.

„Ja, Fodspor.“

„En Mands eller en Kvindes?“

Dr. Mortimer saa paa os med et besynderligt Udtryk. Med næsten hvissende Stemme svarede han:

„Sr. Holmes, det var Spor af en overnaturlig stor Hund!“

Kapitel III.

Problemet.

Jeg tilstaar, at der ved disse Ord gik en Gysen igennem mig. Man kunde paa Doktorens Stemme høre, hvor stærkt et Indtryk Sagen gjorde paa ham selv. Holmes bøjede sig frem; hans Øjne lignede med den kolde, skarpe Glans, de altid havde, naar han var stærkt interesseret af noget.

„Saa De dem?“ spurgte han.

„Ja, lige saa tydeligt, som jeg ser Dem.“

„Og De sagde intet om det?“

„Nej, hvad skulde det have nyttet?“

„Hvor kunde det være, at ingen andre saa dem?“

„Fordi de omtalte Spor var i en tredive Mens Afstand fra Liget, og ingen stænkede dem en Tanke. Jeg tænker heller ikke, jeg vilde have gjort det,

om jeg ikke havde kendt den før omtalte gamle Historie.“

„Er der mange Faarehunde paa Heden?“

„Det er det ganske vist, men disse Spor var ikke af nogen Faarehund.“

„De var meget store, siger De?“

„Ja, umaadelig store.“

„Men de fandtes ikke i Nærheden af Viget?“

„Nej.“

„Hvordan var Vejret den Nat?“

„Kaat og fugtigt.“

„Men det regnede ikke?“

„Nej.“

„Hvordan er den Allé?“

„Den bestaar af to Rader tolv Fod høje Tals-træer, der er vakkede sammen til uigennemtrængelige Hække. Gangen imellem dem er omtrent 8 Fod bred.“

„Er der noget mellem Talshekkene og Gangen?“

„Ja, der er omtrent 6 Fod bred Græs-rabat paa hver Side af den.“

„Saa vidt jeg forstod, er Talshekkene afbrudt paa det Sted, hvor Laagen findes?“

„Ja. Laagen fører fra Alleen ud til Heden.“

„Er Hekken brudt igennem paa noget som helst andet Sted?“

„Nej.“

„For at komme ned i Tals-Alleen skal man

altsaa enten gaa igennem Stuehuset eller gaa ind ad Laagen ud til Heden?"

„Der er en Udgang fra den gennem et lille Havehus ved den nederste Ende af den.“

„Var det dernede, De fandt Sir Charles?"

„Nej; han laa omtrent en 75 Alen derfra.“

„Sig mig nu, Dr. Mortimer — og dette er meget vigtigt — var de for omtalte Spor paa Gangen eller i Græsset?"

„I Græsset? Nej! Det vilde det være umuligt at se noget som helst Spor.“

„Var de paa samme Side Gangen som Laagen.“

„Ja, de var paa den ene Side af Gangen, paa samme Side som Laagen.“

„Det interesserer mig overordenligt. Sig mig nu noget andet — — — Var Laagen lukket?"

„Ja, lukket og laaset med Hængelaas.“

„Hvor høj er den?"

„Omtrent 4 Fod.“

„Enhver kunde altsaa krybe over den?"

„Ja.“

„Naa, og hvad Spor var der at se ved Have-
laagen?"

„Ingen særlige.“

„Gode Himmel! Blev det ikke undersøgt?"

„Jo, jeg undersøgte det selv.“

„Og fandt ingen?"

„Nej, man kunde intet rigtigt se der; Sir Charles havde sjensynlig staaet der en fem eller ti Minuter.“

„Hvor ved De det?“

„Fordi man kunde se, at Asken to Gange var faldet af hans Cigar.“

„Bravo! Det er en Mand, vi kan bruge, ikke sandt, Watson? Naa, men hvad Spør var der?“

„Den lille grusbelagte Plet foran Laagen var helt overtrampet af hans egne Fodspor.“

Sherlock Holmes slog sig utaalmodigt paa Knæet. „Harde jeg dog blot været der!“ udbroed han. „Det er sjensynlig en meget interessant Sag og en Sag, hvor en øvet Opdager vilde have haft udmærkede Chancer. Den Grusgang, i hvilken jeg kunde have læst saa meget, er jo nu forlængst bleven udvasket af Regnen og overtrampet af usgerrige Bønders Træsko. Na, Doktor, Doktor, at De dog ikke før har henvendt Dem til mig! De har virkelig et stort Ansvar paa Dem.“

„Jeg kunde ikke godt sende Bud efter Dem, Hr. Holmes, uden at afløre disse Ting for Offentligheden, og jeg har allerede betroet Dem de Grunde, jeg havde til ikke at gøre det. Desuden —“

„Naa?“

„Desuden er der et Gebet, paa hvilket selv den mest erfarne Opdager er magtesløs.“

„Saa De mener, at der har været overnaturlige Magter paa Spil?“

„Det sagde jeg jo ikke.“

„Nej, men De mener det jo ojsynligt.“

„Efter den tragiske Begivenhed, Hr. Holmes, har jeg hørt mange Biomstændigheder ved Sagen, som det virkelig er svært at faa til at stemme med Naturens sædvanlige Orden.“

„For Eksempel?“

„For Eksempel hørte jeg, at forskellige Mennesker, kort før den uhyggelige Begivenhed fandt Sted, havde set et Dyr ude paa Heden, som efter Beskrivelsen maa have lignet det, der omtales i det gamle Dokument, og som ikke kunde henregnes til nogen som helst Dyreart, vi kender fra Naturhistorien. Alle de, der havde set det, var kun enige i, at det var stort og uhyggeligt og ubeskriveligt. Jeg har kendskorthørt disse Mennesker, der alle er tørre, formystige Landbofolk; en af dem er Grovsmed, en anden har en Gaard paa Heden; og alle fortæller de samme Historie om dette frygtelige Syn, som ganske passer paa Selvedeshunden i Hugo Bastervilles Dokument. Jeg forsikrer Dem for, at der er en saadan Skæf i hele Egnen, at det skulde være en haard Hals, der vovede sig over Heden om Natten.“

„Og De, Dr. Mortimer, som er Videnskabsmand, De tror paa dette?“

„Jeg ved skam ikke, hvad jeg skal tro.“

Solmes trak paa Skuldrene. „Sidtil,“ sagde han, „har jeg rigtignok indskrænket min Opdager-Virkelighed til denne Verdens Mysterier. Jeg har efter ringe Gode ført Kamp mod det Onde, men til at optage en Kamp med selve Djævelen føler jeg mig for svag. — Vil De i det mindste ikke indrømme, at de Spor, De taler om, er sat af et jordiff Bæsen?“

„Jo, men Hunden i Historien var jo ogsaa jordiff nok til at flaa Struben ud paa Hugo Baskerville, og dog var det ingen virkelig Hund.“

„Jeg ser, at De er gaaet fuldstændig over til at tro paa det overnaturlige. Men, kære Dr. Mortimer, naar De ser saaledes paa Sagen, saa forstaar jeg ikke, hvorfor De i det hele taget henvender Dem til mig? De fortæller mig i samme Mandedræt, at det er unyttigt at anstille Undersøgelser med Hensyn til Sir Charles' Dødsfald, og at De dog ønsker, jeg skal gøre det.“

„Nej, jeg har ikke sagt, at jeg ønsker, De skal gøre det.“

„Hvorned kan jeg da tjene Dem, Dr. Mortimer?“

„Med at give mig et Raad om, hvad jeg skal gøre med Sir Henry Baskerville, som“ — Dr. Mortimer saa paa sit Ur — „akkurat om fem Kvarter ankommer til Waterloo Station.“

„Er det Arvingen?“

„Ja. Efter Sir Charles' Død blev den unge Mand eftersøgt og fundet som Landmand i Kanada. I Følge de Oplysninger, vi har skaffet os om ham, er han et udmærket Menneske i enhver Henseende. Her taler jeg ikke som Læge, men som Kurator i Boet og Esecutor af Sir Charles' Testamente.“

„Der er altsaa ingen anden, der har Arveret at gøre gældende?“

„Nej. Den eneste anden Slægtning vi har kunnet udfinde var Rodger Basserville, den yngste af de tre Brødre, af hvilke stakkels Sir Charles var den ældste. Den næstældste Broder, som døde ganske ung, var Fader til den omtalte Henry. Den tredje Broder, Rodger, var det sorte Faar i Familien. Han slægtede de ægte gamle Basserviller paa og skal have været hin ilde berømte Hugos udtrykte Billede. Han gjorde sig umulig i England, maatte flygte til Sydamerika og døde dér i 1876 af gul Feber. Henry er altsaa den sidste af Slægten Basserville. Om en Time og fem Minuter skal jeg hente ham paa Waterloo Station. Jeg fik Telegram i Morges, at han var ankommen til Southampton. Nu, Hr. Holmes, hvad vil De nu raade mig til at gøre med ham?“

„Hvorfor skulde han ikke drage hjem til sine Forfædres Hus?“

„Ja, det kunde jo synes naturligt nok at lade ham gøre det, naar det ikke var fordi, at enhver Basserville, der kommer der, finder en ond Skæbne. Jeg er vis paa, at hvis Sir Charles kunde have faaet talt med mig om Sagen før sin Død, vilde han have bedet mig om ikke at lade denne den sidste Vælling af den gamle Slægt og Arving til saa store Rigdomme komme til dette uheldsvangre Sted. Og dog kan det ikke nægtes, at den hele stakkels, triste fattige Egns Lykke afhænger af, om han vil bo der eller ikke. Hele det gode Bærf, Sir Charles har begyndt, vil blive til intet, hvis Basserville Hall atter kommer til at ligge ubeboet hen. Da jeg er bange for, at min egen eller rettere vor Egns Interesser skal kunne influere paa mig i denne Sag, er det, jeg er kommen til Dem for at bede Dem om et Raad.“

Holmes tænkte sig et lille Øjeblik om.

„Kort og godt,“ sagde han, „er Sagen altså som følger: Efter Deres Mening findes der paa Dartmore Hede en djævelsk Magt, som gør Stedet farligt at bo for Slægten Basserville?“

„I det mindste kan jeg sige, at der synes mig at være nogen Sandsynlighed for, at dette er Tilfældet.“

„Godt. Men i det Øjeblik, at Deres overnaturlige Teorier er rigtige, kunde det jo være lige saa farligt for den unge Mand at leve i

London som paa Basserville Hall; for De mener da ikke, at Deres Djævel kun har Magt i een bestemt Kommune ligesom et Sogneraad?"

„De tager lettere paa Sagerne, Hr. Holmes, end De formodentlig vilde gøre, hvis De blev bragt i personlig Berøring med alt dette. De mener altsaa, at den unge Mand vil være lige saa sikker i Devonshire som i London? Han kommer hertil om halvtred indstyre Minuter. Hvad raader De mig saa til?"

„Jeg raader Dem til, Doktor, at tage en Droste, at kalde paa Deres Hund, som staar nede og skraber al Malingen af min Dør, og at løre ud til Waterloo efter Sir Henry.“

„Og saa?"

„Og saa skal De i det sige til ham om Sagen, før jeg har faaet tænkt over den.“

„Hvor lang Tid skal De have dertil?"

„Fire og tyve Timer. Vil De være saa elstverdig, Dr. Mortimer, at komme herop i Morgen Formiddag Klokken ti. Det vilde være saare heidigt, om De bragte Sir Henry Basserville med Dem.“

„Det skal jeg, Hr. Holmes.“ Han skrev Klokketallet op paa sin Mansket og skyndte sig af Sted paa sin nærsynede, aandsfraværende Maade. Inden han kom ned ad Trappen, standsede Holmes ham.

„Endnu et Spørgsmaal, Dr. Mortimer. De

sagde, at før Sir Charles' Død havde forskellige Folk set det Snn paa Heden, ikke sandt?"

„Jo, tre forskellige Mænd.“

„Er der nogen, der har set det efter hans Død?"

„Det har jeg ikke hørt om.“

„Lad, saa er det godt. Farvel.“

Holmes kom atter ind og satte sig ned med et vist stilkærbigt Udtryk af indre Tilfredshed, som betød, at han havde et Arbejde for sig, der tiltalte ham.

„Gaar De ud, Watson?"

„Ja, hvis De da ikke har Brug for mig.“

„Nej, kære Ven, det er først i Handlingens Dieblit, at jeg beder Dem om Hjælp. — Men denne Sag er udmærket, virkelig enestaaende i visse Henseender. Naar De gaar forbi Bradley, vilde De saa ikke være saa god at bestille mig et Bund sendt op af den stærkeste Chagtabak, han har? Lad skal De have. Det vilde for Resten være det bedste, om De kunde lade være at komme her hjem før i Aften. Saa vil det være mig en Fornøjelse at sammenligne mine Ansættelser om det interessante Problem, der til Morgen er bleven os forelagt, med Deres.“

Jeg vidste, at Ro og Ensamhed var nødvendige for min Ven i de Timer, hvor han med Anspændelse af alle sine Mandseener tog Beslut-

ninger i en saadan Sag, opbyggede Teorier, som han indbyrdes sammenlignede og afvejede, samt bestemte sig med Hensyn til hvilke Punkter, der var vigtige og burde forfølges, og hvilke, der var uvæsentlige. Derfor tilbragte jeg hele Dagen i min Klub og kom først tilbage til Baker Street om Aftenen. Klokken var omtrent ni, da jeg atter traadte ind i Dagligstuen.

Mit første Indtryk, da jeg aabnede Døren, var, at der maatte være Ild i noget inde i Værelset, for der var en Røg derinde saa tyk, at den dæmpede Lampelyset. Da jeg traadte indenfor, blev jeg imidlertid beroliget i saa Henseende, for Røgskyerne var af en stærk, fras Tobak, der fik mig til at hoste voldsomt. Som gennem en Laage saa jeg Sherlock Holmes sidde sammenkrøben i en Lænestol, indhyllet i sin Slobrok og med sin sorte Kridtpibe i Munden. Rundt om ham laa adskillige Ruller Papir.

„Er De bleven forfølet, Watson?“ spurgte han.

„Nei, det er denne frngtelige Atmosfære, der faar mig til at hoste.“

„Ja, nu, De siger det, mærker jeg ogsaa, at her er temmelig megen Røg.“

„Temmelig megen? Her er simpelthen ikke til at være.“

„Saa luf Vinduet op! — Jeg kan mærke, De har været i Klubben hele Dagen.“

„Kære Holmes, hvorpaa?“

„Har jeg ikke Ret?“

„Jo, men hvor i al Verden kan De — —“

Han lo af mit forvildede Udtræk.

„De er saa henrivende ensfoldig, kære Watson, at det er en ren Fornøjelse at udøve mine smaa Kunstner paa Dem. Hør nu! De gaar ud paa en regnfuld og sjasket Dag. De kommer hjem om Aftenen med skinnende blaa Støvler og Hat. Altsaa maa De have siddet inden Døre hele Dagen. De har ingen intime Venner her i Byen. Hvor skulde De saa ellers have været? Er det ikke ret let fatteligt?“

„Jo, unægtelig.“

„Ja, Verden er fuld af Ting, der er lette at se, men som ingen dog alligevel lægger Mærke til. Hvor tror De, jeg har været?“

„De har vist ogsaa „siddet inden Døre“.“

„Nej, tværtimod, jeg har været en Tur i Devonshire.“

„Det vil vel sige, i Tanterne?“

„Alffurat. Mit Legeme har siddet stille i denne Lænestol, og — det smertes mig at tilstaa — i min Vands Fraværelse konsumeret to store Kander Kaffe og en utrolig Bunte Tobak. Da De var gaaet, sendte jeg Bud ned til Stamfords efter Generalstabens Kort over denne Del af Heden, og min Vands Hovedet over den hele Dagen. Jeg

smigrer mig med nu at kunne finde Vej over alt derne.

„Det er vel det store Kort?“

„Ja, det største.“ Han rullede en Afdeling af det op og bredte den ud over sine Knæ. „Ser De den Afdeling, som vi har med at gøre. Der ligger Basterville Hall midt i.“

„Midt i en lille Gæde?“

„Uffurat. Stønt det ikke staar der, tænker jeg mig, at det er Taks-Alleen, der gaar her med Heden paa højre Side. Den lille Klynge Bygninger her er Landsbønen Grimpen, hvor vor Ven, Dr. Mortimer, har sit Hovedkvarter. Inden for en Omkreds af fem Fjerdingvej er der, som De ser, kun meget faa og spredte Huse. Her ligger Laster Hall, som han talte om. Det Hus er maaske Naturforskerens — hvad hedder han nu — Stapletons Residens. Her ligger to Hedegaarde, High Tor og Forelmire. Lidt over tre Mil derfra ligger det store Tugthus Brincetown. Og rundt om det hele strækker sig atter milevidt den øde, livløse Hede. Dette er altsaa den Scene, hvor paa de forskjellige Tragedier er bleven spillede, og hvor vi kan hjælpe til med at spille nok en.“

„Det maa være et uhjggeligt Sted.“

„Ja, Scenearrangementet er godt nok. Hvis Djævelen kunde have Ønske til at have en Finger med i Spillet, saa var dette Sted — —“

„Naa, helder De nu ogsaa til den overnaturlige Forklaring?“

„Djævelens Agenter kan jo stundom være af Rød og Blod, ikke sandt? De først foreliggende Spørgsmaal er disse to: 1) Er der bleven begaaet en Forbrudelse. 2) Hvad er det for en Forbrudelse, og hvorledes er den bleven udført? Naturligvis, hvis Dr. Mortimers Formodning er rigtig, og vi har at gøre med overnaturlige Magter, saa er der en Ende paa vore Undersøgelser i Sagen. Men før vi nøjes med den Forklaring, er vi pligtige til at prøve alle de andre, vi kan skaffe til Veje. — Jeg tror, vi skal lufte det Vindue, om De vil være saa god. — Det er underligt nok, men jeg synes, at man tænker klarere i indeluftet Luft. Jeg har ganske vist ikke drejet det til at krybe ind i en Kasse for at tænke, skønt det vilde være logisk rigtigt i Følge denne min Overbevisning. Har De for Resten tænkt over Sagen?“

„Ja, jeg har tænkt ikke saa lidt over den i Løbet af Dagen.“

„Hvad faar De ud af den?“

„Jeg finder det hele meget uforstaaeligt.“

„Den hele Sag er ganske vist ret ejendommelig. Der er særdeles mærkelige smaa Enkeltheder ved den. For Eksempel dette med Godsporene, der blev anderledes, da Sir Charles var gaaet forbi Laagen. Hvad mener De om det?“

„Mortimer sagde jo, at Manden maatte have gaaet paa Tærne ned ad Alleen.“

„Nej, han gentog blot, hvad et Fæhoved havde sagt ved Forhøret. Hvorfor skulde Manden gaa paa Tærne ned ad Alleen?“

„Jeg forstaar det ikke.“

„Han har løbet, Watson, løbet som en gal, løbet for sit Liv til hans Hjerte brast, og han stryede død om.“

„Løbet? Hvad har han løbet for?“

„Der ligger Gaaden. Der er Ting, der tyder paa, at Manden har været ude af sig selv af Angst, inden han begyndte at løbe.“

„Hvad er det for Ting?“

„Jeg forudsætter, at det, der skræmte ham, kom imod ham ude fra Heden. Hvis det var Tilfældet — og det er det mest sandsynlige — vilde kun en Mand, som helt havde tabt Hovedet, give sig til at løbe fra Huset i Stedet for op imod det. Hvis Bigenerens Ord var sande, løb han altsaa raabende om Hjælp i den stik modsatte Retning af den, hvor Hjælp var at finde. Naar, og saa: Hvem ventede han paa den Aften, og hvorfor ventede han paa ham i Tafs-Alleen i Stedet for oppe i sit eget Hus?“

„De mener, han ventede paa nogen?“

„Manden var ældre og svagelig. Jeg kan nok forstaa, at han gif sig en lille Aftentur, men

det var en kold og vaad Aften, og Tøret var slet. Finder De det rimeligt, at han i fem eller ti Minuter — som Dr. Mortimer med mere praktisk Fornuft, end jeg vilde have tiltroet ham, af Cigarasken sluttede — skulde have staaet stille ved den Laage?”

„Han plejede jo at gaa derned hver Aften.“

„Jeg finder det høist usandsynligt, at han skulde staa stille ved Laagen hver Aften. Det er tværtimod klart, at han undgik Seden. Den Aften stod han imidlertid stille og ventede der. Det var Aftenen før, han skulde rejse til London. Ser De, der begynder at komme Orden i Tingene, Watson. Lør jeg bede Dem ræffe mig min Violin! Nu vil vi opsætte al videre Spøkuleren over denne Sag, til vi i Morgen har haft den Ære at tale med Dr. Mortimer og Sir Henry Basserville.“

Kapitel IV.

Sir Henry Basserville.

Vi havde nydt vort Morgenmaaltid, og Sherlock Holmes sad i sin Globes, beredt til at tage imod de tvende Herrer. Præcis paa Slaget ti traadte Dr. Mortimer ind, fulgt af den unge

Baronet. Denne sidste var en temmelig lille, kraftig bygget Mand paa omtrent tredive Aar, livlig i sine Bevægelser, med mørke Øjne, tykke, mørke Djenbryn og med et modigt og bestemt Fysiognomi. Han bar et rødbrunt Jaffesæt; paa hans solbrændte og vejrvidte Hud kunde man se, han havde levet sin meste Tid i det fri, mens noget i hans Blif og i hans Væsens rolige Sikkerhed dog forraadte, at han var en Mand af god Familie.

„Maa jeg præsentere Dem Sir Henry Basserville,“ sagde Dr. Mortimer.

„Ja, Hr. Sherlock Holmes,“ sagde Baroneten, „det mærkeligste ved det hele er, at hvis Doktoren ikke havde foreslaaet mig at gaa med herop nu til Morgen, vilde jeg være kommen af mig selv. Jeg har hørt, at De giver Dem af med at løse somme smaa Gaader, og der er just til Morgen bleven mig en forelagt, som jeg ikke selv er i Stand til at faa Bugt med.“

„Vær saa god at tage Plads, Sir Henry. Er det Meningen, at der er sket Dem selv noget mærkeligt, siden De kom til London?“

„Ikke noget af Bigtighed, Hr. Holmes. Kun en Spøg formodentlig. Her ser De et Brev, som jeg modtog nu til Morgen.“

Han lagde en Konvolut fra sig paa Bordet, og vi bøjede os alle over den. Det var en tarvelig, graa Konvolut. Udskriften, „Sir Henry

Baskerville, Northumberland Hotel“, var skrevet med store, flutede Bogstaver; i Poststempet stod der: „Charing Cross“ samt Dato og Klokketallet fra den foregaaende Aften.

„Hvem vidste, at De vilde tage ind paa Northumberland Hotel?“ spurgte Holmes med et skarpt Blik paa vor Gæst.

„Det kunde ingen vide. Jeg bestemte det først efter at have truffet Dr. Mortimer.“

„Men Dr. Mortimer boede der formodentlig allerede?“

„Nej, jeg havde boet hos en Ven,“ svarede Doktoren. „Det var umuligt for nogen at vide, at vi vilde tage ind paa det Hotel.“

„Hoho! Det lader altsaa til, at der er nogen, der har en stærk Interesse for, hvad De gør eller ikke gør.“ Ud af Konvolutten tog han et Halv-Arf af det bekendte „Propatriapapir“, som var lagt sammen i fire dele, aabnede det og bredte det ud over Bordet. Midt paa det stod en eneste Sætning, som var dannet ved at ilistre trykte Ord fast derpaa. Den lød som følger: „Hvis Deres Liv og Forstand er Dem noget værd, saa hold Dem borte fra Heden.“ Kun Ordet „Heden“ var skrevet med Blæk.

„Nu,“ sagde Sir Henry Baskerville, „vil De maaske, Hr. Holmes, kunne oplyse mig om, hvad i Pokkers Skind og Ven dette skal sige, og hvem

det er, der kan være saa interesseret i mine Anliggender?"

„Hvad mener De om det, Dr. Mortimer? Denne Gang maa De da indrømme, at der ikke er noget overnaturligt paa Spil.“

„Nej, Hr. Holmes, men dette Brev kunde jo være fra en, der mente, at der var noget overnaturligt i Sagen!“

„Hvad for en Sag?“ spurgte Sir Henry skarpt. „Det forekommer mig, at alle d'Her. lader til at vide bedre Besked om, hvad der angaar mig, end jeg selv gør.“

„De skal blive gjort delagtig i vor Viden, før De forlader dette Bærelse, Sir Henry, det lover jeg Dem!“ sagde Sherlock Holmes. „For Diebliffet vil vi, med Deres Tilladelse, beskæftige os med dette høist interessante Dokument, som maa være bleven fabrikeret og affendt i Aftes. Har De „Times“ for i Gaar, Watson?“

„Ja, den ligger herhenne.“

„Maa jeg bede Dem være saa god at ræffe mig den — Tak! Tillegget med de ledende Artikler vilde jeg ogsaa gerne have.“ Han lod hurtigt sine Øjne løbe ned over Spalterne. „Her er en deslig Artikel om Frihandelen. Tillader De, at jeg læser lidt af den for Dem?“

„De kan maasse lade Dem indbilde noget

om, at Deres egen specielle Handels eller Industribranche er særlig tjent med en Beskæftigelsestold, men hvis De bruger Deres Forstand, vil De kunne sige Dem selv, at en saadan Lovgivning i Længden vil holde Bengene borte fra vort Land, formindste vore indfødte Værers Værd og forringe alle Betingelser for Liv og Fremgang paa vor D." — „Hvad mener De om det, Watson?" raabte Holmes, idet han i sin Glæde og Tilfredshed gned sine Hænder. „Synes De ikke, det er en mageløs Sætning, den?"

Dr. Mortimer saa paa Holmes med en bekmret Lægeminne, og Sir Henry vendte et Par spørgende, mørke Øjne mod mig.

„Jeg forstaar mig ikke videre paa Toldspørgsmaal og slikt, men jeg synes, vi er kommen lidt bort fra Sagen, hvad den Artikel angaar."

„Og jeg synes tværtimod, vi er kommen stærkt ind paa Livet af Sagen, Sir Henry. Watson kender lidt mere til min Arbejdsmaade, end De gør, og dog er jeg bange, han ikke heller har fattet denne Sætnings Betydning."

„Nej, jeg tilstaar, at jeg ikke har det."

„Og dog, kære Watson, er der saa nøje en Forbindelse mellem de to Sætninger, at den ene er uddraget af den anden. Se nu her: Dem — noget — Deres — er — hvis — De — Forstand — Dem — saa — hold — borte —

fra — Bærd — og — Liv. Kan De saa se, hvor de Ord er tagne fra?"

„Bøffer tage mig, om De ikke har Ret!" udbrød Sir Henry. „De er dog forfærdelig durkdreven, Hr. Holmes!"

„Og skulde nogen af Dem endnu tvivle om det, saa tænker jeg, De bliver overbevist, naar De lægger Mærke til, at Ordene „hvis De" og „borte fra" er flippede ud i Sammenhæng, ligesom de her i Avisen staar ved Siden af hinanden."

„Ja, ja, det er rigtigt!"

„Dette her overgaar alt, hvad jeg nogensinde har tænkt mig, Hr. Holmes," sagde Dr. Mortimer og stirrede forbavset paa min Ven. „Jeg kunde endda have forstaaet, om De havde kunnet gætte, at Bogstaverne var flippede ud af en Avis, men at De straks skulde kunne sige af hvilken Avis og oven i Købet nævne os Artiklen, det er virkelig noget af det mærkeligste, jeg nogensinde har hørt. Hvordan har De Dem ad dermed?"

„Jeg formoder, Doktor, at De vilde være i Stand til at skelne en Negers Hjerneskal fra en Effimos?"

„Ja, det vilde jeg sikkert være."

„Hvorledes vilde De høre Dem ad dermed?"

„Ja, Herregud, det er jo mit Eærstudium. Og der er en uhyre Forskel paa de to Ting. Ansigtvinklen, Ræbebenets Bøjning —"

„Jamen, det andet er nu mit Særstudium. Og for mine Dine er der ogsaa en „uhjre Forskel“ paa det sjukkede Tryk i et Halvpennys Aftenblad og paa Bogstaverne i „Times“ Artikler. Kendskab til Haandskrifter og Tryksager er en af de elementæreste Betingelser for en Opdager; og dog maa jeg tilstaa, at jeg engang i mine unge Dage tog Fejl af Bladene „Leeds Mercury“ og „Western Morning News“. Men en Leder i „Times“ er ikke til at tage Fejl af, og disse Ord kunde ikke høre til noget som helst andet Sted. Da Brevet var affendt i Gaar, var der stærk Sandsynlighed for, at vi vilde finde de udklippede Ord i Bladet for i Gaar.“

„Efter Deres Mening, Hr. Holmes,“ sagde Sir Henry Basserville, „har nogen altsaa klippet disse Bogstaver ud med en Saks —“

„Med en Neglesaks,“ sagde Hr. Holmes. „De kan se, at Saksen maa have været meget kort i Biddet, siden den har behøvet to Klip til at løsne Ordene „borte fra“.

„Javel. Disse Ord er altsaa klippede ud af „Times“ med en Neglesaks, klippet paa Papiret med Klister —“

„Nej, med Gummi,“ sagde Holmes.

„Godt, med Gummi. Men hvorfor er Ordet „Heden“ skrevet til med Blæk?“

„Fordi han ikke har kunnet finde det i Avisen.

De andre Ord er alle sammen meget almindeligt brugte, dem har han kunnet finde i enhver Avis; men „Heden“ har det været værre at faa fat paa.“

„Ja, det har De Ret i. Gaar De ellers noget ud af dette Brev, Hr. Holmes?“

„Ja, det giver mig et Par Binf; og dog er der gjort alt for at sjerne enhver Ting, der kunde forraade Brevskriveren. Udskriften er, som De ser, skrevet med en meget slet Haand. Men „Times“ er et Blad, som sjeldent læses af andre end af dannede Menneſter. Vi kan altsaa antage, at Brevet er skrevet af en dannet Mand, som ønsker at gaa for at høre til de lavere Klasser, og hans Anstregelse for at skjule sin egen Haandskrift kunde tyde paa, at De maaske kender — eller vil komme til at kende — denne hans Skrift. Endvidere vil De bemærke, at Ordene ikke er paaſatte i lige Linje, men at nogle af dem sidder meget højere oppe end de andre. „Liv“ for Eksempel sidder helt forfært. Dette kan enten tyde paa Sjufferi hos Brevets Afſender eller paa, at han har haft Hastværk og været nervøs. Jeg er mest tilbøjelig til at tro det sidste, siden Sagen sjensynlig har været ham af Bigtighed, og det er ufandsynligt, at han skulde sjusse med et ſaadant Brev. Hvis han altsaa har haft Hastværk, er det et interessant Spørgsmaal, hvorfor han har haft det, siden ethvert Brev, der blot var lagt i Postkassen inden

Nl. 4 om Morgenens, vilde kunne naa Sir Henry inden han gik ud fra sit Hotel."

"Nu synes jeg, De kommer ind paa de løse Formodningers Gebet!" sagde Dr. Mortimer.

"Sig hellere, at jeg kommer ind paa et Gebet, hvor jeg vejer de forskellige Muligheder mod hinanden og vælger de rimeligste. Det er den videnskabelige Brug af Indbildningskraften; kun har jeg altid en Basis af Virkelighed at bygge mine Slutninger op paa. Nu kan De jo kalde det en „løs Formodning“, om De vil; men jeg er næsten vis paa, at dette Brev er skrevet i et Hotel."

"Hvor i al Verden kan De vide det fra?"

"Hvis De undersøger det omhyggeligt, vil De se, at baade Pennen og Blækket har gjort Brevskriveren Anuder. Pennen har spruttet to Gange i et eneste Ord og har tre Gange i denne korte Udskrift ikke villet give Blæk, saa vi kan vide, at der maa have været grumme lidt Blæk i Blækhuset. Nu vil De indrømme, at en privat Pen eller et privat Blækhus sjældent faar Lov til at befinde sig i en saadan Tilstand, især begge to paa een Gang. Men De kender alle Hotelpenne og Hotelblækhus; de er næsten altid saaledes. Ja, jeg vil næsten paastaa, at kunde vi undersøge alle Papirstuvvæne i Hotellerne omkring Charing Cross, til vi fandt Resterne af den beklippede „Times“, saa vilde vi kunne faa fat i den Person, der har

affendt denne mærkelige Skrivelse. Halløj, halløj! Hvad er dette her?"

Han undersøgte omhyggelig „Propatria-Papiret“, hvorpaa Ordene var ilistrede, idet han kun holdt det et Par Tommer fra sine Øjne.

„Hvilket? Hvad mener De?"

— — „Ingen Ting,“ svarede han og smed Brevet hen paa Bordet. „Det er et bart Halv-Ark uden saa meget som Papirfabrikens Stempel paa. Jeg tror, vi har faaet alt det, vi kan, ud af dette mærkelige Brev. Og nu, Sir Henry, tillad mig at spørge Dem, om der ellers er hændt Dem noget mærkeligt, siden De kom her til London?"

„Nej, Hr. Holmes, det ved jeg da ikke af.“

„De har ikke lagt Mærke til, om nogen har fulgt Dem eller holdt Øje med Dem?"

„Hør, det lader til, at jeg er kommen lige lidt ind i en ti Cents Forbrydernovelle. Hvorfor Bøffer skulde nogen have fulgt mig eller udspioneret mig?"

„Det skal vi tale om bag efter. De har allsaa intet som helst at meddele mig, før vi gaar videre i Sagen?"

„Jo, — det kommer an paa, hvad De regner for værd at meddele.“

„Alt, hvad der gaar uden for den daglige Livsorden, regner jeg for værd at meddele.“

Sir Henry smilede. „Jeg er ganske vist endnu ikke meget kendt med engelske Forhold, da jeg har levet næsten hele mit Liv i de forenede Stater og Kanada. Men jeg haaber ikke, at det hører til „den daglige Livsorden“ herovre, at man mister sin ene Støvle.“

„Har De mistet Deres ene Støvle?“

„Ærre Sir Henry!“ udbrød Dr. Mortimer. Den er blot forlagt, og De finder den sikkert igen, naar De kommer tilbage til Hotellet. Hvorfor vil De dog sinke Hr. Holmes med slige Ubetydeligheder?“

„Ja, undskyld, men han bad mig fortælle alt, hvad der gik udenfor den daglige Livsorden.“

„Det gjorde jeg,“ svarede Holmes. „Hvor ubetydeligt det saa kan synes. Naa, saa De har altsaa mistet en af Deres Støvler?“

„Ja, eller forlagt den, om De vil. Det Udtryk passer for øvrigt ikke, for jeg satte begge mine Støvler uden for min Dør i Aftes, og i Morges var der kun een. Jeg kunde ingen Forklaring faa ud af den Fyr, der havde pudset dem. Det ærgerligste ved det hele er, at jeg først i Gaar Aftes havde købt dem i Straud og aldrig havde haft dem paa.“

„Naar De aldrig havde haft dem paa, hvorfor satte De dem da ud for at faa dem pudset?“

„De var stive i Læderet, og jeg vilde have dem smurt ind, derfor satte jeg dem ud.“

„Forstaar jeg ret gif De altsaa strafs efter Deres Ankomst her til London i Gaar ud og købte Dem et Par Støpler?“

„Ja, jeg gjorde forskellige Indkøb. Dr. Mortimer her gif rundt med mig. De indser nok, at naar jeg nu skal være Herremand dernede, saa maa jeg være ordentlig klædt, og jeg er bange for, at jeg er bleven lidt stødesløs i min Paaflædning derovre i det fjerne Westen. Blandt andre Ting købte jeg de omtalte brune Støpler — gav seks Dollars for dem — og fik den ene stjaalet, før jeg nogensinde havde haft dem paa mine Fødder.“

„Det var en underlig, unyttig Ting at stjele,“ sagde Sherlock Holmes. „Jeg maa tilstaa, at jeg deler Dr. Mortimers Tro paa, at det ikke vil vare længe, før den savnede Støple findes.“

„Og nu, mine Herrer,“ sagde Baroneten kort, „synes jeg, at vi har snasket længe nok om den Smule, jeg ved. Nu maa jeg bede Dem holde Deres Læste og give mig klar Bæstet om, hvad De ved om mine Anliggender.“

„Deres Fordring er meget rimelig,“ svarede Holmes. „Dr. Mortimer, jeg tror, det er bedst, at De igen fortæller, hvad De i Gaar fortalte os.“

Paa denne Opfordring drog vor lærde Ben

atter sine Papiere op af Lommen og gav samme Fremstilling af Sagen som Dagen i Forvejen. Sir Henry Baskerville lyste til med spændt Opmærksomhed og gav nu og da et forundret Udbrud.

„Naa, det lader til, at der hviler en ond Skæbne over min Arv!“ sagde han, da Doktoren havde sluttet sin Fortælling. „Naturligvis havde jeg hørt om Hunden, lige fra jeg var et lille Barn — det er hele Familiens Undlingshistorie — men jeg har rigtignok aldrig tænkt paa at tage den alvorligt før. Men, nu dette med min Onkels Død — — — Det snurrer alt sammen rundt i mit Hovede; jeg kan ikke endnu finde Rede i det. Det lader heller ikke til, at De er klar over, hvorvidt det er en Sag for Politiet eller for Gejstligheden.“

„Nej, det er netop Tingene.“

„Og saa er der dette med Brevet, jeg fik i Morges, det hører vel sammen med det andet?“

„Det synes at vise, at der er Folk, der ved bedre Bessed med, hvad der gaar for sig paa Heden, end vi gør,“ sagde Dr. Mortimer.

„Og ligeledes,“ sagde Holmes, „at der er Folk, som ikke mener Dem det ilde, siden de advarer Dem imod Faren.“

„Det kunde jo være, at det var nogen, der havde Interesse af at knuse mig bort dernede fra.“

„Det er ganske vist ogsaa muligt. Jeg er Dem meget taknemlig, Dr. Mortimer, fordi De

har bragt mig ind i en Sag, der frembyder saa interessante Ting at vælge imellem. Men den rent praktiske Afgørelse, vi nu først og fremmest bør træffe, Sir Henry, er, hvorvidt det er raadeligt for Dem at tage til Basserville Hall eller ej."

„Hvorfor skulde jeg ikke tage derned?"

„Fordi det synes at være farligt."

„Mener De, at Faren kommer fra denne vor Slægts onde Mand eller fra almindelige dødelige?"

„Ja, det er det, vi skal se at udfinde."

„Hvad der saa end er i Vejen, saa er mit Svar det samme: Ingen Dævel fra Helvede, Hr. Holmes, og intet Menneske paa Jorden skal forhindre mig fra at tage hjem til min Slægts gamle Gaard og dermed — Basta."

Hans mørke Djenbryn træk sig sammen, og Blodet steg ham op i Kinderne, idet han sagde disse Ord. Det var tydeligt, at Basserville-Slægts vilde Sind endnu ikke var sluttet i denne dens sidste Vtling.

„Imidlertid," sagde han, „har jeg jo ikke faaet Tid til at tænke over alt det, De har sagt mig. Det er lovlige meget at skulle hitte Rede i alt det og saa oven i Købet tage en Beslutning lige paa en Gang. Jeg vil gerne have et Par Timers Tid til at tænke roligt over Sagen i. Hør, Hr. Holmes, Kloffen er nu halv elleve, og jeg gaar lige hjem til mit Hotel. Vil De og Deres Ven, Dr. Wat-

son, ikke komme hen og spise Frokost med os Klokken to? Saa vil jeg bedre være i Stand til at forklare Dem min Mening om Sagerne."

„Passer det Dem, Watson?"

„Ja, udmærket."

„Saa kan De vente os, Sir Henry. Skal jeg sende Bud efter en Droffe til Dem?"

„Tak, jeg vil hellere gaa, for denne Historie har gjort mig lidt hød i Hovedet."

„Og jeg gaar gerne med Dem," sagde Dr. Mortimer.

„Saa ses vi altsaa igen Klokken to. Paa Gensyn, mine Herrer, God Morgen."

Vi hørte vore Gæster gaa ned ad Trappen og derpaa Gadedøren blive smækket i. I et Nu forvandledes Holmes fra en aandsfraværende Drømmer til en Handlingens Mand.

„Hurtig, Watson, Deres Hat og Støvler! Der er ikke et Sekund at spille!" Han for ind i sit Paaklædningsværelse og kom nogle faa Djeblkke efter tilbage i Hat og Overfrakke. Vi ilede ned ad Trappen og ud paa Gaden. Dr. Mortimer og Baskerville var endnu i Sigte en tre hundrede Alen foran os, henad Oxford Street til.

„Skal jeg løbe efter dem og standse dem?"

„Ikke for alt i Verden, kære Watson. Jeg er mere end tilfreds med Deres Selskab, hvis De

vil tage til Taffe med mit. Vore Venner derhenne har Ret, det er virkelig et dejligt Vejr til at gaa sig en Tur i i Formiddag."

Han gik stærkere til, indtil vi havde indskrænket Afstanden, der skilte os fra de andre, til omtrent det halve. Saa fulgte vi dem i omtrent halvanden hundrede Alens Afstand gennem Oxford Street og ned ad Regent Street. Et Djeblif stod vore Venner stille og saa ind af et Butiksvindue, og straks gjorde Holmes det samme. Et Djeblif efter tilkendegav han et lille Glædesudbrud, og idet jeg fulgte hans Bliks Retning, saa jeg, at en Droske, i hvilken der sad en Mand, og som havde holdt stille paa den anden Side af Gaden, nu atter førte langsomt videre.

„Der er Raden, Watson! Kom! Vi vil se grundigt paa ham, om vi ikke kan andet!"

I samme Djeblif saa jeg en Mand med et stort, sort Skæg og et Bar gennemtrængende Dime figge ud paa os af Vognvinduet. I næste Djeblif raabte han noget til Kuffen, og Drossen fløj i vild Fart ned ad Regent Street. Holmes stirrede rundt omkring efter en Vogn, men der var ingen tom Droske at se i Nærheden. Saa fór han som en rasende midt ind i Vognmyldret for at finde en, men den andens Forspring var for stort, og den var allerede ude af Syne.

„Saa! Det var jo rart!" sagde Holmes bit-

tert, idet han aandeløs og bleg af Wergrelse kom ud fra den Strøm af Køretøjer, der færdedes ned ad Gaden. „Aldrig har jeg set Mage til Uheld, og aldrig har jeg baaret mig mere ærkedumt ad. Watson, Watson, hvis De er en hæderlig Mand, bør De tilføje dette i Deres Beretning om mine Triumfer!“

„Hvem var den Mand?“

„Det aner jeg ikke.“

„En Espion?“

„De kan jo, efter hvad vi har hørt i Dag, sige Dem selv, at der er nogen, der har fulgt Basserville i Hælene, lige siden han kom her til Bnen. Hvorledes skulde det ellers saa hurtigt være kommet ud, at han var taget ind paa Northumberland Hotel? Var han altsaa bleven udspioneret den første Dag, fandt jeg det rimeligt, at han ogsaa vilde blive fulgt den næste. De lagde rimeligvis Mærke til, at jeg to Gange var henne ved Binduet, medens Dr. Mortiner læste den gamle Historie op?“

„Ja, det gjorde jeg.“

„Jeg saa efter, om der ikke gik nogen og drev nedenfor paa Gaden; men jeg kunde ingen opdage. Det er en duktig dreven Tyr, vi har at gøre med, Watson. Der stikker noget meget alvorligt under den Sag, og skønt jeg endnu ikke er klar over, om denne Espion mener vor Klient

det godt eller ondt, saa er jeg ganske klar over hans Dngtighed og over, at han handler planmæssigt. Da vore Benner gik, fulgte jeg dem straks for om muligt at saa Røg paa deres usynlige Følgesvend. Saa snu er han, at han ikke vovede sig ud til Guds, men gemte sig i en Droske, saa at han kunde holde sig tæt bag dem og, naar han vilde, føre rask forbi dem og saaledes undgaa at blive lagt Mærke til. Denne Fremgangsmaade havde desuden den Fordel, at han, i Tilfælde af, at de ogsaa tog en Bogn, vilde være i Stand til at følge dem. Den har imidlertid een eneste Mangel.“

„Nemlig den, at den bringer ham i Droskestuffens Magt?“

„Netop.“

„Hvor det var Stude, at vi ikke fik set Droskestens Nummer.“

„Hør nu, kære Watson, hvor fluntet jeg saa end har mig ad, saa kan De da ikke for Alvor mene, at jeg ikke skulde have faaet set Nummeret! Det er 2704. Men det er til ingen Nytte for Djebliffet.“

„Jeg indser ikke, hvad mere De kunde have gjort, end det, De har gjort.“

„Jo, saa snart jeg opdagede Drosken, burde jeg have vendt om og være gaaet i den modsatte Retning. Jeg kunde da i Ro og Mag have taget en anden Droske og fulgt den første i ærbødig Af-

stand, eller, endnu bedre, være ført til Northumberland Hotel og have ventet dér. Naar saa vor ubekendte Ben havde fulgt Basserville hjem, kunde vi have haft den Fornøjelse at gøre lige saa med ham og se, hvad han saa vilde tage sig for. Som det nu er, har jeg ved min utidige Iver, som vor Modstander med sjelden Snildhed og Energi forstod at benytte sig af, kun forraadt mig og tabt Vnrens Spor."

Under denne Samtale var vi gaaet langsomt ned ad Regent Street, og Dr. Mortimer og Baroneten var forlængst komne os ud af Synne.

„Det er unyttigt at gaa efter dem nu," sagde Holmes. „Deres Følgesvend er forsvundet og vil ikke komme igen. Vi maa undersøge, hvad andre Kort vi har paa Haanden og se at spille dem saa hurtigt og godt, vi paa nogen Maade kan. Kan De gøre Ed paa den Mands Identitet, som sad i Drossen?"

„Nej, kun paa hans Skægs Identitet."

„Det er lige saa med mig, og derfor tror jeg, det var et falsk Skæg. En fiffig Vnr, der er ude i saa vigtigt et Wrinde, har ikke Brug for Skæg uden til at skjule sine Ansigtstræk. Kom med herind, Watson!"

Han gik ind i et Ekspeditions-Bureau, hvor han blev hjertelig modtaget af Chefen.

„Jeg ser, Wilson, at De ikke har glemt den

lille Sag, i hvilken jeg var saa heldig at hjælpe Dem!”

„Nej, Hr. Holmes, det har jeg ikke. De reddede mit gode Navn og Rngte og maaske mit Liv.“

„Nej, kære, nu overdriver De. Men hør, saa vidt jeg husker, havde De blandt Deres Bndrenge en Fnr, der hed Cartwrigth, og som viste ret gode Anlæg under Forhøret?”

„Ja, Hr. Holmes; han er her endnu.“

„Turde jeg bede Dem kalde ham frem? Tak! Og saa vilde jeg gerne have denne Fempundsnote bntket.“

En Knøs paa fjorten Aar med et muntert Ansigt og gennemtrængende Øjne kom frem og stirrede i beundrende Verbødighed paa den berømte Opdager.

„Lad mig saa Hotel-Listen,“ sagde Holmes. „Tak! Naa, Cartwright, se nu her; her er Navnene paa tre og tyve Hoteller, som alle ligger i Nærheden af Charing Cross. Ser du?”

„Javel, Herre.“

„Du gaar til dem alle sammen.“

„Javel, Herre.“

„Paa hvert Sted begynder du med at give Portneren ved Indgangsdøren en Shilling. Her er tre og tyve Shillings.“

„Vel, Herre.“

„Du siger til ham, at du gerne vilde se det

fasserede Papir fra i Gaar. Du siger, at et vigtigt Telegram er gaaet forkert, og at du ser efter det. Forstaar du?"

„Javel, Herre.“

„Men det, du i Virkeligheden skal se efter, er den midterste Side i „Times“, hvor ud af der skal være klippet nogle Ord med en Saks. Det er denne Side. Den kan du nemt kende igen, ikke?"

„Jo, Herre.“

„Paa hvert Sted vil Portneren sende Bud efter Portieren. Ham giver du ogsaa en Shilling. Her er tre og tyve Shillings til. I de tyve Tilfælde vil du maasse faa det Svar, at det fasserede Papir er brændt eller kastet bort. I de tre andre vil der vise sig en Papirdynge, og du maa saa søge om denne Side af „Times“ i den. Der er megen liden Sandsynlighed for, at du finder den. Her er ti Shillings til, hvis de skulde blive nødvendige. Send mig Bsted pr. Telegram inden Aften. — Og nu, Watson, maa vi bare se at faa telegraferet efter Droskefusk Nr. 2704, — og saa gaar vi ind i en af Maleriudstillingerne i Bond Street og morer os, til vi skal spise Frokost paa Northumberland Hotel.“

Kapitel V

Tre affkaarne Traade.

Sherlock Holmes havde i en sjelden Grad Evne til, naar han vilde, at beskæftige sine Tanker med andre Ting. I hele to Timer syntes han fuldstændig at have glemt den besynderlige Sag, i hvilken han var bleven inddraget; saa aldeles optaget var han af de moderne, belgiske Maleres Bærter. Han var ikke til at faa til at tale om andet end om Kunst, om hvilken han havde en meget udpræget Mening, lige fra vi forlod Malerisamlingen, til vi gik ind i Northumberland Hotellet.

„Sir Henry Baskerville venter Dem oppe i sit Bærelse,“ sagde Portieren. „Han bad mig vise Dem op straks, naar De kom.“

„Har De noget imod at vise mig Deres Fremmedbog?“ spurgte Holmes.

„Ikke det mindste.“

Bogen blev tilvejebragt, og det viste sig, at der var skrevet to Navne til efter Sir Henry Baskervilles. Det ene var Theophilus Johnson og Familie fra Newcastle; det andet Fru Oldmore med Kammerpige fra High Lodge, Alton.

„Den Johnson tror jeg, jeg kender,“ sagde Holmes til Portieren. „Han er Sagfører, ikke

sandt? Er det ikke en graahaaret Mand, der halter lidt?"

„Nej, Herre; denne Hr. Johnson er Kulmine-ejer; han er meget rask til Bens og vel omtrent paa Alder med Herren.“

„Er De vis paa, De ikke tager fejl?"

„Ja, det er jeg; for han har taget ind her i Hotellet i mange Aar, saa vi kender ham godt.“

„Na, ja saa. Oldmore, det Navn synes jeg ogsaa, jeg skulde kende. Undskyld min Nysgerrighed, men naar man besøger en af sine Benner i et saadant Hotel, finder man ofte flere.“

„Fru Oldmore er en meget svagelig Dame. Hendes Mand har været Borgmester i Gloucester. Hun bor her altid, naar hun er i Bnen.“

„Tak! Jeg er bange, jeg ikke kender hende. — Det var en vigtig Ting, vi der fik at vide!“ fortsatte han sagte til mig, idet vi gik op ad Trappen. „Nu ved vi, at den Mand, som har saa varm en Interesse for vor Klient, ikke bor her i Hotellet. Det betynder, at skønt han, som vi har set, er meget ivrig efter at udspionere ham, er han lige saa ivrig efter ikke at blive set. Dette er en Omstændighed, hvoraf der kan drages mange Slutninger.“

„Hvilke mener De?"

„For det første — — Halloj, lære Ben, hvad Pokker er her i Vejen?"

Idet vi drejede om oppe ved det øverste af Trappen, var vi rendt lige mod Sir Henry selv. Han var rød af Brede, og han holdt en gammel, støvet Støle i sin ene Haand. Saa rasende var han, at han næppe kunde tale, og da han endelig fik Ordene frem, var det en Strøm af anderledes amerikansk, end vi havde hørt ham tale til Morgen.

„Det lader til, de vil spille Hejgut med mig her i dette Hotel!“ brød han løs. „De skal faa at mærke, at det er den fejle Mand, de er komne til, hvis de ikke tager sig i Agt! Død og Hævede! Hvis den Knægt ikke finder mig min Støle, skal de faa med mig at bestille. Jeg kan nok lide Spøg, Hr. Holmes, men denne er mig et Nummer for stiv!“

„Leder De stadig efter Deres Støle?“

„Ja, min Herre; og jeg har i Sinde at finde den.“

„Samen, De sagde jo, det var en ny, brun Støle!“

„Det var det ogsaa. Og nu er det en gammel sort.“

„Hvad? De mener da ikke —?“

„Jo, det mener jeg netop. Jeg ejede kun tre Par Støpler, de nye brune, de gamle sorte og disse, jeg her har paa. I Nat stjal de min ene brune Støle, og nu til Morgen har de neglet

en af de sorte. Naa! Har De fundet den? Brug Deres Mund og staa ikke og glo!”

Disse sidste Ord var henvendt til en forstræffet tyst Dpvarter, som var kommen frem paa Scenen.

„Nej, Herren maa undskylde, jeg har forhørt over hele Hotellet, men ingen ved noget om det.“

„Hør nu, enten kommer den Støvle for en Dag inden Aften, eller jeg sender Bud efter Hotel-ejeren og lader ham vide, jeg uden videre forlader Hotellet.“

„Den skal blive fundet! Hvis Herren blot vil have lidt Taalmodighed, lover jeg Herren, at den skal blive fundet!“

„Ja, jeg vil raade Dem til at finde den, for det er den sidste Ting, jeg har i Sinde at lade mig frastjæle i denne Lyverede. — Ja, Hr. Holmes, De maa undskylde, at jeg gør Brøol om saadan en Bagatel —“

„Jeg finder ikke, det er nogen Bagatel.“

„Hvad, De ser ganske alvorlig ud ved det?“

„Sig mig, hvorledes vil De forklare det?“

„Jeg har slet ikke tænkt paa at forklare det. Det er blot noget af det mest utaalelig dumme og irriterende, der længe er hændt mig.“

„Det er lidt besynderligt,“ sagde Holmes takfuldt.

„Hvad faar De da ud af det, Hr. Holmes?“

„Jeg vil tilstaa, at jeg endnu ikke forstaar det.“

Det er en meget sammensat Historie, det hele, Sir Henry. Naar jeg forbinder alt dette med Deres Onkels Død, er jeg ikke vis paa, om der af de fem hundrede særlig vanskelige Sager, jeg har haft med at skaffe, er een eneste, der er saa slem. Men vi holder adskillige Traade i vore Hænder, og der er Rimelighed for, at i det mindste een af dem vil føre os til Sandheden. Vi kan maaske komme til at spille Tid med at følge en gal Traad, men før eller senere faar vi nok fat i den rette.“

Vi spiste derpaa en fornøjelig Frokost, under hvilken der kun blev talt lidt om den Sag, der havde ført os sammen. Bag efter traf vi os tilbage til Sir Henrys private Salon, og Holmes spurgte ham da, hvad han havde i Sinde at gøre.

„Jeg har i Sinde at tage til Baskerville Hall.“

„Hvornaar?“

„Sidst i denne Uge.“

„Ret beset,“ sagde Holmes, „tror jeg, De gør Ret i at tage derned. Vi har jo Beviser nok for, at De bliver udspioneret her i London, og mellem denne store Bys Millioner er det vanskeligt at udfinde, hvem det er, der forfølger Dem, og hvilke Deres Bevæggrunde er. Hvis han har onde Hensigter, kan han let komme til at spille Dem et slemt Puds og det uden, at vi er i Stand til at forhindre det. De vidste nu ikke af, Dr. Mor-

timer, at De blev fulgt i Morges, da De gik fra mig!”

Dr. Mortimer stirrede maalløs paa ham.

„Blev vi fulgt? Af hvem?”

„Det kan jeg desværre ikke oplyse Dem om. Er der blandt Deres Naboer nede ved Dartmoor nogen, der har sort Fuldstæg?”

„Nej, — ja — lad mig se. Barrimore, Sir Charles Tjener har et stort, sort Fuldstæg.”

„Soho! Hvor er Barrimore?”

„Han har Opsyn med Baskerville Hall.”

„Det er bedst, vi skaffer os Underretning om, hvorvidt han er dernede, eller om han monstro skulde være i London.”

„Hvordan kan vi det?”

„Skaf mig en Telegramblanket. — „Er alt rede til Sir Henrys Ankomst?” Det er nok. Adresser det til Barrimore, Baskerville Hall. Hvad hedder Telegrafstationen? Grimpsen. Godt. Saa sender vi nok et Telegram til Postmesteren i Grimpsen, der lyder saaledes: „Telegram til Barrimore afleveres i hans egne Hænder. Hvis han er fraværende bedes telegraferet til Sir Henry Baskerville, Northumberland Hotel.” — Det vil skaffe os Besked inden Aften, om Barrimore er paa sin Post i Devonshire eller ej.”

„Det er godt,” sagde Baskerville. „Dr. Mortimer, hvem er for Resten den Barrimore?”

„Han er en Søn af den gamle Hushovmester, som er død. De har tjent paa Basserville Hall nu i fire Generationer. Saa vidt jeg ved, er han og hans Kone de agtværdigste Folk, man kan ønske sig.“

„Ikke desto mindre,“ sagde Basserville, „er det klart, at saa længe der ingen bor paa Basserville Hall, har disse Barrymores en Pokkers god Stilling og intet at bestille.“

„Ja, det er ganske sandt.“

„Var Barrymore betænkt i Sir Charles Testamente?“ spurgte Holmes.

„Ja, han og hans Kone fik hver hundrede Pund.“

„Hoho! Vidste de af, de skulde have dem?“

„Ja, Sir Charles holdt meget af at tale om Bestemmelserne i sit Testamente.“

„Det er meget interessant.“

„Jeg haaber ikke,“ sagde Dr. Mortimer, „at De betragter enhver, der blev betænkt i Sir Charles Testamente, med mistænksomme Blikke, for jeg fik saamænd selv tusinde Pund!“

„Saa! Var der flere, der fik noget?“

„Der var en Del Mennesker, der fik Smaasummer, og en Mængde Velgørenheds- og Understøttelsesforetagender der ogsaa blev betænkte.“

„Og hvor stor er den Formue, der blev igen?“

„End hundrede og fyrrethve tusind Bund Sterling.“

Holmes traf Djenbrunnene i Vejret. „Jeg havde ingen Anelse om, at det drejede sig om saa uhyre en Sum.“

„Sir Charles havde nok Ord for at være rig, men vi vidste ikke, hvor rig han var, før vi fik det hele gjort op. Godsets Totalværdi er omtrent en Million Bund Sterling.“

„Du gode Himmel! Den Indsats er jo nok et fortviolet Spil værd. Tillad mig et sidste Spørgsmaal, Dr. Mortimer. I Tilfælde af, at vor unge Ben her gik hen og døde — De vil undskylde mig den ubehagelige Forudsætning — hvem vilde saa arve Godset?“

„Da Rodger Baskerville, Sir Charles' yngre Broder, er død ugift, vilde Godset gaa over til Familien Desmond, som er fjernt beslægtet med Baskervillerne. James Desmond er en ældre Præst i Westmoreland.“

„Taf! Disse Smaating interesserer mig levende. Har De truffet Hr. James Desmond?“

„Ja, han var engang nede og besøge Sir Charles. Det er en ærværdig udseende gammel Mand, der skal leve som en Helgen. Jeg erindrer, at han afflog at modtage nogen som helst Pension eller Pengehjælp fra Sir Charles, skønt denne bad ham meget derom.“

„Dg denne tarvelig vante Mand vilde altsaa være Arvingen til Sir Charles' Millioner?“

„Han vilde arve Godset, fordi det er bestemt i Arvesølgen. Han vilde ogsaa arve Pengene, med mindre at den nuværende Ejer, som naturligtvis kan gøre, hvad han vil med dem, vilde disponere anderledes.“

„Har De gjort Testamente, Sir Henry?“

„Nej, Hr. Holmes, det har jeg ikke. Jeg har ikke haft Tid, for det var først i Gaar, jeg fik at vide, hvad jeg overhovedet fik. Men i alle Tilfælde vilde jeg lade Pengene følges med Godset og Titlen. Det var min afdøde Onkels Vilje. Hvorledes skulde Ejeren kunne genoprette vor Slægts Ære, hvis han ikke havde Penge til foruden Godset? Nej, Slot, Land og Dollars maa følges ad.“

„Godt. Nuvel, Sir Henry, jeg er enig med Dem i, at De bør tage til Devonshire saa snart som muligt. Der er blot een Ting, jeg maa fraraade Dem. De maa ikke rejse derned alene — ikke paa nogen Maade!“

„Dr. Mortimer tager derned sammen med mig.“

„Ja, men Dr. Mortimer har sin Praksis at passe, og hans Hus ligger over en Mil fra Deres. Med sin aller bedste Vilje kunde han let være ude af Stand til at hjælpe Dem. Nej, Sir Henry, De maa have en paalidelig Mand med Dem, som ikke viger fra Dem.“

„Vilde det være umuligt for Dem selv at tage med, Hr. Holmes?“

„Hvis det skulde blive meget nødvendigt, vilde jeg se at komme derned; men De vil kunne forstaa, at jeg, med de mangfoldige Sager, der hviler paa mig, og hvis Traade jeg holder i min Haand, ikke kan være borte her fra London paa ubestemt Tid. Et af Englands bedste Navne bliver netop for Tiden besudlet af en Ræltring, og kun jeg kan her forhindre, at det ender i en ulykkebringende Skandale. De vil kunne indse, at det er mig umuligt at tage til Dartmoor.“

„Hvem vilde De da anbefale mig?“

Holmes lagde sin Haand paa min Arm.

„Hvis min Ven her vilde tage det sig paa, kan De ikke faa nogen bedre Mand til at staa Dem bi, naar det gælder. Det kan ingen sige med større Ret end jeg.“

Dette Forslag kom mig ganske uventet, men før jeg kunde faa Tid til at svare, greb Baskerville min Haand og trykkede den hjerteligt.

„Det er virkelig kønt af Dem, Dr. Watson,“ sagde han. „De ser, hvorledes jeg er stillet, og De ved lige saa meget om Sagen, som jeg gør. Hvis De vil tage med mig til Baskerville Hall og blive hos mig, til jeg har faaet Rede paa Sagerne, skal jeg aldrig glemme Dem det!“

Udsigten til Eventyr har altid haft en stærk

Tiltrækningskraft for mig, og jeg følte mig smigret ved Holmes Ord og ved den Hjertelighed, hvormed Baronetten modtog mig som Ledfager.

„Jeg skal med Glæde tage med Dem,“ sagde jeg. „Jeg kan ikke tænke mig nogen bedre Maade at anvende min Tid paa.“

„Og De maa sende mig omhyggelige Beretninger om alt, hvad der foregaar,“ sagde Holmes. „Naar der kommer noget alvorligt paa — og det vil der komme — skal jeg nok dirigere Deres Handlemaade. Jeg formoder, De er færdig til at rejse herfra paa Lørdag?“

„Passer det Dem, Dr. Watson?“

„Ja, udmærket.“

„Saa mødes vi altsaa paa Lørdag ved 10,30 Toget fra Paddington — med mindre De hører fra mig.“

Vi havde rejst os for at gaa, da Basserville med et triumferende Udraab, idet han dukkede frem fra en mørk Krog i Stuen, fremdrog en brun Støyle, der stod inde under et Chatol.

„Her er min Støyle!“ udbrød han.

„Gid alle vore Banffeligheder maa svinde lige saa let!“ sagde Sherlock Holmes.

„Tamen, det er meget besynderligt, for jeg gennemsøgte dette Bærelse med største Omhu, før vi spiste Frokost,“ sagde Dr. Mortimer.

„Det gjorde jeg ogsaa,“ sagde Basserville.

„Jeg gennemsøgte hver Tomme af Stuen, og dengang var her ingen Støve, det er vist!“

„I det Tilfælde maa Opvarteren jo have sat den ind, hvor De fandt den, medens vi spjete Frokost.“

Der blev ringet paa den tynste Opvarter, men han paastod intet at vide om Sagen, og trods alle Spørgsmaal var det umuligt at faa den opklaret. Dette var atter en Tilføjelse til den Række tilsyneladende meningsløse, men mystiske Smaa-begivenheder, som saa hurtigt havde fulgt paa hinanden siden den foregaaende Dag. Selv om vi rent saa bort fra den uhyggelige Historie med Sir Charles' Død, havde vi for os en hel Ræde af uforklarlige Smaatilfælde, som alle var forefaldne i Løbet af knap to Dage: Modtagelsen af det trykte Brev, den forthaarede Spion i Drossen, den ny brune Støves Forsvinden, derpaa den gamle sorte Støves Forsvinden og nu endelig den ny, brune Støves Tilsynkomst. Holmes sad tavs i Drossen, der kort efter førte os hjem til Basser Street, og jeg kunde af hans rynkede Bryn og skarpe Udtryk se, at han, ligesom jeg, havde travlt med at udfinde den Plan, i hvilken alle disse besynderlige og tilsyneladende usammenhængende Smaabegivenheder kunde indordnes. Hele Eftermiddagen og langt ud paa Aftenen sad han hensunken i Grublen og Tobaksrøgning.

Lige før vi skulde spise til Middag kom to Telegrammer ind ad Døren. Det første lød, som følger: „Jeg har just faaet Underretning om, at Barrimore er paa Slottet. — Basserville.“ — Det andet lød saaledes: „Undersøgt tre og tyve Hoteller som befalet, men desværre intet fundet. — Cartwright.“

„Der brast to af vore Traade, Watson,“ sagde Holmes. „Der er ikke noget saa stimulerende som en Sag, hvor alt gaar en imod. Nu maa vi se at opsnuse et andet Spor.“

„Vi har jo endnu Drosseskuffen, der førte for Spionen, tilbage.“

„Netop. Jeg har telegraferet til Hovedkontoret efter hans Navn og Adresse — — Det ringer, det er vist Svar paa mit Spørgsmaal.“

Det viste sig at være noget endnu mere tilfredsstillende end et Svar, for Døren gik op, og en tarveligt udseende Mand, der sjensynlig var selve Drosseskuffen, traadte ind.

„Jeg har faaet Bud fra Hovedkontoret, at en Herre, der boede her, havde forhørt sig om 2704,“ sagde han. „Nu har jeg ført min Droske i Syd War, og der er aldrig før bleven flaget over mig. Jeg gik herop med det samme for at spørge Dem op i deres aabne Dine, hvad det er, jeg har gjort Dem?“

„De har ikke gjort mig det aller mindste, min

gode Mand," sagde Holmes. „Tværtimod, De skal faa en halv Sovereign af mig, hvis De vil give mig fuld Bæstet paa, hvad jeg nu vil spørge Dem om.“

„Ja, tak, saa kan jeg sige, jeg har haft en heldig Dag i Dag," sagde Manden leende.

„Først maa jeg have Deres Navn og Adresse i Tilfælde af, jeg igen skulde have Brug for Dem.“

„Javel. John Clanton, Turpen Street Nr. 3, Borough. Min Droske er fra Shiplens Yard ved Waterloo Station.“

Cherlock Holmes skrev det op.

„Nu, Clanton, fortæl mig saa om den Mand, som holdt i Deres Droske her i Nærheden Klofken ti i Morges og som bag efter førte efter de to Herrer ned ad Regent Street.“

Manden saa forbauset og lidt forlegen ud. „Det er vist ingen Nytte til at fortælle Herren om det, for De lader til at vide lige saa god Bæstet som jeg," sagde han. „Den Herre, jeg førte for, fortalte mig, at han var Opdager, og at jeg intet maatte sige om ham til nogen.“

„Nu skal jeg sige Dem noget, min gode Mand, dette her er en meget alvorlig Historie, og De kan komme i en slem Forlegenhed, hvis De prøver at skjule noget for mig. De siger, at Deres Bæstet fortalte Dem, at han var Opdager?“

„Ja, det gjorde han.“

„Naar sagde han det?“

„Da han steg ud.“

„Sagde han andet?“

„Ja, han nævnede sit Navn.“

Holmes kastede et hurtigt og triumferende Blik over paa mig. „Na, saa han sagde Dem sit Navn! Det var ellers uforsigtigt. Hvad var det saa for et Navn?“

„Hans Navn,“ sagde Droskekuffen, „var Hr. Sherlock Holmes.“

Jeg har aldrig set min Ven saa bestyrtet, som han blev over dette Svar. Et Djeblik blev han siddende i stum Forbavselse. Saa brast han i en hjertelig Latter.

„Det kan man kalde at faa en Salut, Watson!“ sagde han. „Jeg mærker, at denne Mands Klinge er lige saa vel sleben og hurtig som min egen. Der har han spillet mig slempt paa Næsen. — Na, saa han hed Sherlock Holmes, gjorde han!“

„Ja, det var hans Navn.“

„Det er udmærket. Fortæl mig saa, hvor De fik ham op at føre, og alt, hvad der ellers skete.“

„Han raabte mig an Kloffen halvti i Trafalgar Square. Han sagde, at han var i Opdagelsespolitiet og bød mig to Guineer, hvis jeg vilde gøre nøjagtigt, som han sagde. Jeg var villig nok til at gaa ind paa det. Først førte vi ned til Northumberland Hotel og ventede dér,

til to Herrer kom ud og tog en af de Droffer, der var ledige. Saa fulgte vi deres Droffe, til den holdt et Steds her i Nærheden."

„Foran dette Hus," sagde Holmes.

„Naa, ja, det ved jeg ikke rigtigt, men det vidste min Passager god Bessed med. Vi holdt stille et Steds herneude i Gaden og ventede halvanden Time. Saa kom der to Herrer forbi os, og dem førte vi efter ned ad Baker Street og om af —"

„Det ved jeg!" sagde Holmes.

„Til vi kom et langt Stykke ned i Regent Street. Saa slog Herren Forvinduet ned og raabte til mig, at jeg skulde føre lige til Waterloo Station, alt hvad Remmer og Løj kunde holde. Jeg pistede paa Hesten, og vi var der paa mindre end ti Minuter. Saa betalte han sine to Guineer som en ærlig Mand, og borte var han. Men før han gik, vendte han sig om og sagde: „Det kan maaske more Dem at høre, at De har ført for Hr. Sherlock Holmes." Saaledes gik det til, at jeg fik hans Navn at vide."

„Javel! Og saa saa De ikke mere til ham?"

„Nej, han gik ind paa Banegaarden."

„Hvordan synes De, Hr. Sherlock Holmes saa ud?"

Rusken fløede sig i Hovedet. „Ja, det var ingen let Herre saadan at beskrive. Jeg vilde an-

flaa ham til at være en fyrrethve Nar og af Mid-
delhøjde, saadan et Bar Tommer mindre end De,
Herre. Han var pyntet og fin i Klæderne og havde
et stort, sort Skæg, saadan lige afflaaret og var
bleg i Ansigtet. Jeg tror ikke, at jeg kan sige
Dem mere om ham."

„Hvad Farve havde hans Øjne?"

„Det kan jeg ikke sige Dem."

„Kan De ikke huske mere?"

„Nej, det kan jeg ikke, Herre."

„Godt, saa værsgod, her er Deres halve
Sovereign. De faar nok en, naar De bringer
mig mere Bæsked. God Nat!"

„God Nat, gode Herre, og mange Tak."

John Clanton forsvandt, flukkende af Latter,
og Sherlock Holmes vendte sig til mig med et
Skuldertræk og et bedrøveligt Smil.

„Der røg vor tredje Traad, og nu er vi
lige saa vidt, som da vi begyndte," sagde han.
„Den listige Slubbet! Han kendte vort Husnum-
mer, vidste, at Sir Henry var hos mig, fik Fær-
ten af, hvem jeg var i Regent Street, regnede
ud, at jeg vilde mærke mig Drossens Nummer og
saa Fingre i Ruffen, og sendte mig saa den dristige
Hilsen med ham! Jeg siger Dem, Watson, at
denne Gang har vi faaet en Modstander, der er
vor Klinge værdig. Jeg er bleven gjort skatmat

her i London. Gid det maa gaa Dem bedre nede i Devonshire. Men jeg er ikke rigtig let i Sindet.“

„Hvorfor ikke?“

„Jeg er fed af at sende Dem derned. Det er en grim Historie, Watson, en hæsleg, farlig Historie, og jo mere jeg ser af den, jo mindre synes jeg om den. Ja, kære Ben, De kan godt le, men jeg giver Dem mit Ord paa, at jeg skal være glad ved at se Dem velbeholden her i Baker Street igen.“

Kapitel VI.

Baskerville Hall.

Paa den fastsatte Dag var Sir Henry Baskerville og Dr. Mortimer rede til at rejse, og vi begav os af Sted til Devonshire. Sherlock Holmes fulgte mig til Stationen og gav mig sine sidste Raad og Formaninger.

„Jeg vil ikke forvirre Dem med at indgive Dem Mistanke eller bebyrde Dem med mine Teorier, Watson,“ sagde han til mig. „Jeg ønsker simpelthen, at De skal give mig de udførligst mulige Beretninger om alt muligt og overlade til mig at uddrage Slutningerne deraf.“

„Hvad ønsker De især at vide Bested om?“

„Om alt, der, selv indirekte, kunde tænkes at berøre Sagen og især om den unge Basservilles Samkvem med sine Naboer, eller hvad nyt De muligt kan høre om Sir Charles' Død. Jeg har selv i de sidste Dage søgt Oplysninger, men de Resultater, jeg har faaet, er vist desværre uden Betydning. Kun een Ting lader til at være sikker, og det er, at Hr. James Desmond, som er Arving i Tilfælde af Sir Henrys Død, er en overordentlig skikkelig gammel Kavaller, saa fra ham kommer Forsølgelsen ikke. Jeg tror ligefrem, vi helt kan slette ham ud af vore Beregninger. Tilbage bliver altsaa de Mennesker, der bor rundt om Sir Henry paa Dartmoor Hede.“

„Mon det ikke var bedst at se at faa disse Barrnmores jaget paa Døren saa snart som muligt?“

„Nej, paa ingen Maade! Det var den største Fejl, vi kunde gøre. Hvis de er uskyldige, vilde det være en syndig Uretfærdighed, og hvis de er skyldige, vilde vi derved ødelægge alle vore Chancer for at faa Sagen opklaret. Nej, nej, vi vil bevare dem paa vor Liste over de mistænkelige Personer. Saa er der en Rideknægt paa Basserville Hall, om jeg husker ret. Endvidere to Gaardejere fra Heden. Og saa vor Ben, Dr. Mortimer, som jeg tror er en fuldstændig Hædersmand, og hans Hustru, om hvem vi intet ved. Saa er der endvidere Naturforskeren Stapleton og hans Søster, der nok

skal være en saare yndig ung Dame. Og saa til sidst Hr. Frankland fra Raster Hall, som vi intet ved om, og nok et Par Naboer. Alle disse Mennesker maa De nøje studere."

„Jeg skal gøre mit bedste."

„De har vel Vaaben med?"

„Ja, jeg mente, det var det raadeligste."

„Ja, det kan De stole paa. Skil Dem aldrig ved Deres Revolver hverken Nat eller Dag og undlad aldrig at tage alle mulige Forsigtighedsregler."

Bore Benner havde allerede sikret sig en 1ste Klasses Kupé og stod og ventede paa os paa Perronen.

„Nej, vi har intet nyt af nogen Slags at meddele," sagde Dr. Mortimer som Svar paa min Bøns Spørgsmaal. „Jeg tør sværge paa een Ting, og det er, at vi ikke er bleven udsponerede de sidste Par Dage. Vi er aldrig gaaet ud uden at holde skarpt Udkig, og jeg er vis paa, at ingen kunde have undgaaet vor Opmærksomhed."

„De har været sammen hele Tiden, antager jeg?"

„Ja, undtagen i Gaar Eftermiddags. Jeg ofrer altid en Dag til ren og skær Udspredelse, naar jeg er i Byen, saa derfor tilbragte jeg i Gaar en Del af min Dag i chirurgisk Hospitals Museum."

„Og jeg tog ud i Hyde Park og saa paa

Folk!" sagde Sir Henry. „Men der hændte os intet som helst ubehageligt af nogen Slags.“

„Det var ikke desto mindre uforsigtigt!" sagde Sherlock Holmes hovedrystende og saa meget alvorlig ud. „Jeg beder Dem, Sir Henry, gaa aldrig alene omkring. Der vil hænde Dem en Ulykke, hvis De gør det. Gif De den anden Støvle igen?"

„Nej, den var og blev borte.“

„Naa, saa det var den. Det var jo ret interessant. — — Ja, ja, Farvel da!" tilføjede han, idet Toget satte sig i Bevægelse. „Husk, Sir Henry, paa een Sætning i den gamle Historie, som Dr. Mortimer læste for os, og hold Dem fra Heden i „de Nattetimer, hvor de onde Magter er paa Spil"!"

Jeg saa tilbage imod Perronen, da vi allerede var kørt langt forbi, og dér stod endnu Holmes' strenge Skikkelse ubevægelig og stirrede efter os.

Rejsen gik hurtigt og behageligt, og jeg tilbragte den med at stifte næjere Bekendtskab med mine to Ledsagere og med at lege med Dr. Mortimers Hund. I Løbet af nogle saa Timer var den brune Jord bleven rødlig, Murstenene havde forvandlet sig til Granit, og røde Ager græssede paa Markerne, der var omgivne med grønne Segn, og hvis nypige Græs og Vegetation fortalte om mere frugtbare og rigere, men ogsaa om mere fug-

tige Egne. Den unge Basterville stirrede ivrigt ud ad Vinduet og udbrod i Indelige Jubelraab, da han genkendte det devonshireske Landskab.

„Nu har jeg set en god Del af Verden, siden jeg forlod Devonshire!“ sagde han; „men jeg har aldrig set noget Sted, der kunde sammenlignes dermed.“

„Og jeg har aldrig set noget Menneske fra Devonshire, der ikke sagde det samme,“ sagde jeg.

„Det kommer af Folketracens Karakter, snarere end af Egnens,“ sagde Dr. Mortimer. „Et Blik paa vor Ben her viser straks Kelteren med det noget runde Hoved, som i sig bærer den keltiske Begeistring og Trofasthed. Afdøde Sir Charles' Hoved derimod var et meget sjelden Type: halv gallisk, halv irsk. Men De maa have været meget ung, da De sidst saa Basterville Hall, ikke sandt, Sir Henry?“

„Jeg var ikke tyve Aar, da min Fader døde, og jeg havde aldrig været paa Basterville Hall, for vi boede i en lille Villa paa Endkysten. Efter hans Død tog jeg straks over til en Ben i Amerika. De ser, det hele er nyt for mig, Dr. Watson, og jeg er saa spændt, som jeg kan være paa at se Heden.“

„Er De det? Saa kan De faa Deres Lyst styret med det samme, for dér ser De den allerede!“ sagde Dr. Mortimer og pegede ud af Rudevinduet.

Bag de blødt bølgende grønne Marker og Skove hævede der sig langt ude i Horisonten et mørkt, melankolisk Ballestrøg med underlig truende, forrevne Linjer, fjært og utydeligt som et Drømme-landskab. Basterville blev længe siddende med Dine stift heftede paa det, og jeg kunde af hans Ansigts spændte Udtryk se, hvor stærkt betaget han var af dette første Skue af den besynderlige Egn, hvorover hans Stammefædre saa længe havde hersket, og hvor de havde sat saa dybe Spor. Der sad han i sin grove Dragt og med sin amerikanske Accent i Hjørnet af en profaist Jernbanekupé, og dog følte jeg ved Synet af hans mørke, udtryksfulde Ansigt mere end nogensinde, hvor ægte et Skud han var af den gamle Slægt af varmblo- dige, hidlige og myndige Mænd. Der laa Stolt- hed, Mod og Styrke over hans Bænde med de tykke Djenbrunn, om hans dirrende Næsebor og i hans mørkebrune Dine. Selv om der lurede Farer paa os ude paa denne ubehagelige Hede, var han en Kammerat, for hvem man roligt kunde vove Trøjen med Forvisning om, at han ikke vilde lade en i Stikken.

Toget standsede ved en lille Landstation, og vi steg alle ud. Udenfor, bag det lave, hvide Stakit, holdt en lille Char-a-banc med et Par Singsle for. Vor Ankomst var sjensynlig en stor Begivenhed, for hele Stationspersonalet med For-

valleren i Spidsen fløttedes om os for at hjælpe os Bagagen ud i Vognen. Det var et stille, idyllisk landligt Sted; kun forbausede det mig ved Leddet at se to mørkt uniformerede, soldatermæssigt udseende Mænd, der, lænende sig til deres Rifler, saa skarpt paa os, idet vi kom forbi dem. Ruskten, en knortet lille Karl med et haardt Ansigt, hilste paa Sir Henry Baskerville, og saa Minuter efter fløj vi rask af Sted hen ad den brede, hvide Landevej. Grønne Bakker bugtede sig paa begge Sider af Vejen, og gammeldags, spidsgavlede Huse tittede frem fra det tætte Løvværk; men bag det fredelige, solsmilende Landskab tegnede sig mod Aftenhimmelen Hedens lange, mørke Linje, hist og her brudt af underlig sønderrevne, uhyggelige Højdedrag.

Nu drejede Vognen ind paa en Sidevej, og vi kørte op ad Bakke gennem dybe, ældgamle Hulveje, der paa begge Sider var overgroet med drypende Mos og høje Bregner. Broncefarvet Løv og spraglende Brombærbuske lyste varmt frem i Aftensolen. Det gik stadig op ad Bakke; nu kørte vi over en smal, gammel Bro af Granit, mellem hvis graa Piller en brusende Strøm stummende og støjende fór af Sted. Følgende den kørte vi op ad Vejen, der snoede sig gennem en Dal, der var tæt bevoftet med lavstammede Ege og Fyrretræer. Ved hver Omdrejning af Vejen gav Basker-

ville et henrykt Udbrud tilkende, saa sig ivrigt om og gjorde tusinde Spørgsmaal. For hans Dine var det smukt alt sammen, men for mine laa der en Skygge af Sorgmodighed over dette Landskab, fra hvilket Sommeren var ved at liste sig bort. Gule Blade dækkede Bejen og flagrede ned over os, alt som vi førte. Støjen af vore Hjul dæmpedes af de Dyrger af raadne og visnede Planter, gennem hvilke vi førte. Jeg tænkte ved mig selv, at det var sørgelige Gaver, Naturen saaledes strøede paa den unge Arvings Vej, som her vendte tilbage til sine Fædres Ejendom.

„Halløj!“ raabte Dr. Mortimer. „Hvad er det?“

Et stejlt Bakkedrag af Innglædt Land, en udløbende Spids af Heden, strakte sig foran os. Paa Toppen deraf holdt, fast og stille som en Rytterstatue, en bereden, fuldt bevæbnet Soldat. Han saa ned mod den Vej, vi kom af.

„Hvad er det, Berkeus?“ spurgte Dr. Mortimer. Vor Ruff vendte sig i Sædet.

„Der er en Forbrynder sluppen ud af Princetown Lugthus, Hr. Doktor. Han har været løs nu i tre Dage, og der er Vagt ude efter ham ved alle Beje og alle Stationer, men de har endnu ikke set noget til ham. Folk her i Egnen er ikke glade for det, det er vist.“

„Naa, jeg troede ellers, de fik fem Pund, hvis de skaffede Bested om, hvor han var.“

„Sovel, Hr. Doktor; men Udsigten til at faa fem Pund er ikke meget værd, naar man tillige har Udsigt til at faa Halsen skaaret over. Jeg skal sige Doktoren, det er ikke nogen almindelig Forbrønder. Dette her er en Mand, som er rede til hvadsomhelst.“

„Hvad er det da for en?“

„Det er Selden, Morderen fra Notting Hill.“

Jeg huskede godt dette Mord, som havde interesseret Holmes paa Grund af den usædvanlige Vildhed og Raahed, hvormed det var bleven begaaet, og af den dnriske Brutalitet, der havde udmærket alle denne Forbrønders Handlinger. Formildelsen af hans Dødsstraf skyldtes Tvivl om, hvorvidt han var ved sin Forstand, saa affinnet havde han baaret sig ad. Vi var nu naaet op til et Punkt, hvorfra vi saa ud over den umaadelige, vide Hede, hjit og her bestrøet med forrevne Klippestykker og Stenmasser. En kold Vind kom os i Møde derfra og fik os til at ryste. Derude et Sted, paa denne øde Glette, laa altsaa dette uhjggelige Menneske paa Dur som et vildt Dyr med Hjertet fuldt af Ondskab mod hele Menneskeslægten, der havde forstødt ham.

Tanken herom forøgede end yderligere Uhyggen, der hvilede over denne golde Ødemarck, mens

Simlen blev mørk, og Binden blev isnende. Selv Basserville blev tavs og trak sin Overfrakke tættere sammen om sig.

Vi havde efterladt det frugtbare Land bag og under os. Idet vi saa tilbage ned over det, spandt den synkende Sol sine gyldne Traade om det og fik den nupløjede, violette Jord og Skoven dernede til at rødme. Vejen foran os blev triste og vildere, alt som vi kørte ned gennem rødlig og olivenfarvede Slugter, der var overstrøet med umaadelig store, graa Sten. Nu og da kom vi forbi en Hedehytte med Mure og Tag af den samme Slags Sten og uden Have eller grønt omkring. Bludfelig saa vi nede i en tragtformet Sønkning i Heden, omgivet af lavstammede Ege og Fyrretræer, som Ulde og Storme havde forkrøblet, to høje, smalle Taarne. Ruffen pegede derpaa med sin Piss. „Der ligger Basserville Hall,“ sagde han.

Dens Herre havde rejst sig op i Bognen og stirrede derned med rødmende Kinder og Insende Dine. Faa Minuter efter naaede vi Portnerboligen. Indførselslaagen var et mærkeligt Stykke Arbejde af fantastisk udarbejdet Smedejern; den var ældgammel, og de vejrbidte Piller paa begge Sider, som var overbegroet med Slyngeplanter, var kronede med Bildsvinehovedet fra det basservilleste Vaaben. Portnerboligen var en Ruin af sort Granit og svære Egetræsbjælker, men lige

over for den Iaa der en ny, halvfærdig Bgning, den første Frugt af Sir Charles' Indafrikanſke Guld.

Gennem Laagen kom vi ind i en Allé, hvor et Lag af visne Blade atter dæmpede Hjulenes Støj, og hvor de ældgamle Træers Grene byggede en mørk Tunnel over vore Hoveder. Baskerville gyste let, idet han ſaa op gennem den lange, triste Allé, for Enden af hvilken Huſet paa en underlig, ſpøgeſeagtig Maade lyſte frem.

„Var det her?“ ſpurgte han ſagte.

„Nej, Laſs-Alleen ligger paa den anden Side Huſet.“

Den unge Arving ſaa ſig om med et mørkt Udtryk

„Det er intet Under, at min Onkel følte ſig ilde til Mode her,“ ſagde han. „Dette Sted maa jo knſe Livet af enhver. Inden et halvt Aar er gaaet, ſkal her være en Række elektriſke Lamper; De ſkal ſe, en Forandring det vil gøre, naar vi ſaar en tuſind Lys kraftig Swan Edison her foran Huſet.“

For Enden af Alleen Iaa en ſtor græsflædt Plads, bag hvilken Slottet Iaa. I det ſvindende Dagſkær ſkimtede jeg et tungt Bgningskompleks, fra hvilket en Portal ſprang frem. Hele Facaden var begroet med Bedbend, gennem hvis mørke Elør et Bindu eller et Vaabenskjold hiſt og her figgede frem. Op fra Midterfløjen hævede ſig to

ældgamle, frenelerede Tvillingtaarne, fulde med Skindeskaar. Til højre og venstre for Taarnene var der tilbygget mere moderne Fløje af mørk Granit. Et mat Lys skimede ud fra et Par af de dybe Vinduer med de svære Vinduesposter, og fra de høje Skorstene, der løftede sig op over det stejle Tag, listede der sig en enkelt Røgsøjle op.

„Velkommen, Sir Henry! Velkommen til Baskerville Hall!“

En høj Mand traadte frem fra den mørke Portal for at hjælpe Sir Henry af Vognen. Silhouetten af en kvindelig Skikkelse viste sig mod Vestibulens gule Lys. Hun kom ud og hjalp til med at faa vor Bagage af Vognen.

„De har vel ikke noget imod, at jeg fører lige hjem, Sir Henry,“ sagde Dr. Mortimer. „Min Kone venter mig.“

„Vil De da ikke blive og faa noget Middagsmad først?“

„Nej tak, jeg maa hjem. Der er formodentlig nogle Patienter, jeg bliver nødt til at tilse. Jeg vilde gerne have bleven og vist Dem Huset; men Barrymore er jo for øvrigt en bedre Fører end jeg. Farvel, og betænk Dem aldrig paa at sende Bud efter mig, hvis der er noget, jeg kan gøre for Dem — enten det saa er Dag eller Nat.“

Vognens Rumlen døde hen i Alleen, medens Sir Henry og jeg traadte ind i Vestibulen, hvis

Dør tungt faldt til efter os. Det var et meget smukt Rum, uhyre stort og høiløftet med Sparreværk af mægtige, mørke Egebjælker. I den ældgamle Kamin bag de høje Jernbukke knitrede og flammede de store Brændernuder. Sir Henry og jeg, som frøs efter den lange Køretur, holdt vore Hænder hen over Ilden. Saa saa vi os om, op mod det høje, smalle Vindue af farvet Glas, og rundt paa Bæggenes Egepaneler, Hjortehoveder og Baabensskjolde, der kun dunkelt belystes af en eneste Lampe, som var anbragt midt i Vestibulen.

„Det er affurat, som jeg havde tænkt mig det,“ sagde Sir Henry. „Ser det ikke aldeles ud, som saadan en gammel Herregaard bør gøre? Herregud, at ens Forfædre nu har levet her i fem hundrede Aar. Det gør mig ganske høitidelig til Mode at tænke derpaa.“

Hans mørke Ansigt lyste af ungdommelig Begejstring, idet han saa sig om. Lyset fra Lampen faldt lige paa ham, men ned fra Loft og Vægge sneg sig sorte Svinger, der byggede ligesom en mørk Tronhimmel over ham.

Barrymore var kommen tilbage efter at have baaret vor Bagage op paa vore Bærelser. Nu stod han foran os med en velopdragen Tjeners tilbageholdende Verbødighed. Han var en Mand af et mærkeligt Udseende, høi og smuk, med et lige afflaaret, sort Skæg og blege, fornemme Træk.

„Vnster Herren, at der skal rettes an nu strafs?“

„Er Middagsmaden færdig?“

„Om et Par Minuter. Jeg har sat varmt Vand op i Herrernes Værelser. — Det vil være min Kone og mig en Ære, Sir Henry, at blive her, til De har faaet Dem ordnet paa anden Maade, men De vil forstaa, at der her, naar Huset skal føres paa anden Maade, vil udfordres et betydeligt Personale af Tjenestefolk.“

„Hvad mener De?“

„Jeg mente blot, at Sir Charles levede saa stille, at min Kone og jeg var tilstrækkelige til hans Opvartning. Hvis Huset, som jeg formoder, skal føres mere selskabeligt, vil en hel Forandring i Husordenen blive nødvendig.“

„Er det Meningen, at De og Deres Kone ikke vil blive her?“

„Vi vil ikke tage bort, før det passer Dem, Sir Henry.“

„Men Deres Familie har tjent os i mange Generationer, ikke sandt? Det vilde gøre mig ondt at begynde mit Liv her med at bryde en gammel Tradition.“

Jeg syntes at se nogle Tegn paa Bevægelse paa Tjenerens blege Ansigt.

„Det vilde ogsaa gøre mig og min Kone ondt at tage herfra, Sir Henry. Men, for at sige Sandheden, var vi begge Sir Charles meget hengivne,

og hans Død gav os et Stød og gjorde os disse Omgivelser meget pinlige at leve i. Jeg tror aldrig, vi vilde føle os glade igen paa Basserville Hall.“

„Men hvad har De da i Sinde at gøre?“

„Jeg haaber, Sir Henry, at det skal lykkes os at faa etableret en eller anden Forretning. Sir Charles' Godhed har givet os Midler dertil. — Maaſte jeg nu skal vise Herrerne deres Værelser?“

Fra to Sider førte en Trappe op til Galleriet, der løb hele Vestibulen rundt foroven. Det var firkantet og omgærdet med et højt Rækværk. Fra dette Midtpunkt løb to lange Korridorer til hver sin Side gennem hele Husets Længde. Fra disse Korridorer førte Døren ind til alle Sovneværelserne. Mit Værelse laa i samme Fløj som Basservilles og næsten lige ved Siden af det. Disse Værelser syntes at være meget mere nymodens end Midterparten af Huset, og de lyse Tapeter og mange Lys deroppe hjalp en Smule paa det mørke Indtryk, jeg ved vor Ankomst havde faaet af Huset.

Men Spisefalen, som man kom ind i fra Vestibulen, var om muligt endnu mørkere og uhjælpeligere end denne. Det var et langagtigt Rum, der paa Midten overflares af et Trappetrin, som skilte den højere Del, hvor Familien i sin Tid havde siddet, fra den lavere, der var beregnet for Tjenestefolkene og de undergivne. Øverst i den ene af

Salenc var der et lille Galleri. Mørke Bjælker stød sig paa Kryds og paa Tværs frem over vore Hoveder; mellem dem saa man det røgsværtede Loft. Oplyst med Rækker af flammende Faller, som ved de gamle Tiders Drikkelag, hvor de spragledede Dragter og den højroste Munterhed maatte have livet op derinde, kunde Salen have været pragtfuld; nu derimod, hvor kun to sortklædte Herter sad ved Bordet i den lille Lysfreds fra en skærmtildækket Lampe, var den saa ubyggelig og melankolsk, at man uvilkaarligt talte sagte og følte sig forknst i Sindet. En halvt utydelig Række Familiportrætter i alle mulige Tiders Dragter, lige fra Dronning Elisabeths Tid til det attende Aarhundredes Lapse, stirrede ned paa os og skræmmede os ved deres tavse Nærværelse. Vi talte kun lidt, og jeg i det mindste var glad ved, da Maaltidet var til Ende, at kunne trække mig tilbage ind i det moderne Billardværelse og røge en Cigaret.

„Noget fornøjeligt Sted er det sandt for Dunden ikke!“ sagde Sir Henry. „Det undrer mig ikke, at min Dnkel blev lidt nervøs af at bo her alene. Maaske man kan vænne sig til det, men for Djeblikket føler jeg mig ikke særlig vel tilpas ved det. Naa, men hvis De ikke har noget imod det, vil vi gaa tidligt til Ro i Aften; maaske det hele vil tage sig mindre trist ud i Morgen.“

Før jeg gik i Seng, traf jeg Gardinerne fra

oppe i mit Bærelse og saa ud ad Vinduet. Det vendte ud til den store Græsplæne foran Indgangsdøren. Paa den anden Side af den stønnede og sukkede de store Træer i den stadig tiltagende Blæst.

Halmaanen brød igennem de forreterne og jagende Stjer. I dens kolde Lys saa jeg bag Træerne en Række sønderrevne Klippeformationer og den lange flade, melanfolske Hede. Jeg lod Gardinerne gaa sammen igen med en Følelse af, at mit sidste Indtryk svarede til de øvrige, jeg havde faaet.

Dg dog blev det ikke det sidste. Jeg laa vaagen, træt, og dog ude af Stand til at svare, idet jeg hvileløs kastede mig omkring i min Seng, paa Jagt efter den Søn, der ikke vilde komme.

Et Steds i Huset slog et Ur Kvarterslag; det var den eneste Lyd, der afbrød den dødelige Stilheden i det gamle Slot. Bludselig, midt i den dybeste Stilheden, naaede en Lyd mine Øren, saa klar og tydelig, at jeg ikke kunde tage fejl af den.

Det var en Kvindes Sullen, en dæmpet, halvsvagt Graad som hos en, der pines af en uudholdelig Sorg.

Jeg rejste mig over Ende i Sengen og Intede i stærk Spænding. Lyden kunde ikke komme langt borte fra, og det var sikkert inde fra selve Huset.

I en halv Times Tid sad jeg paa Lur med

hver Nerve spændt, men det var atter bleven stille, og jeg hørte kun Urets Slag og den sagte Raslen af Bedbenden ude paa Muren.

Kapitel VII.

Stapleton fra Merripit House.

Den næste Morgens friske, lyse Skønhed udslattede til Dels det triste, mørke Indtryk, som vor Ankomst til Basserville Hall først havde gjort paa os. Da Sir Henry og jeg sad ved vort Morgenmaaltid, strømmede Sollyset ind gennem de høje, dybe Vinduer og dannede hist og her, hvor det faldt gennem de fulørte Vaabensskjolde i Rudernes Glas, smaa, mangefarvede Pletter paa Gulvet. Det mørke Panel glødede som Bronze i de gyldne Stråler, og det var ligefrem svært at fatte, at det var det samme Værelse, der havde gjort et saa uhyggeligt Indtryk paa os den foregaaende Aften.

„Jeg er bange for, at det var os og ikke Huset, der var noget i Vejen med i Aftes,“ sagde Sir Henry. „Vi var trætte af Rejsen og forfrosne af Kjøreturen, derfor fandt vi det hele saa uhyggeligt. Nu, vi er friske og veltilpas, er al Ting igen fornøjeligt.“

„Og dog var det ikke Indbildning alt sammen,“ sagde jeg. „Sig mig, hørte De ikke i Nat nogen græde og hulke? Det lød, som det var en Kvinde.“

„Jo, det var da underligt; det forekom mig ogsaa, at jeg halvt i Søvn hørte saadan noget. Jeg lttede efter en lille Stund, men saa holdt det op, og saa troede jeg blot, jeg havde drømt det.“

„Nej, jeg hørte det tydeligt, og jeg er vis paa, at det var en Kvinde, der græd.“

„Det maa vi straks have Bessed paa.“ Han ringede og spurgte Barrymore, om han kunde forklare os, hvordan det hang sammen. Det forekom mig, at Tjenerens blege Ansigt blev endnu blegere ved hans Herres Spørgsmaal.

„Der er kun to Kvinder i Huset, Sir Henry,“ svarede han. „Den ene er Badstørpigen, der sover i den anden Fløj; og den anden er min Kone, og jeg kan svare for, at hun ikke har grædt i Nat.“

Dette var imidlertid usandt, thi kort efter mødte jeg Madam Barrymore oppe i den lange Korridor. Solen faldt lige paa hendes Ansigt. Hun var en temmelig fuldig Kone, rolig, med noget kluntede Træk og et alvorligt og bestemt Udtryk om Munden. Men hendes Øjne forraabte hende; de var røde og opsvulmede. Det var altsaa hende, der havde grædt om Natten, og naar det var Tilfældet, maatte hendes Mand have hørt det. Og dog havde han været saa dristig at paastaa, at det

ikke havde været hende, skønt han saaledes udsatte sig for, at vi skulde opdage, han havde løjet. Hvorfor havde han gjort det? Og hvorfor græd hun saa bitterligt? Der samlede sig allerede om denne smukke blege, sortskæggede Mand en vis hemmelighedsfuld Uhygge. Det var ham, der først havde fundet Sir Charles' Lig, og kun gennem hans Beretning vidste man noget om de nærmere Omstændigheder ved den gamle Mand's Død. Skulde det være Barrymore, som vi havde set i Troffen i Regent Street? Skægget kunde godt ligne. Efter Troffelustens Beskrivelse var Spionen noget mindre, men han kunde jo saa godt have taget fejl heri. Hvorledes skulde jeg bedst faa Klarhed over dette? Djensynligt var det første, jeg havde at gøre, at se at faa fat i Postmesteren i Grimpen og af ham faa at vide, om Prøvetelegrammet virkelig var bleven afleveret i Barrymores egne Hænder. Hvordan saa Svaret blev, noget vilde jeg have at meddele Sherlock Holmes.

Sir Henry havde en Del Papirer at undersøge inden Trofost, saa jeg fandt Djebliktet heldigt til en lille Udflugt. Efter en smuk Spadferetur paa en Wils Vej langs Oberstanten af Seden naaede jeg Grimpen, en lille, graa Landsby, hvor tvende Huse, som viste sig at være henholdsvis Kroen og Dr. Mortimers Bolig, hævede sig høit over de andre. Postmesteren, der tillige fungerede som

Urtefræmmer i Landsbyen, huffede tydeligt Telegrammet.

„Javel,“ svarede han. „Telegrammet blev afleveret til Hr. Barrymore nøjagtigt efter Ordre.“

„Hvem afleverede det?“

„Min Dreng her. James, du afleverede jo det Telegram til Hr. Barrymore paa Basserville Hall sidste Uge, ikke sandt?“

„Jo, Fader, det gjorde jeg.“

„Leverede du det i hans egne Hænder?“ spurgte jeg.

„Ja, det vil sige, han var oppe paa Loftet, da jeg kom med det, saa til ham selv kunde jeg ikke give det, men jeg leverede Madam Barrymore det, og hun lovede at gaa op til ham med det lige straks.“

„Saa du Hr. Barrymore?“

„Nej, jeg har jo sagt Herren, han var oppe paa Loftet.“

„Naar du ikke saa ham, hvor ved du saa, han var paa Loftet?“

„Hans egen Kone maa vel have vidst, hvor han var!“ sagde Postmesteren gnævnt. „Gif han maasse ikke Telegrammet? Hvis der er noget i Vejen, saa tilkommer det Hr. Barrymore selv at klage.“

Det lod til at være haabløst at spørge om

mere; men det var klart, at vi, til Trods for Holmes' List, intet Bevis havde for, at Barrymore ikke havde været i London hele Tiden.

Sæt nu, det forholdt sig saaledes! Sæt, at den samme Mand, der sidst af alle havde set Sir Charles i Live, havde været den første til at udspionere og forfølge den ny Arving ved hans Ankomst til England! Hvad saa? Handlede han paa en andens Begne, eller havde han selv onde Hensigter? Hvad Interesse kunde han have af at forfølge Slægten Baskerville? Jeg tænkte paa det besynderlige Advarselbrev, der var klippet ud af „Times“ Leder. Var det hans Bærf, eller var det affendt af nogen, der vilde modarbejde hans Plan? Den eneste tænkelige Grund var den, som Sir Henry havde fremført, at, om Herstabet vilde lade sig skræmme bort, kunde Barrymores faa et behageligt Hjem og en magelig og livsvarig Stilling paa Baskerville Hall. Men en saadan Forfloring var dog ganske utilstrækkelig over for alle de listige og hemmelighedsfulde Anslag, der spandt som et usynligt Net om den unge Baronet. Holmes selv havde jo sagt, at ingen af alle de sensationsvækkende Sager, han havde haft at gøre med, havde forekommet ham saa kompliceret som denne. Jeg bad i Stilhed, medens jeg gik hjem ad den ensomme, graa Vej, til, at min Vens Beskæftigelser i London snart maatte sætte ham i Stand til

at komme herved og befri mig for det tunge Ansvar, der hvilede paa mine Skuldre.

Jeg blev pludselig afbrudt i denne Tankegang ved at høre nogen komme løbende bag efter mig, mens en Stemme raabte mit Navn. I den Tro, at det var Dr. Mortimer, som forfulgte mig, vendte jeg mig om, men til min Forbavselse var det en fremmed Herre, der løb efter mig. Det var en lille, tynd Mand mellem tredive og fyrrer, med et magert, glatraget, sammenstrumpet Ansigt og hørfarvet Haar; han var klædt i et graat Jakkesæt og havde Straahat paa Hovedet. En Botaniserkasse hang og dinglede om hans Skulder, og han bar et Sommerfuglenet i sin Haand.

„De vil sikkert undskylde min Dristighed, Dr. Watson,“ sagde han, idet han pustende naaede hen til mig. „Vi er jævne Folk her paa Heden og ikke vante til Ceremonier eller formel Præsenteren. De har maasse hørt mit Navn af vor fælles Ven, Dr. Mortimer. Jeg er Stapleton fra Merripit House.“

„Det kunde Deres Botaniserkasse og Deres Net have sagt mig,“ sagde jeg, „for jeg vidste, at Hr. Stapleton var Naturforsker. Men hvor kunde De vide, hvem jeg var?“

„Jeg var hos Dr. Mortimer, nu da De gik forbi, og han viste mig Dem. Da vi skulde samme Vej, fik jeg Øyst til at indhente Dem og præsen-

tere mig selv. — Jeg haaber, Sir Henry befinder sig vel efter Rejsen?”

„Jo, mange Tak, fuldkommen vel.“

„Vi har alle sammen været meget bange for, at den ny Baronet efter Sir Charles' Død ikke vilde bo her. Det er meget at forlange af en rig Mand, at han skal begrave sig paa et Sted som dette, men jeg behøver ikke at fortælle Dem, at det er af stor Betydning for Egnen, at han kommer herved. Jeg antager ikke, at Sir Henry er smittet af Overtroen hervede?”

„Det tror jeg ikke, han er.“

„De kender naturligvis Historien om Djævehunden, som hjem søger hans Slægt?”

„Jeg har hørt noget derom.“

„Det er utroligt, saa overtroiske Bønderne er hervede paa Egnen. Enhver af dem er rede til at gøre Ed paa, at de har set den onde Hund herude paa Heden.“ Han smilede, idet han sagde disse Ord, men jeg kunde læse i hans Dine, at han tog Sagen alvorligere, end han lod til. „Denne Historie fik imidlertid en stærk Indflydelse paa Sir Charles' Sind, og jeg er overtydet om, at denne Overtro var Skyld i hans tragiske Endeligt.“

„Men hvorledes?”

„Hans Nerver var saa angrebne, at Synet af hvilken som helst Hund kunde have haft en stærk svanger Indflydelse paa hans svage Hjerte. Jeg

er vis paa, han virkelig saa noget saadant hin sidste Aften i Taks-Alleen. Jeg var længe bange for, at der skulde ske en Ulykke, for jeg holdt meget af den gamle Mand og vidste, han havde en Hjertesngdom.“

„Hvor vidste De det fra?“

„Min Ven, Dr. Mortimer, fortalte mig det.“

„De tror altsaa, at en eller anden Hund er løbet efter Sir Charles, og at det har skræmt ham saaledes, at han har faaet et Hjerteslag?“

„Ja, har De nogen bedre Forlaring at give?“

„Nej, jeg har slet ingen.“

„Men maaste Hr. Sherlock Holmes?“

Dette Spørgsmaal tog et Djeblik Vejret fra mig, men et Blik paa min Ledsagers rolige Dine og fredelige Ansigt viste mig, at han ikke havde haft i Sinde at overraske mig.

„Det er unyttigt at foregive, at vi ikke kender Dem, Dr. Watson!“ sagde han. „Deres Fortællinger om den berømte Detectiv har naaet os her-nede, og De kan ikke berømmelig gøre ham, uden at Deres Navn ogsaa er bleven kendt. Da Mortimer sagde mig Deres Navn, kunde han ikke nægte Deres Identitet. Og det, at De er her, beviser, at Hr. Sherlock Holmes interesserer sig for Sagen, saa jeg er selvfølgelig nysgerrig efter at vide, hvorledes han ser paa den.“

„Jeg er desværre ikke i Stand til at besvare det Spørgsmaal.“

„Tør jeg spørge, om han selv personlig har i Sinde at beære vor Egn med et Besøg?“

„Nej, for Djeblikket kan han ikke tage fra Byen. Han har mange andre Sager for, der gør Krav paa hans Opmærksomhed.“

„Hvor det er Skade! Han kunde maasse have fastet Os over meget, der nu er mørkt for os. Men hvad Deres egne Undersøgelser i Sagen angaar, saa maa De endelig disponere over mig, hvis jeg paa nogen Maade kan være Dem til Tjeneste. Hvis De vilde gøre mig bekendt med, hvem Deres Mistanke særligt gælder eller paa hvad Maade, De har i Sinde at gribe Sagen an, kunde jeg maasse være Dem til nogen Støtte og Hjælp.“

„Jeg forsikrer Dem, Hr. Stapleton, at jeg udelukkende er her for at besøge Sir Henry, og at jeg ikke behøver nogen som helst Hjælp i nogen Henseende.“

„De har fuldstændig Ret!“ sagde Stapleton. „Det er aldeles rigtigt af Dem at være varsom og forsigtig. Jeg fortjente denne Tilrettevisning for min uberettigede Paatrængenhed, og jeg lover Dem, at jeg ikke oftere skal nævne denne Sag.“

Vi var komne til et Sted, hvor en smal, græsgroet Sti gik ud fra Vejen og snoede sig hen over Heden. En stejl Bakke, ind i hvilken der var

hulet et gammelt, forladt Stenbrud, laa til højre for os. Den Side, der vendte mod os, bestod af svære Klippesteene, mellem hvilke der groede Bregner og Brombær. I nogen Afstand fra os saa jeg en graa Røg stige op fra et højtliggende Punkt paa Heden.

„Ad denne lille Sti har vi kun en kort Tur til Merripit House,“ sagde Stapleton. „Hvis De har en Times Tid tilovers, vil det være mig en Glæde at præsentere Dem for min Søster.“

Min første Tanke var, at jeg burde være hos Sir Henry. Men saa huskede jeg paa den Dunge Papirer og Regninger, der dækkede hans Arbejdsbord, og som jeg sikkert ikke kunde hjælpe ham med at gennemgaa. Og Holmes havde udtrykkelig paalagt mig at studere hans Raboer. Jeg modtog altsaa Stapletons Indbydelse, og vi drejede begge ned ad Stien.

„Det er et underligt Sted, denne Hede,“ sagde han og saa ud over det bakkede og bølgende Terrain, hvor hist og her forrevne Klippesteene stak op som forstenede Bølgekamme. „Man bliver aldrig led af den. De kan ikke forestille Dem, hvor mange vidunderlige Hemmeligheder den gemmer. Den er saa stor og saa øde og saa hemmelighedsfuld.“

„De kender den altsaa godt?“

„Jeg har kun boet her i to Aar, saa de gamle Beboere her regner mig for en Nybygger. Vi

kom hertil kort efter, at Sir Charles havde taget Bolig her. Men mit Studium har faaet mig til at gennemstrejfe hele Egnen, og jeg tror, der er faa Mennesker, der kender den bedre end jeg."

„Er den da saa svær at lære at kende?"

„Meget svær. De ser for Eksempel den store Slette her mod Nord med de underlige Baffer eller Høje hist og her. Kan De se noget mærkeligt ved den?"

„Det vilde være et mageløst Sted til en Galop."

„Ja, det skulde man synes; men den Mening har kostet mere end et Menneske Livet. Kan De se de stærkt grønne Bletter, hvormed den er oversaaet?"

„Ja, de ser ud til at være mere frugtbare end det øvrige."

Stapleton lo.

„Det er den store Grimpen Mose," sagde han.

„Gaar man forfært derude, er det Døden — baade for Dyr og Mennesker. Det er ikke længere siden end i Gaar, at jeg saa en af de halvvilde Emaaheste, her render omkring, falde i. Den kom aldrig op mere. Længe saa jeg dens Hoved stikke op af Mosehullet, men til sidst blev den suget ned i Hængedyndet. Selv paa den aller mest tørre Mars-tid er det meget farligt at færdes der, men nu, efter al denne Efteraarsregn, er det et rædselsfuldt Sted. Og dog kan jeg færdes rundt der overalt og

alligevel komme levende hjem. For Pokker! Der er nok igen en af de Staffels Heste faldet i!”

Jeg saa noget brunt sprælle og kæmpe ovre mellem de grønne Eder. En lang, brun Hestehals stod en sidste Gang op, uheldigt vridende sig. Saa lod der et rædselsfuldt Skrig over Heden, som fik mig til at gysse af Gru, og det Staffels Lyr var forsvundet.

„Den er væk,” sagde min Ledsfager, hvis Nerver lod til at være stærkere end mine. „Mosen har fanget den. Det var to paa kun to Dage; maaske der er gaaet mange flere i Løbet, for de faar den Bane at gaa derud i den tørre Tid og aner intet, før Sumpen har dem i sine Klør. Ja, det er et fælt Sted, den store Grimpen Mose.”

„Og De siger, De kan færdes der?”

„Ja, der er et Par Stier, ad hvilke en ras Mand nok kan vove sig over den. Dem har jeg fundet.”

„Men hvor kan De have Lyst til at færdes paa saa stræffeligt et Sted?”

„Jo, ser De de Bakker derovre? Det er ligesom Der, der paa alle Eder er afflaarne af den gruelige Sump, som i Narenes Løb har bredt sig rundt om dem; men der findes de mærkeligste Insekter og Planter derovre, naar man er fiffig nok til at slippe igennem Mosen.”

„Det skal jeg prøve en Dag.”

Han saa forbavsset paa mig.

„Lænk dog for Himlens Skyld aldrig derpaa!“
udbrød han. „Jeg vilde føle mig skyldig i Deres
Død. Jeg forsikrer Dem for, at der ikke vilde
være mindste Rimelighed for, at De kom levende
hjem. Det er kun efter lange Undersøgelser og
megen Forsigtighed, at jeg er i Stand til at
gøre det.“

„Halløj!“ raabte jeg. „Hvad er dog det?“

Et langt, dæmpet, stønnende Skrig flang over
Heden. Det fyldte hele Luften, og dog var det
umuligt at sige, hvorfra det kom. Fra en dump
Klagelyd steg det til et dybt Brøl og sank saa atter
tilbage til den dæmpede, stærrende Klagetone. Stap-
leton saa paa mig med et besynderligt Udtryk.

„Et underligt Sted, den Hede, hvad?“

„Hvad var dog det?“

„Bønderne siger, det er Baskerville-Hunden,
der huler efter sit Bytte. Jeg har hørt det et
Par Gange før, men aldrig fuldt saa højt.“

Jeg saa mig om med en ubestemt Angst i
Hjertet, ud over den endeløse, bølgende Hede med
dens grønne Sivpletter. Intet rørte sig paa den
øde Glæde uden et Par Ravn, som sad paa en
stor Sten i Nærheden og skreg højt.

„Men De, Hr. Stapleton, tror, som en dannet
Mand, naturligvis ikke paa det Brøl,“ sagde jeg.
Hvad tror De er Aarsagen til den besynderlige Lyd?“

„Der er tit underlige Lyde i saadanne Moser. Det kan være Mudderet, der synker, eller Vandet, der stiger, eller saadan noget.“

„Nej, nej, det var en levende Stemme.“

„Ja, maaske. Har De nogensinde hørt en Rørdrumme falde?“

„Nej, aldrig.“

„Det er en sjelden Fugl, og den er uddød her i England, men alt er muligt her paa Heden. Det skulde ikke forbause mig, om den Lyd, vi har hørt, stammer fra Englands sidste Rørdrumme.“

„Det er den mest troldomsagtige, besynderligste Lyd, jeg nogen Sinde i mit Liv har hørt.“

„Ja, det er i det hele taget et uhyggeligt Sted. Se der over paa den Skraent. Hvad tror De, det er for Stene?“

Den stejle Skraent var helt dækket af cirkelrunde Kredse af store, graa Sten; der var i det mindste en Enes.

„Jeg ved det ikke. Er det ikke Jaarefolde?“

„Nej, det er vore værdige Forfædres Boliger. I forhistoriske Tider har denne Hede været tæt befolknet, og da den ikke siden har været beboet, finder vi alle vore Forfædres smaa Arrangementer omtrent, som de forlod dem. Dette her er deres Wigwammer uden Tag. De kan finde baade Urnstederne og Lejerne, hvis De gaar der indenfor.“

„Men det er jo en hel Bn! Naar har den været beboet?“

„Det er forhistoriske Mennesker. Der kan intet Aarstal opgives.“

„Hvad mon de har levet af?“

„De har ladet deres Avæg græsse her paa disse Bakker, og senere hen har de lært at grave i Jorden efter Tin, da Broncesværdet afløste Stenøksen. Se den store Hule derovre i den Bakke. Der har de gravet efter Metal. Ja, Dr. Watson, De vil finde mange mærkelige Ting her paa Heden. — Na, undskyld mig et Øjeblik! Det er ganske bestemt en Cyclopides!“

Et lille, mølagtigt Insekt var fløjet forbi os, og i samme Nu for Stapleton med usædvanlig Hast og Energi af Sted efter den. Til min Stræf fløj den lige ned mod den store Mose, men min ny Bekendt standsede ikke et Øjeblik; fra Græssten til Græssten sprang han efter den, medens han svang sit store, grønne Sommerfuglenet i Luften. Hans graa Dragt og flagrende, uregelmæssige Maade at komme frem paa gav ham selv en vis Lighed med et stort, graat Møl. Jeg stod og iagttog hans Anstrengelser med en Blanding af Beundring for hans usædvanlige Behændighed og af Trængt for, at han skulde tabe sit Godfæste i den forræderiske Mose, da jeg hørte Godtrin paa Stien bag ved mig. Jeg vendte mig om og saa

en Dame, der kom gaaende hen imod mig. Hun var kommen ad den Vej, der førte til Merripit House, men en Sæntning i Terrainet havde gjort, at jeg ikke saa hende, før hun var lige ved mig.

Jeg var ikke i Tvivl om, at denne unge Pige var den Frøken Stapleton, om hvem jeg havde hørt Tale, thi dels fandtes der sikkert ikke mange Damer her paa Heden, og dels huskede jeg at have hørt hende beskrive som en usædvanlig Skønhed. Den unge Dame, der kom hen imod mig, kunde med Rette gøre Fordring paa denne Benaevnelse. Det var umuligt, at et Søstendepar kunde ligne hinanden mindre end dette; Stapleton var blond, farveløs og havde graa Øjne, medens Søsteren var mørkere end den mørkeste Brunette, jeg nogenstinde har set i England — slank, høj og elegant. Hun havde et fint, stolt Ansigt, saa regelmæssigt, at det næsten vilde have været fedeligt, om ikke den udtryksfulde Mund og de smukke, mørke, funklende Øjne havde meddelt det et straalende Liv. Med sin fuldendte Figur og elegante Dragt tog hun sig i Sandhed mærkeligt ud her paa denne øde Hede. Hendes Øjne var fæstede paa hendes Broder i det Øjeblik, jeg vendte mig om, og han skyndte sig hen til mig. Jeg tog Hat-ten af og skulde just til at gøre en forklarende Bemærkning, da hendes egne Ord bragte mine Tanker ind i en ny Retning.

„Rejs bort herfra!“ udbrød hun. „Tag straks tilbage til London, hører De!“

Jeg kunde kun stirre paa hende i stum Forbavselse. Hun saa paa mig med funklende Dine og stampede utaalmodigt i Jorden.

„Hvorfor skulde jeg rejse?“ spurgte jeg.

„Det kan jeg ikke forklare Dem.“ Hun talte sagte og heftigt med en ejendommelig læspende Udtale. „Men gør for Guds Skyld som jeg siger Dem. Rejs herfra og sæt aldrig Deres Fod paa Heden igen!“

„Men jeg er jo lige kommen!“

„Herregud, Menneſte!“ udbrød hun. „Kan De da ikke forſtaa, jeg advarer Dem til Deres eget bedste! Tag tilbage til London! Rejs endnu i Aften! Se for enhver Pris at komme bort fra dette Sted! Hys! Min Broder kommer. Ikke et Ord om, hvad jeg her har ſagt Dem! — De vilde da ikke gøre mig den Tjeneste at plukke mig den Orchidé derhenne mellem de Tomfruhaar? Vi har en Masse af dem her paa Heden. Desværre er De kommen her for ſent paa Aaret til at ſe Blomſten i ſin fulde Pragt.“

Stapleton havde opgivet ſin Jagt og var kommen tilbage til os, forpuſtet og varm af Anſtregelſen.

„Naa, er du der, Beryl!“ ſagde han i en, ſom det ſyntes mig, ikke rigtig hjertelig Tone.

„Du har det nok med Barme, Jack!“

„Ja, jeg var paa Jagt efter en Enclopides. Den er meget sjelden, især hen paa Esteraaret. Det var fedeligt, jeg ikke fik den.“ Han talte i en tilsmieladende ligegyldig Tone, men hans smaa, luse Dine vandrede ustandseligt fra den unge Pige til mig.

„Jeg ser, De selv har besørget Præsentationen.“

„Ja!“ tog hans Søster Ordet. „Det har vi. Jeg sagde just til Sir Henry, at det desværre var for sent paa Aaret til at se Heden i dens fulde Pragt.“

„Hvad for noget! Hvem tror du da, denne Herre er?“

„Jeg kan tænke mig, at det maa være Sir Henry Basserville.“

„Nej, nej,“ sagde jeg. „Jeg er kun en almindelig dødelig, men jeg er Sir Henrys Ven. Mit Navn er Dr. Watson.“

Den smukke Pige rødmede af Vergrelse.

„Saa har vi talt helt hen i Vejret!“ sagde hun.

„Jeg synes ikke, De kan have haft ret lang Tid til at tale i!“ bemærkede hendes Broder med de samme spørgende Dine.

„Nej, men jeg talte til Dr. Watson, som om han skulde leve her i Stedet for, at han altsaa kun er her som Gæst,“ sagde hun. „Det kan ikke interessere ham videre, om Orchideerne kommer

tidligt eller sent her paa Heden. Men De vil jo nok," henvendte hun sig til mig, „gøre os den Fornøjelse at gaa med og se Merripit House?"

Efter en kort Spadsferetur naaede vi derover. Det var en trist Hedegaard, som engang, da Egnen var mere velhavende, var bleven opført af en Avæg-opdrætter, og som nu var bleven istandsat og ombygget til en mere moderne Bolig. Den var omgivet af en Frugthave, men alle Træerne deri var, som alle Træer paa Heden, lave, forpillede og afflaarne af Vinden, og hele Stedet gjorde et tarveligt og melanfolst Indtryk. Vi blev modtaget af en underlig rynket, gammel Tjener i en rustfarvet Frakke. Bærellerne i Huset var imidlertid store og rummelige og møbleret med en Elegance, hvori jeg troede at genfinde den unge Dames Smag. Idet jeg saa ud af Vinduerne over den endeløse, stenbestrøede Hede, der strakte sig foran dem saa langt, som Øjet naaede, kunde jeg ikke lade være at spørge mig selv, hvad der kunde have bragt denne højtannede Mand og denne smukke Kvinde til at leve paa et saadant Sted.

„Et underligt Sted at vælge, ikke sandt?" sagde han som Svar paa min Tanke. „Dg dog lykkes det os at leve saare lykkelig her, ikke sandt, Bern!"

„Jo, komplet lykkelig!" svarede hun; men

der var ingen rigtig overbevisende Klang i hendes Ord.

„Jeg havde en Kostskole,“ sagde Stapleton, „i den nordlige Del af Landet. Det var et noget løst og uinteressant Arbejde for en Mand med mine Interesser, men den Glæde at leve sammen med de Unge, at hjælpe til at danne disse unge Sind og fylde dem med ens egne Tanker og Idealer var mig meget værd. Smid- lertid, Stæbnen gik os imod. Der brød en epidemisk Sygdom ud i Skolen, og tre af Drengene døde. Dette ødelagde aldeles Etablisementets An, og meget af min Formue gik i Løbet. Og dog, naar det ikke var, fordi jeg savner mine Drenges kære Selskab, kunde jeg glædes over mit eget Uheld, for med mine stærkt udviklede botaniske og zoologiske Interesser finder jeg en rig Arbejdsmark her, og min Søster holder lige saa meget af Naturen som jeg. Alt dette, Dr. Watson, bliver De nu plaget med at høre paa paa Grund af det Udbrud, der gik over Deres Ansigt, da De saa ud af vort Vindue.“

„Jeg vil ikke fragaa, at jeg kom til at tænke paa, at det maatte være lidt trist — mindre for Dem end for Deres Søster!“

„Nej, jeg føler mig aldrig trist!“ sagde Frø. Stapleton hurtigt.

„Vi har vore Bøger og vore Studier, og saa

har vi interessante Naboer. Dr. Mortimer er en overordentlig lærd Mand paa sit Felt. Afdøde Sir Charles var ogsaa en saare interessant Mand at omgaas. Vi kom meget sammen med ham, og vi savner ham mere, end det er muligt at beskrive. — Tror De, Sir Henry vilde finde det paatrængende, om jeg i Eftermiddag tillod mig at tage over og hilse paa ham?"

„Nej, jeg er vis paa, det vilde være ham en stor Fornøjelse.“

„Saa vil De maaske være saa god at sige ham, at jeg har i Sinde at komme. Vi kan i al Betsedenhed maaske bidrage til at gøre ham den første Tid mindre besværlig — indtil han bliver vant til Stedet og Omgivelserne. — Har De ikke Lyst, Dr. Watson, til at gaa med os ovenpaa og bese min Samling af Lepidoptera? Jeg tror, det er en af de mest righoldige i hele det Sydvestlige England. Naar De har taget den i Djesyn, er Frokosten vist færdig.“

Men jeg havde ingen Ro paa mig, før jeg kom tilbage til min Post ved Sir Henrys Side. Hedens Sørgmodighed, den stakkels Hest, der saa uanfæligt omkom, det uhyggelige Skrig, som Overtroen satte i Forbindelse med Basservillernes fæle Historie, alt dette tilsammen havde fyldt mig med mørke Tanker. Og nu, oven paa alle disse mere eller mindre uklare Indtryk, Frosten Stapletons klart

og bestemt formulerede Advarsel, der blev afleveret med en saadan Alvor, at jeg ikke kunde tvivle om, at der laa en alvorlig Grund bagved.

Jeg modstod altsaa Stapletons indtrængende Opfordring til at blive til Frokost og begav mig straks paa Hjemvejen ad den samme Sti, vi havde fulgt, da vi gik til Merripit House.

Der maa imidlertid have været en endnu kortere Genvej, thi før jeg naaede ud til Hovedvejen, forbausedes jeg ved at se Frøken Stapleton siddende paa en Klippesten, der laa ved Stien, med Kinderne røde som efter et hurtigt Løb og med Haanden presjet mod sin Side.

„Jeg har løbet saa stærkt, jeg kunde, for at træffe Dem her, Dr. Watson!“ sagde hun. „Jeg havde ikke engang Tid til at faa min Hat paa. Jeg maa straks tilbage, ellers kan min Broder ikke begribe, hvor jeg er bleven af. Jeg vilde blot sige Dem, hvor fed jeg er over, at jeg var saa dum før at tage fejl af Dem og Sir Henry. Jeg beder Dem glemme de Ord, jeg sagde Dem, og som slet ikke angik Dem.“

„Men jeg kan ikke glemme dem, Frøken Stapleton!“ sagde jeg. „Jeg er Sir Henrys Ven, og hans Belskærd ligger mig stærkt paa Sinde. Sig mig, hvorfor De saa bestemt vilde have, at Sir Henry skulde tage tilbage til London?“

„Na, det var blot en Grille af mig . . . Naar

De lærer mig bedre at kende, Dr. Watson, vil De forstaa, at jeg ikke altid kan give Grunde for, hvad jeg siger og gør."

„Nej, nej, saaledes forholder det sig ikke. Jeg husker alt for godt den Stemmeklang og det Udtryk, hvormed De sagde det. Frøken, jeg beder Dem indstændig om at tale aabent til mig. Lige fra det Djeblif, jeg kom hertil, har jeg haft en Fornemmelse af, at her var noget galt paa Færde alle Vegne. Hele min Tilværelse her minder mig om den store Grimpen Mose, fuld af smaa, grønne Pletter, som man kan synke ned i uden Rimelighed for, at ens Spor nogensinde bliver fundet. Blot De vil sige mig, hvad De mente, skal jeg love at bringe Deres Ord videre til Sir Henry."

Et ubestemt Udtryk gik et Djeblif over hendes Ansigt, men snart blev hendes Blik atter haardt.

„De gør alt for meget ud af det, Dr. Watson!" sagde hun. „Min Broder og jeg blev meget stærkt grebne af Sir Charles' Død. Vi omgiktes ham grumme meget; hans Gudlingstur var at gaa her over til Merripit House. Den Forbandelse, der hang og hvilede over hans Familie, gjorde et dybt Indtryk paa ham, og da hans uhyggelige Død indtraf, følte jeg instinktmæssigt, at der maatte have været en eller anden Grund til hans bestandige Angstelse. Derfor gjorde det mig ondt at høre, at et andet Medlem af samme Familie vilde bo-

sette sig her, og jeg fandt, at han burde advares mod den Fare, han udsatte sig for. Det var hele Meningen med, hvad jeg sagde.“

„Tamen, hvad er det for en Fare?“

„Kender De ikke Historien med Hunden?“

„Jeg tror ikke paa den Slags Brøvl, Frøken.“

„Men det gør jeg. Hvis De har nogen Indflydelse paa Sir Henry, saa bring ham bort fra et Sted, der har været saa uhyggeligt for hans Familie. Verden er jo stor. Hvorfor skal han absolut leve paa et farligt Sted?“

„Fordi det er et farligt Sted. Det er Sir Henrys Natur. Jeg er bange for, at hvis De ikke kan give mig nogen mere bestemt Bæfted, end De har gjort, vil det være umuligt at faa ham til at rejse.“

„Jeg kan ikke sige noget bestemt, for jeg ved ikke noget bestemt.“

„Der var endnu et, jeg gerne vilde spørge Dem om, Frøken Stapleton. Hvis De ikke mente andet end dette før, da De talte til mig, hvorfor vilde De da ikke have, at Deres Broder maatte høre, hvad De sagde? Der var da intet dert, som ikke baade han og enhver anden gerne maatte høre.“

„Min Broder ønsker i høj Grad at faa Basserville Hall beboet, for han mener, det vil være til bedste for den fattige Befolkning her paa Sæden.“

Han vilde blive vred, ifald han vidste, jeg havde sagt noget, der kunde faa Sir Henry til at rejse herfra. Men nu har jeg gjort min Pligt og siger ikke mere. Jeg maa nu gaa hjem, ellers vil min Broder savne mig og opdage, jeg har været ude for at tale med Dem!" Hun vendte sig om, og faa Minuter efter var hun forsvundet imellem de store Sten, mens jeg, med Sjælen fuld af ubestemt Angst, fortsatte min Vej til Basserville Hall.

Kapitel VIII.

Dr. Watsons første Rapport.

Fra nu af vil jeg følge Begivenhedernes Gang ved at gengive mine egne Breve til Sherlock Holmes. Jeg har dem liggende for mig; paa een manglende Side nær, er de nøjagtigt affkrevne, og viser de Følelser og den Mistanke, jeg paa den Tid nærede, klarere end min Huskommelse, hvor skarpt den saa, hvad disse tragiske Tildragelser angaar, vilde være i Stand til at gengive dem.

Basserville Hall, d. 13. Oktober.

Kære Holmes!

Mine foregaaende Breve og Telegrammer har holdt Dem godt a jour med, hvad der

hitil er sket i denne gudsforladte Afkrog af Verden. Jo længere man lever her, do dybere gribes man af denne Hede, af dens Sørgmodighed og uhyggelige Tryllemagt. Naar man er midt ude i den, har man en Forestilling om, at man er langt borte fra Nutidens England, men til Gengæld er man overalt omgivet af uddøde Folkestammers Efterladenskaber. Hvor man saa gaar, finder man Ruiner af disse forglemte Folkeracers Hytter med deres Grave og de høje, spidse Sten, som man antager har angivet deres Templer eller Offersteder. Naar man staar mellem disse graa Stenhytter paa de rjævne Bakkekrænier, glemmer man helt, i hvilken Tidsalder man lever, og hvis man pludselig saa en skindklædt, haaret Mand komme travlende ud af den lave Dør og lægge en Flintestenspil paa sin Buestreng, vilde man finde hans Nærværelse her mere naturlig end sin egen. Det er mærkeligt, at de har levet i saadanne Mængder paa et Sted, hvis Jordbund altid maa have været ufrugtbar. Jeg er ingen Oldgransker, men jeg vilde tro, at det har været en ukrigsdygtig og forfulgt Race, som har været nødt til at leve, hvor ingen anden vilde leve.

Alt dette vedkommer imidlertid ikke den Sag, i Anledning af hvilken De har sendt mig herved, og forekommer formodentlig Deres strengt prak-

tisse Sans meget uinteressant. Jeg erindrer endnu Teres fuldstændige Uegensidighed for, hvorvidt Solen gik rundt om Jorden eller Jorden om Solen. Lad mig derfor vende tilbage til de Rendsgerninger, der angaar Sir Henry Basterville.

Naar De i de sidste Dage ikke har faaet nogen Rapport, er det, fordi der indtil i Dag ikke har været noget af Bigtighed at berette. Saa skete der en meget mærkelig Ting, som jeg nu skal fortælle Dem om. Men forinden maa jeg gøre Dem bekendt med nogle andre Situationen vedrørende Puncter.

Et af disse, hvorom jeg kun har skrevet meget lidt, er den løsslupne Forbrøder, der lever paa Heden. Der er al Grund til at formode, at han er sluppet bort, hvilket er en stor Vettelse for Beboerne af de ensomme Huse paa disse øde Steder. Der er gaaet fjorten Dage, siden han flogtede, i hvilke man intet har hørt eller set til ham. Det er ganske vist ufatteligt, at han skulde have kunnet leve saa længe paa Heden. Naturligvis har det ikke skørtet ham paa Skulesteder. Alle disse Stenhytter har jo været udmærkede dertil. Men der er intet som helst spiseligt at faa fat i, med mindre han har kunnet fange og slagte et af de Faar, der i Flokkevis lever paa Heden. Vi formoder altsaa, at han

er sluppet bort, og Beboerne af de affidesliggende Hedegaarde sover roligere. Vi er fire raske og stærke Mænd her i Huset, saa vi kunde jo nok forsvare os, men jeg tilstaar, at jeg med Wengstelse har tænkt paa Stapletons. De bor milevidt fra andre. Der er en Tjenestepige, en gammel Tjener og saa Søsteren og Broderen; og denne sidste er ikke nogen videre kraftig Mand. De vilde være redningsløst fortabt over for en saa desperat Skurk som denne Nottingham-Morder, naar han først var sluppet indenfor. Baade Sir Henry og jeg var bekymrede for dem i saa Henseende, og Sir Henry foreslog dem at sende sin Ruff over at ligge der om Natten, men det vilde Stapleton ikke høre Tale om.

Sagen er nemlig, at vor Ben, Baroneten, begynder at nære en stærk Interesse for vor smukke Naboerke. Det er ikke saa mærkeligt, for Liden bliver noget lang paa dette øde Sted for en virksom Mand som han, og hun er en saare smuk og fortrullende Kvinde. Der er noget vist tropisk og eksotisk over hende, som danner en stærk Kontrast til hendes koldsindede Broder. Dog gør han ogsaa Indtryk af at skjule en indvendig Ild. Han har sikkert en meget stærk Indflydelse over hende, for jeg har lagt Mærke til, at hun stadig ser over til ham, naar hun taler, som om hun søgte hans Bifald til, hvad

Hun sagde. Jeg haaber, han er god imod hende. Han har en Maade at presse sine smalle Læber sammen paa og et eget haardt Glimt i sine Øjne, som betegner ham som en bestemt, ja, næsten bidst Natur. De vilde finde ham meget interessant at studere.

Strafs, den aller første Dag, kom han, som han havde sagt, over og hilste paa Basserville, og allerede næste Morgen fulgte han os begge ud og viste os det Sted, hvor den onde Hugo, ifølge Sagnet, kom af Dage. Det var en Tur paa en Miles Vej tværs over Heden til et Sted, der er saa uhyggeligt og sørgeligt, at det alene var nok til at fremkalde Ilige Sagn. Vi kom gennem en lille Sænkning eller Dal imellem nogle forrevne Klippeformationer til en aaben, græsbevokset Blads, der var helt hvid af Røruld. Midt paa den stod to store Sten, der var spidse i den øverste Ende, og som mindede om store, forgnavede Sugtænder af et uhyre, kæmpemæssigt Bilddyr. Stedet var nøjagtig som beskrevet i den gamle Tragedie. Det interesserede Sir Henry stærkt, og han spurgte Stapleton mere end een Gang, om han troede paa Muligheden af overnaturlige Magters Indblanding i menneskelige Sager. Han talte i en let Tone, men det var tydeligt, at han tog det ret alvorligt. Stapleton svarede meget reserveret, men

det var let at mærke, at han sagde mindre, end han vidste, og at han ikke vilde udtale sin Mening om Sagen for ikke at berøre Baroneten ubehageligt. Han fortalte os om lignende Tilfælde, hvor hele Familjer havde lidt under saadanne uhyggelige Traditioner, og han endte med at bibringe os den Tro, at han i Grunden delte det almindelige Syn paa Sagen.

Paa Tilbagevejen kom vi forbi Merripit House, hvor vi blev til Frokost, og her var det, at Sir Henry første Gang traf sammen med Frøken Stapleton. Fra det første Øjeblik, han saa hende, syntes han at være meget indtaget i hende, og jeg skulde tage meget fejl, om Følelsen ikke var gensidig. Paa Hjemvejen nærmede han sig hende atter og atter, og siden er der næppe gaaet en Dag, uden at vi har truffet sammen med de to Søskende. De skal spise til Middag her i Aften, og vi skal nok til Dem en Dag i næste Uge. Man skulde tro, at et Parti mellem Sir Henry og hans Søster næsten maatte vinde Stapletons usfrømtede Bifald, og dog har jeg mere end een Gang set et Udtryk af den stærkeste Uvilje i hans Ansigt, naar Sir Henry har vist hans Søster Opmærksomhed. Han holder sikkert meget af denne Søster og vilde komme til at føre et ret ensomt Liv uden hende, men det vilde dog være Topmaalet af Egenkærlighed, om han vilde

forhindre hende i at gøre saa glimrende et Parti. Dog er jeg overtydet om, at han ikke ønsker, at deres Bekendtskab skal blive til Kærlighed, og jeg har adskillige Gange bemærket, at han har gjort sig Umage for at forhindre dem fra at være alene sammen. I øvrigt vil Deres Instruksler til mig om aldrig at lade Sir Henry gaa alene ud blive meget mere byrdefulde, hvis en Kærlighedsaffære nu skal føjes til alle vore andre Besværligheder. Jeg er bange for, at Sir Henrys Godhed for mig vilde lide meget, om jeg bogstavelig skulde udføre Deres Ordre.

Forleden Dag — det var i Torsdags — spiste Dr. Mortimer Frokost hos os. Han har ladet en Kæmpehøj i Long Down udgrave og har deri fundet en forhistorisk Hiernestkal, som opfylder ham med den største Fryd. Han er en rigtig barnlig Enthusiast. Bag efter kom Stapletons, og den gode Doktor gik paa Sir Henrys Forlangende med os alle ned i Tafs-Alleen for at forklare os nøjagtigt, hvordan det gik til paa hin skæbnesvangre Nat. Det er en lang, melankolsk Vej, den Tafs-Alleé, der løber mellem to høje Mure, dannede af den mørke, tætklippe Hæf og med en Græskant paa begge Sider. Ved den nederste Ende af den ligger der en gammel, faldefærdig Pavillon. Midtvejs i Alleen er Laagen ud til Heden, hvor Dr. Mor-

timer fandt den gamle Herres Cigaraffe. Det er en hvidmalet Trælaage med en Klink. Udenfor ligger den øde Hede. Jeg erindrede mig Deres Tanke-Eksperimenter i Sagen og søgte at udmale mig, hvad der var forefaldet. Mens den gamle Mand stod dér ved Laagen, saa han noget komme over Heden, noget, som slog ham med en saadan Rædsel, at han tabte sin Samling og løb, til hans Hjerte brast af Angst og Udmattelse. Her var den lange, mørke Tunnel, ned ad hvilken han flgkede. For hvad? Mon det havde været en af Faarehundene fra Heden? Eller en Spøgelsehund, en sort, Indløs, uhyre Hund? Stod der Mennesker bag denne Sag? Vidste den blege, paapasfende Barrnmore mere, end han ønskede at sige? Det er altsammen utydeligt og dunkelt, men der hviler en mørk Stngge af Forbrudelse over det, synes mig.

Jeg har truffet endnu en af vore Naboer, siden jeg sidst skrev. Det er Hr. Frankland fra Rafter Hall, som ligger en Mils Vej Syd for Basserville Hall. Han er en ældre, kolerist Mand med et rødt Ansigt og holdt Haar. Hans Røphest er den engelske Lov, og han har opbrugt en stor Formue til Processer. Han fører Proces blot for den Fornøjelse at føre Proces; det er ham egentlig ligegyldigt, hvad Side af Sagen han forsvarer, saa det er intet Under, at

Det er bleven ham en kostbar Fornøjelse. Somme Tider affpærrer han en Sognevej og udæfter den paagældende Kommune til at prøve paa at faa ham til atter at aabne den. Til andre Tider brnder han egenhændigt andre Folks Laager og Ledede ned og erklærer, at der i umindelige Tider har været en Sti paa det paagældende Sted, samt opfordrer Ejeren til at søge ham, om han tør. Han er lærd, hvad gammel Jord- og Kommune-Ret angaar, og han anvender sine Kundskaber undertiden til Fordel for Landsbyen Fernworthys Indbyggere og undertiden imod dem, hvorfor han afveffende bliver baaret i Triumf gennem Landsbyen og brændt in Effigie, alt efter hans sidste Bedrifts Natur. For Djeblikket siges han at være indvillet i ikke mindre end syv Processer, som formodentlig vil opsluge den sidste Rest af hans Formue og saaledes drage Braadden ud af ham og gøre ham usladelig. For Djeblikket er han bestæftiget paa en underlig Maade. Han giver sig nemlig ogsaa for sin Fornøjelse af med Astromi og har til dette Brug en aldeles fortrinlig stor Riffert, med hvilken han hele Dagen ligger oppe oven paa det flade Tag af sit Hus og befigger Heden for at se, om han ikke skulde kunne faa et Glimt af den undregne Tugthusfange at opdage. Hvis han vilde indskrænke sin

Energt hertil, vilde det være udmærket, men Røgtet siger, at han har i Sinde at lægge Sag an mod Dr. Mortimer for at have aabnet en Grav uden Efterkommernes Samtykke og optaget den forhistoriske Hjerneskal i Ræmpehøjen ved Long Down. Paa disse mærkelige Egenheder nær lader Frankland til at være en skikkelig Mand, og jeg nævner ham kun, fordi De saa udtrækkelig ønskede, at jeg skulde sende Dem en Beskrivelse af de Mennesker, der bor her i Nærheden. Han bidrager til at gøre Tilværelsen herude lidt mindre ensformig og giver Egnen et lille komisk Moment, hvortil den højliggen trænger.

Efter nu at have sat Dem ind i alt, hvad der angaar den undvægne Forbrøder, Familien Stapleton, Dr. Mortimer og Sr. Frankland fra Laster Hall, saa lad mig slutte med det vigtigste og fortælle Dem noget mere om Egteparret Barrymore og især om sidste Nats mærkelige Tildragelser.

Først maa jeg da meddele Dem om det Brøvetelegram, som De affendte fra London for at overbevise Dem om, at Barrymore virkelig var her paa Stedet. Jeg har allerede forklaret Dem, at mit Forhør af Postmesteren beviste, at hans Vidnesbyrd var værdiløst, og at vi intet Bevis har for noget som helst i denne Sag. Jeg for-

talte Sir Henry, hvorledes det hang sammen, og paa sin ligefremme Maade kaldte han Barrymore op og spurgte ham, om han ikke selv havde modtaget Telegrammet. Barrymore svarede bekræftende.

„Aflæseren? Drengen det i Deres egne Hænder?“ spurgte Sir Henry.

Barrymore saa forbavset ud og tænkte sig et Øjeblik om.

„Nej,“ svarede han. „Jeg var oppe i Stabeværelset, da det kom, og min Kone kom op til mig med det.“

„Bespvarede De det selv?“

„Nej, jeg sagde til min Kone, hvad hun skulde svare, og saa gik hun ned og skrev det.“

Samme Aften kom Barrymore af sig selv tilbage til Sagen.

„Jeg kunde ikke ret fatte Aarsagen til Deres Spørgsmaal i Morges, Sir Henry,“ sagde han.

„Jeg haaber da ikke, jeg har gjort noget, der har forspildt mig Deres Tillid?“

Sir Henry var nødt til at forsikre ham om, at det slet ikke var Tilfældet, hvorefter han beroligede ham ved at forære ham en betydelig Del af sin gamle Garderobe, idet den nye nu var ankommen fra London.

Fru Barrymore interesserer mig meget. Hun er en tung, solid Person, ret indskrænket, over-

ordentlig respektabel og med puritanske Tilbøjeligheder. De kan ikke forestille Dem noget mere dagligdags. Og dog fortalte jeg Dem jo, hvordan jeg, den første Nat vi kom her, hørte hende græde bitterligt, og siden da har jeg mere end een Gang set Spor af Taarer paa hendes Ansigt. En eller anden dyb Sorg graver paa hendes Hjerte. Sommetider spørger jeg mig selv, om det er hendes Samvittighed, der piner hende, ved at bebrejde hende et eller andet; til andre Tider mistænker jeg Barrymore for at være en tyrannisk Egtemand. Jeg har altid følt, at der var noget underligt og mistænkeligt ved denne Mands Karakter, men sidste Nats Tildragelse har tidobbelst forstærket min Mistanke.

Og dog kan det, der foresaldt, maaste synes ret ubetydeligt. De ved, at jeg aldrig har sovet videre fast, og siden jeg er kommen herud, er min Søvn lettere end nogensinde. I Nat, omtr. Kl. 2, blev jeg vækket ved sagte Skridt paa Korridoren, der ligger forbi min Dør. Jeg stod op, aabnede Døren og kiggede ud. En lang, mørk Stygge sneg sig ned ad Korridoren. Den såldtes en Mand, som gik sagte ned ad Gangen med et Lys i sin Haand. Han var i Skjorte og Buffer og gik paa bare Ben. Han gik meget langsomt og forsigtigt, og der var noget ubeskrivelig skyldbevidst og snigende over hele hans

Person. Paa hans Høide kunde jeg se, at det var Barrymore.

Jeg har fortalt Dem, at Korridoren afbrødes af det Galleri, der foroven løber rundt om Vestibulen, men at den atter fortsættes paa den anden Side. Jeg ventede, indtil han var kommen mig ud af Syn, og saa fulgte jeg efter ham. Da jeg kom om paa den anden Side af Galleriet, havde han naaet Enden af den anden Korridor; jeg kunde se, at han var gaaet ind i et af Værelserne, thi Skæret fra hans Lys faldt ud gennem en aaben Dør. Nu er alle disse Værelser umøblerede og ubeboede, saa denne Ekspedition forekom mig høist mystisk. Paa Lys-skæret kunde jeg se, at han maatte staa ubevægelig. Jeg sneg mig ned ad Gangen saa Indløst, som jeg kunde, og kiggede ind ad Døren.

Barrymore stod sammenkrøbet i Vinduet og holdt Lysen op mod Ruden. Jeg saa ham lige i Profil, og hans Ansigt syntes mig stivnet af Forventning, medens han stirrede ud i Mørket over Heden. I nogle Minuter stod han spændt paa Vagt. Saa gav han et dybt Suk og slufkede med en utaalmelig Bevægelse Lysen. Jeg skyndte mig tilbage til mit Værelse og kort efter, at jeg havde naaet det, hørte jeg de sagte Trin gaa forbi min Dør paa Tilbagevejen. Længe efter, at jeg var faldet i en let Søvn, hørte jeg

et Steds i Huset en Nøgle blive drejet om i en Dørlaas, men hvorfra Enden kom, kunde jeg ikke afgøre.

Jeg ved ikke, hvad det altsammen betyder, men der gaar noget hemmeligt for sig i dette triste Hus, som vi nok, før eller senere, finder Løsningen paa. Jeg vil ikke trætte Dem med mine Åstuelser om Sagen, thi De bad mig jo om kun at meddele Dem Kendsgerninger. Jeg har haft en lang Samtale med Sir Henry til Morgen, og vi har lagt en Slagplan, der er baseret paa mine Jagtagelser i Nat. Jeg vil ikke skrive om det nu, men jeg tænker, mit næste Brev vil blive interessant.

Kapitel IX.

Dr. Watsons anden Rapport. —
Udsat paa Seden.

Baskerville Hall, d. 15. Oktober.

Kære Holmes!

Hvis jeg i den første Tid efter vor Ankomst hertil ikke havde meget at meddele Dem, saa maa De nu indrømme, at jeg har gjort det godt igen, og at mine Breve er fulde af vigtige Meddelelser.

I min sidste Rapport sluttede jeg med Historien om Barrymore i Vinduet, og i Dag har jeg en hel Protokol fuld af mærkelige Begivenheder at meddele Dem, som sikkert vil forbause Dem ikke saa lidt. Sagerne har taget en Vending, som jeg ikke har kunnet forudsæ. Paa en Maade er alt i Løbet af de sidste otte og fyrretyve Timer bleven meget klarere og paa en anden Maade endnu mere kompliceret. Men nu skal De høre; saa maa De selv dømme.

Morgenen efter det omtalte natlige Uventyr gik jeg ned ad Korridoren og undersøgte det Værelse, i hvilket Barrymore havde været inde med Ansæt. Det vestlige Vindu, gennem hvilket han med saa spændt en Opmærksomhed havde stirret ud, har, som jeg opdagede, en Særegenhed fremfor alle de andre Vinduer i Huset: Det er det, fra hvilket man har den bedste Udsigt over Heden. Der er en Nabuing mellem to Træer, som gør, at man fra dette Vindu kan se lige ud paa Heden, medens man fra alle de andre kun kan se den i det fjerne. Derfor maa Barrymore altsaa have set ud efter nogen eller noget paa Heden. Det var en meget mørk Nat, saa jeg begriber ikke, hvordan han kan have haabet paa at saa noget at se. Jeg tænkte mig, at det muligvis kunde være en eller anden Kærlighedshistorie, der var i Gang. Det vilde forklare hans Forsigtighed og

ogsaa hans Kones forgrædte Dine. Han er en meget smuk Fyr, vel i Stand til at bedaare en Landsbypiges Hjerte, saa denne Formodning syntes mig ikke ganske ubegrundet. Det, at jeg, efter at jeg var kommen i Seng, hørte en Dør blive laaset op, kunde jo betyde, at han var gaaet ud til sit Stevnemøde. Saaledes ræsonnerede jeg den Morgen, og jeg fortæller Dem om disse mine Formodninger, hvor ubegrundede de saa vilste sig at have været.

Men hvilken saa den sande Forklaring paa Nattens Hændelser kunde være, følte jeg, at Ansvarer for at beholde dem for mig selv var mere, end jeg kunde bære. Jeg havde en længere Samtale med Sir Henry i hans Studereværelse efter Morgenmaaltidet, og jeg fortalte ham alt, hvad jeg havde set. Han var mindre forbauset derover, end jeg havde troet.

„Jeg vidste nok, at Barrimore spadserede omkring om Natten, og jeg havde i Ende at tale med ham derom,“ sagde han. „Jeg har to, tre Gange hørt ham gaa forbi i Korridoren paa den samme Tid som De.“

„Maaste han aflægger det Bladu en Visit hver Nat!“ sagde jeg.

„Ja, maaste. Hvis det er Tilfældet, kan vi jo let liste os efter ham og se at finde ud af, hvad det er, han har for. Hvad mon Deres Ven,

Holmes, vilde have gjort, hvis han havde været her?"

„Jeg tror, han vilde gøre affurat, hvad De foreslaar!“ sagde jeg. „Han vilde gaa efter Barrenmore og se, hvad han tog sig for.“

„Lad os saa følges ad paa den Ekspedition.“

„Jamen saa hører han os vist.“

„Han er temmelig døv, men for Resten synes jeg, vi maa løbe den Risiko. Lad os blive siddende i mit Værelse i Nat og vente, til han kommer forbi.“ Sir Henry gned sig fornøjet i Hænderne, og det var tydeligt, at han saa hen til dette lille Eventyr som en behagelig Afveksling paa vort noget ensformige Liv hernede.

Baroneten har sat sig i Forbindelse med den Arkitekt, som havde begyndt at udarbejde Planer for Sir Charles, samt med en Entreprenør fra London, saa vi kan snart vente, at der vil ske store Forandringer herude. Her har været Møbelmedkere og Sadelmagere fra Plymouth, saa det er klart, at vor Ven har store Planer og ikke har i Sinde at spare noget Besvær eller nogen Udgift paa Genoprettelsen af sin Familjes Størhed. Naar Huset er bleven ombygget og møbleret, mangler han kun en Rone for at fuldstændiggøre det. Mellem os sagt er der tydelige Tegn paa, at dette Gavn vil blive afhjulpet, hvis den paagældende unge Dame blot er villig, for jeg

har sjældent set en Mand være mere bedaaet af en Kvinde end Sir Henry er af vor smukke Ra-
boerke, Bernl Stapleton. Og dog gaar denne Aær-
lighedsaffære ikke sin Gang paa en saa rolig Maade,
som jeg efter Omstændighederne havde ventet. I
Dag fik den saaledes et ganske uventet Stød, som
voldte vor Ben ikke liden Forbavselse og Be-
thynning.

Efter den Samtale, som Baroneten og jeg,
som meddeit, havde om Barrymore, tog Sir Henry
sin Hat paa og vilde gaa ud. Naturligvis gjorde
jeg det samme.

„Hvad for noget, gaar De med, Watson?“
sagde han og saa paa mig med et eget Udtryk.

„Det kommer an paa, om De gaar ud paa
Heden,“ sagde jeg.

„Ja, jeg gør.“

„Godt, saa ved De jo, hvilke Ordre jeg har
faaet. Jeg vil frygtelig nødig være paatrængende,
men De hørte, hvor indtrængende Holmes lagde
mig paa Sinde aldrig at lade Dem være ene og
mindst af alt at lade Dem gaa alene ud paa
Heden.“

Sir Henry lagde smilende sin Haand paa min
Skulder.

„Aære Ben,“ sagde han, „Holmes kunde, trods
al sin Visdom, ikke forudse visse Ting, der er
hændt mig herude. De forstaar jo nok! Jeg er

vis paa, at De sidst af alle vilde agere Blage-
aand. Lad mig gaa alene."

Dette bragte mig i en meget vanskelig Stil-
ling. Jeg vidste, hoerfen hvad jeg skulde sige eller
gøre, og før jeg kunde tage nogen Besslutning,
havde han taget sin Stof og var gaaet.

Men da jeg kom til at tænke nøjere over
Sagen, gjorde min Samvittighed mig bitre Be-
brejdelser, fordi jeg havde tilladt ham at slippe
mig ud af Smye. Jeg forestillede mig, hvordan
jeg vilde være til Mode, hvis jeg blev nødt til
at tage tilbage til London og tilstaa Dem, at
der var slet en Ulykke, fordi jeg havde forlømt
at følge Deres Instruksler. Jeg forsikrer Dem, at
den blotte Tanke derom bragte mig Blodet op
i Kinderne. Det var maasse endnu ikke for sent
at indhente ham, og jeg begav mig straks af Sted
i Retning af Merripit House.

Jeg gik ud af Vejen saa hurtigt, jeg kunde,
men uden at se noget til Sir Henry, indtil jeg
kom til det Sted, hvor Stien bøjer af tværs over
Heden. Der standsede jeg, angst for, at jeg var
gaaet i en fejl Retning, og løb op paa en Bakke,
hvorfra jeg kunde se langt ud over Heden — just
den samme Bakke, i hvilken det mørke Stenbrud
var. Deroppe fra saa jeg ham straks. Han gik
paa Stien omtrent en kvart Fjerdingvej fra det
Sted, hvor jeg stod, og ved hans Side gik en

Dame, som kun kunde være Frøken Stapleton. Det var tydeligt, at der allerede var en vis Forstaaelse mellem dem, og at de havde sat hinanden Stærne her. De gik langsomt, i dyb Samtale, og jeg saa hende gøre hurtige, smaa Haandbevægelser som for endnu stærkere at bekræfte, hvad hun sagde, mens han, der med spændt Opmærksomhed syntes at lytte til hendes Ord, nu og da, stærkt misbilligende, rystede paa Hovedet. Jeg stod bag et Klippestykke og iagttog dem, grumme uvis om, hvad jeg skulde foretage mig. At følge efter dem og trænge mig ind i deres fortrolige Samtale syntes mig at være uforstammet, og dog var det klart, at det var min Blygt ikke noget Djævel at slippe Baroneten af Synne. At agere Spion over for en Ven er et æfælt Stykke Arbejde, og dog kunde jeg ikke finde nogen bedre Udvej end at vedblive at iagttage ham her oppe fra Bakken og senere lette min Samvittighed ved at tilstaa ham, hvad jeg havde gjort. Ganske vist, hvis nogen pludselig Fare skulde true ham, var jeg alt for langt borte til at kunne være ham til nogen Nytte, men De vil dog sikkert indrømme mig, at min Stilling var meget vanskelig, og at jeg ikke kunde gøre andet end det, jeg gjorde.

Der Ven, Sir Henry, og hans Bedfagerske stod stille midt paa Stien, aldeles optaget af deres Samtale, da jeg pludselig opdagede, at jeg ikke

var det eneste Vidne til Stævnemødet. En lille, grøn Genstand, der svævede i Luften, fangede mit Blik, og i næste Øjeblik saa jeg, at den sad paa Enden af en Stol og blev baaret af en Mand, der hurtigt ilede fremad over det ujævne Jordsmøn. Det var Stapleton med sit Sommerfuglenet. Han var meget nærmere ved de to end jeg, og han lod til at bevæge sig fremad mod dem. I dette Øjeblik drog Sir Henry pludselig Frøken Stapleton til sig. Han havde slaaet sin Arm om hendes Liv; men det forekom mig, at hun, med bortvendt Ansigt, stræbte at gøre sig løs. Han bøjede sit Hoved ned til hendes, og hun løftede ligesom afværgende sin ene Haand op imod ham. I næste Nu saa jeg dem fare fra hinanden og hurtig vende sig om. Det var Stapleton, der var Uarsagen til denne Forstyrrelse. Han kom løbende i vild Fart hen imod dem med sit dumme Net viftende bag efter sig. Han standsede foran det elskende Par, ivrigt gestikulerende og næsten dansende af Ophidselse. Hvad denne Scene betød, kunde jeg ikke begribe, men det forekom mig, at Stapleton brugte Mund imod Sir Henry, og at denne først søgte at undskyldte sig og derpaa, da den anden ikke lod til at modtage hans Undskyldninger, ogsaa selv blev heftig. Den unge Dame stod lidt fra dem, stiv og ubevægelig. Sluttelig gjorde Stapleton kort omkring og gav paa en meget

bestemt Maade sin Søster et Bink, hvorefter hun, med et usikkert Blik til Sir Henry, spadserede af med Broderen. Naturforskerens forbitrede Gestus, idet de gik hen ad Stien, viste, at hans Brede ogsaa gjaldt den unge Dame.

Baroneten blev et Djeblik staaende og saa efter dem. Saa gik han langsomt, med højet Hoved, tilbage ad den Vej, han var kommen, som et sandt Billede paa Forkynthed.

Hvad alt dette betød, kunde jeg ikke begribe; men jeg skammede mig frngtelig ved at have været Bidne til en Scene af en saa intim Natur, uden at min Ven vidste af det. Jeg løb derfor ned fra min Udfigspost og mødte Baroneten ved Toden af Bakken. Han var rød af Brede, og hans Bænde var fuld af Rynker; han saa ud som en Mand, hvis Taalmodighed er forbi, og som ikke mere ved, hvad han skal gøre.

„Halløj, Watson! Hvor kommer De fra?“ spurgte han. „De er da vel ikke gaaet efter mig alligevel?“

Jeg forklarede ham alt: Hvor umuligt det havde været for mig at blive tilbage, hvorledes jeg var gaaet efter ham, og hvordan jeg var bleven Bidne til alt, hvad der var sket. Hans Dine lnyede et Djeblik af Brede, men min Aabenhjertighed afvæbnede ham, og til sidst brast han i en noget bedrøvelig Latter. „Man skulde ellers synes,

at denne lille Eng maatte være et forholdsvis fredeligt Sted, men det lader virkelig til, at alle Mennesker er stimlede sammen her for at se mig fri — — Og saa var det saameend en uafelig Frierscene, jeg lavede. Hvor havde De Blads?"

„Jeg stod oppe paa Højen.“

„Naa! Det var altsaa i bageste Række. Men hendes Broder havde skam taget Billet til Par-tettet. Saa De ham styre løs paa os?"

„Ja, jeg gjorde.“

„Er det nogensinde faldet Dem ind, at han var gal, den Tyr?"

„Nej, det kan jeg ikke sige.“

„Jeg ikke heller. Jeg har altid troet, han var ved sin fulde Forstand indtil i Dag; men nu kan De tro mig, om De vil, at enten burde han eller jeg sættes i Spændetrøje. Hvad er der i Vejen med mig? Nu har De boet hos mig nogle Uger, Watson. Sig mig nu lige rent ud: Er der noget i Vejen for, at jeg kan blive en god Mand for den Kvinde, jeg holder af?"

„Nej, tværtimod, kære Sir Henry.“

„Han kan jo ikke have noget at indvende mod min sociale Stilling, saa det maa være mig selv, han har noget imod. Hvad kan det være? Jeg ved ikke af, at jeg nogensinde med Vilje har gjort noget Menneske Fortræd. Og dog vilde han ikke

faa meget som lade mig røre ved hendes Fingerspidser.“

„Sagde han det?“

„Ja, baade det og meget mere. Jeg siger Dem, Watson, jeg har jo kun kendt hende nogle faa Uger, men jeg følte straks fra første Færd, at hun var som skabt for mig. Og hun var ogsaa glad, naar hun var sammen med mig, det tør jeg sværge paa. Der er noget i hendes Dine, der taler tydeligere end Ord. Men han har aldrig villet lade os være ene, og det var først i Dag, at det Inffledes mig at faa talt et Djeblif alene med hende. Hun var glad over at træffe mig; men hun vilde slet ikke tale om Skerlighed og vilde heller ikke have hørt paa, hvad jeg sagde derom, hvis hun kunde have standset mig. Hun blev ved at gentage, at dette var et farligt Sted, og at hun aldrig vilde blive glad, før jeg var borte herfra. Jeg sagde hende, at siden jeg havde set hende, længtes jeg slet ikke efter at komme bort, og at den eneste Maade hun kunde faa mig til at rejse paa var ved at love selv at følge med mig. Med disse Ord bad jeg hende jo altsaa blive min Husfru, men inden hun kunde faa svaret, kom denne utaalelige Karl til Stapleton styrkende imod os med et Udtryk som hos en gal Mand. Han var hvid af Forbitrelse, og hans grimme Dine tynede af Raseri.— Hvad jeg tog mig for med

den unge Dame? Hvor jeg vovede at byde hende Tilnærmelser, som var hende imod. Om jeg troede, at jeg kunde bære mig ad, som jeg havde Lust til, fordi jeg var Baronet? — Havde han ikke været hendes Broder, skulde han sandelig have faaet Svær paa Tiltale. Nu sagde jeg ham, at jeg ikke behøvede at skamme mig over de Følelser, jeg nærrede for hans Søster, og at jeg haabede, hun vilde gøre mig den Ære at blive min Hustru. Da dette ikke syntes at gøre Sagen bedre, tabte jeg ogsaa Taalmodigheden og svarede ham maasse lidt heftigere, end jeg havde burdet i Betragtning af, at hun stod og hørte paa det. Det endte jo saa, som De saa, med, at han spadserede af med hende; og her staar jeg og kan hverken finde ud eller ind af det hele. Kan De fortælle mig, hvad Meningen er med det, Watson, vil jeg være Dem ubestrikelig taknemlig."

Jeg prøvede at forklare det paa forskellig Vis, men maatte til sidst tilstaa, at ogsaa min Forstand stod stille. Vor Vens Stand og Titel, hans Formue, Alder, Karakter og Ædre, alt taler til hans Gunst, og jeg ved virkelig intet at udsætte paa ham undtagen den mørke Skæbne, der hviler over hans Familie. At hans Tilnærmelser skulde blive afflaaede paa saa grov en Maade, og uden at den unge Dame selv blev adspurgt, samt at hun uden videre skulde finde sig i dette, er meget

forbavsende. Imidlertid blev vi allerede samme Eftermiddag beroliget ved en Visit af Stapleton. Han kom for at gøre Undskyldninger for sin uartige Opførsel om Formiddagen, og efter en lang Samtale med Sir Henry i dennes Studereværelse, blev Resultatet, at Stridigheden blev bilagt, og at vi, som Tegn paa Fredslutningen, skulde spise til Middag paa Merripit House næste Fredag.

„Jeg vil endnu ikke benægte, at jeg tror, Manden er gal,“ sagde Sir Henry. „Jeg glemmer ikke det Udtryk i hans Dine, da han kom løbende hen imod os i Morges. Men jeg maa indrømme, at ingen kunde gøre en nettere Undskyldning, end han gjorde mig.“

„Gav han Dem nogen Forklaring over sin Opførsel?“

„Hans Søster er alt muligt for ham i Verden, siger han. De har altid levet sammen, og i Følge hans Beretning maa han have været en meget ensom Mand; hun har været hans eneste Selstøb, og Tanken om at miste hende var ham i Sandhed forferdelig. Han havde ikke, sagde han, forstaaet, at jeg var bleven indtaget i hende, men da han med sine egne Dine saa, at det virkelig var Tilfældet, og at han maatte støde i Begreb med at miste hende, gav det ham saadant et Stød, at han i det første Øjeblik virkelig ikke vidste af, hvad han sagde eller gjorde. Han var bedrøvet

over, hvad han havde gjort, og han erkendte, hvor taabeligt og egenkærligt det var af ham at tro, at han kunde beholde en Kvinde, der var saa smuk som hans Søster, for sig selv hele sit Liv. Og skulde han endelig miste hende, vilde han da hellere give hende til en Nabo som mig end til nogen som helst anden. Men i alle Tilfælde var det et Stød for ham, og det vilde være noget, før han kunde vænne sig til det. Han vilde opgive al Modstand fra sin Side, hvis jeg vilde love ham i tre Maanedes Tid at lade Sagen bero og nøjes med at omgaaes den unge Dame som en Ven uden at gøre Fordring paa hendes Ærlighed. Dette lovede jeg, og derved blev det."

Saa nu er da altsaa et af vore smaa Ministerier opklaret. Det er dog altid noget at have naaet Bunden eet Sted i denne Mose, som vi vader om i. Nu ved vi, hvorfor Stapleton saa med Hvilke paa sin Søsters Frier, og det skönt denne Frier var saa velmeriteret som Sir Henry. Og nu gaar jeg over til en anden Tråd, som jeg har draget ud af vort uredte Sundt Garn, nemlig til den natlige Graab, til Madam Barrymores forgrædte Ansigst og Tjenerens hemmelige Rejser ind til det vestlige Gittervindue. Gratuler mig nu, kære Holmes, og sig mig, at jeg ikke har stuffet Dem som Politiaagent, og at De ikke fortryder den Tiltro, De har vist mig ved

at sende mig herved. Alle disse Ting er nemlig ved een Nats Arbejde bleven fuldstændigt opklarede.

Jeg siger een Nats Arbejde, men i Birkelig-
heden var vi to Nætter om det, thi paa den
første Nætte der intet som helst. Vi sad begge oppe
i Sir Henrys Værelse til henad Kl. 3 om Mor-
genen, men hørte ingen Lyd af nogen Slags und-
tagen Uret nede paa Trappen, for hver Gang
det slog. Det var en høist melankolsk Nattevagt,
som endte med, at vi faldt i Søvn hver i sin
Stol. Heldigvis tabte vi ikke Modet, men beslut-
tede at forsøge igen. Næste Nat satte vi os atter
paa Vagt; vi havde struet Lampen ned og sad
og røg Cigaretter uden at gøre den mindste Støj.
Det var utroligt, saa langsomt Timerne sneglede
sig af Sted, og dog holdtes vi oppe ved en vis
taalmodig Interesse, Magen til den jeg for Eksem-
pel tænker mig, Jægeren føler, naar han i time-
vis vogter den Fælde, han har sat for Billedet.
Uret slog baade et og to, og vi havde næsten for-
anden Gang opgivet det i Fortvivlelse, da vi plud-
selig begge rettede os op i vore Stole med alle
vore trætte Sanser paa Vagt. Vi havde hørt
Korridoren knage under listende Skridt.

Ganske sagte stred Skridtene forbi og tabte
sig i den anden Ende af Huset. Saa aabnede Ba-
roneten ganske stille sin Dør, og vi begav os paa
Vej. Tjeneren var allerede naaet rundt om Gal-

leriet, og Korridoren laa helt i Mørke. Sagte listede vi os frem, til vi naaede den anden Floj. Vi fik just Tid til at fange et Glimt af den høje, fortstæggede Stikkelse, idet han med højet Rng og paa Taaspidserne listede sig ned ad Korridoren. Saa forsvandt han ind ad den samme Dør som sidst, og Støret fra hans Lys faldt som en gul Stribe ud over den mørke Korridor. Vi listede os forsigtigt hen imod den, forsøgende hvert Bræt i Gulvet, før vi vovede at træde ned paa det med vor fulde Vægt. Vi havde været saa forsigtige at tage vore Støvler af, men skønt vi gik paa Strømpefødder, knagede det gamle Gulv under vore Trin. Sommetider forekom det os umuligt, at han ikke skulde høre os komme. Heldigvis er Manden imidlertid temmelig tunghør og stærkt optaget af det, han var i Færd med. Da vi til sidst naaede hen til Døren og kiggede ind ad den, saa vi ham staa sammentrøben i Vinduet med et Lys i Haanden og sit blege, spændte Ansigt presset mod Ruden, akkurat som jeg forrige Gang havde set ham bære sig ad.

Vi havde ikke overlagt nogen Slagplan, men Baroneten er en Mand, for hvem den korteste Vej altid er den naturligste. Han gik ind i Værelset, og i det samme for Barrimore op, snappende efter Vejret, og stod for os, bleg og skælvende. Hans mørke Øjne, der lyste i hans hvide,

masseagtige Ansigt, stirrede fulde af Rædsel og Forbavselse fra Sir Henry til mig.

„Hvad bestiller De her, Barrymore?“

„Ingen Ting, Sir Henry.“

Han kunde næsten ikke tale for Bevægelse, og Styggen dansede op og ned paa Loft og Gulv, saadan rystede Lyset i hans Haand.

„Det var Vinduet, jeg saa efter. Jeg gaar tit om Natten og ser efter, om Vinduerne er lukkede i.“

„Heroppe ovenpaa?“

„Ja, Sir Henry, alle Vinduerne ser jeg efter.“

„Hør nu, Barrymore!“ sagde Sir Henry strengt, „vi har sat os for, at vi vil have Sandheden ud af Dem, saa det vil spare Dem en Del Ulejlighed at sige os den saa hurtigt som muligt. Saa! Nu ingen Løgne! Hvad bestilte De i Vinduet?“

Tyren saa paa os og vred sine Hænder som ude af sig selv af Tvivl og Glendighed.

„Jeg gjorde intet ondt, Sir Henry. Jeg holdt et Lys i Vinduet.“

„Hvorfor holdt De et Lys i Vinduet?“

„Spørg mig ikke, Sir Henry, spørg mig ikke! Jeg forærger Dem til, at det er min Hemmelighed, og at jeg ikke kan sige Dem den. Hvis den vedkom nogen anden end mig selv, vilde jeg ikke skjule den for Dem!“

Jeg fik en pludselig Indskydelse og flyttede Lyset bort fra Vindustarmen, hvor han havde sat det.

„Han maa have holdt det oppe som et Signal!“ sagde jeg. „Lad os se, om det bliver besvaret.“ Jeg holdt Lyset, ligesom han havde gjort, og stirrede ud i Nattemørket. Kun utydeligt skelnede jeg den mørke Trægruppe og den noget lysere Hede bagved, thi Moanen var gaaet om bag Eknerne. Pludselig gav jeg et Glædesudbrud fra mig, for en ganske lille, gul Lysprisk var med et brudt gennem Natens sorte Slør og skinnede frem derude i Mørket.

„Der er det!“ raabte jeg.

„Nej, nej, det er ingen Ting!“ afbrød Tjeneren os. „Jeg forsikrer Herren — —“

„Glyt Lyset over til den anden Side af Vinduet, Watson!“ raabte Sir Henry. „Se! Det andet bevæger sig ogsaa! Naa, De Snyngel! Vil De endnu benægte, at det er et Signal! Naa, luf Munden op! Hvem er Deres Budsforvandle derude, og hvad er det for en Sammensværgelse, her er i Gang?“

Barrymores Ansigt blev aabenlyst trodsigt.

„Det er min Sag og ikke Deres. Jeg siger Dem det ikke.“

„Saa forlader De straks min Tjeneste.“

„Meget vel, Sir Henry. Saa faar det være.“

„Og De tager herfra med Stamme! For Boffer! Stammer De Dem ikke over Dem selv! Deres Familie har nu tjent min Slægt i over hundrede Aar under det samme Tag, og saa finder jeg Dem her indblandet i Gud ved hvad for en nederdrægtig Sammenførgelse imod mig!“

„Nej, nej, Herren tager fejl! Nej, Sir Henry, ikke mod Dem!“ Ild en fortoilet Kvindbestemme tæet ved os. Vi vendte os om og saa Madam Barrimore, endnu blegere og mere forfærdet end hendes Mand, staa i Døren. Hendes svære Skiffelse, der var draperet i et Skjal og Understørt, vilde have gjort et komisk Indtryk, naar ikke Udtrykket i hendes Ansigt havde været saa fortoilet.

„Vi skal herfra Eliza. Det blev Enden paa det. Du kan passe vore Sager sammen!“ sagde Tjeneren.

„Na, John, John, og det er jeg Skyld i! Det er min Skyld, Sir Henry! Alt sammen min Skyld. Han har gjort det alt sammen, fordi jeg bad ham derom.“

„Naa, men lad os da saa saa at høre, hvad det hele skal sige!“

„Min uhyggelige Broder er ved at dø af Gult derude paa Seden. Vi kan jo da ikke lade ham sulte ihjel lige uden for vore Vinduer. Lyset er et Signal til ham, at vi har Maden rede, og

hans Lys dernede er tændt for at vise os, hvor den skal bringes hen."

„Saa er Deres Broder altsaa . . .“

„Den undslupne Lugthusefange Selden, Sir Henry.“

„Ja, Sir Henry, saaledes hænger det sammen,“ sagde Barrymore. „Jeg sagde Dem, at det ikke var min Hemmelighed, og at jeg ikke kunde sige Dem den. Men nu kender De den og ved, at det ikke var nogen Sammensværgelse mod Dem.“

Dette var altsaa Forklaringen paa de skjulte, natlige Ekspeditioner og paa Lynet i Vinduet. Sir Henry og jeg stirrede begge i stum Forbavselse paa Konen. Var det muligt, at denne jævne, agtværdige Person kunde være af samme Rød og Blod som en af Landets forfærdeligste Forbrydere?

„Ja, jeg er født Selden,“ tog Madam Barrymore atter til Orde, „og han er min yngste Broder. Vi forkælede ham alt for meget, da han var Dreng, og lod ham faa sin Vilje i alt, til han fik den Tro, at Verden var skabt til hans Fornøjelse, og at han kunde gøre, hvad han lystede. Saa, da han blev ældre, kom han i slet Selskab, og Djævelen fik Indpas i ham, saa at han lagde vor Moder i Graven af Sorg og slæbte vort Navn ned i Skarnet. Han sank dybere og dybere, fra Forbrydelse til Forbrydelse.“

Indtil han nu, kun ved Guds Barmhertighed, undslap fra Skafottet; men for mig blev han altid ved at være den samme lille Krølltop, som jeg havde passet og leget med som hans ældre Søster. Og det var Grunden til, at han brød ud af Fængslet, Sir Henry. Han vidste, at jeg var her, og at jeg ikke kunde bære over mit Hjerte at nægte ham Hjælp. Da han en skønne Nat kom slæbende sig herop, udmattet og forfulden, med Soldaterne i Hælene, hvad kunde jeg saa have gjort andet end det, jeg gjorde? Vi lod ham komme ind og gav ham Mad og Pleje. Saa var det, at De kom hertil, Sir Henry, og min Broder mente, han vilde være mere i Sikkerhed ude paa Heden end noget som helst andet Sted, indtil Jagten paa ham var forbi, og saa gemte han sig derude. Men hveranden Nat prøvede vi, om han var derude ved at sætte Lynet i Vinduet, og naar han gav sit Signal, bragte min Mand noget Kød og Brød ud til ham. Hver eneste Dag haabede vi, at han skulde være borte, men saa længe han var der, kunde vi ikke lade ham i Stikken. Dette er den hele Sandhed, saasandt jeg er en ærlig, fristen Kvinde, og De vil kunne indse, at Skylden ikke er min Mands, men ene og alene min, da det er paa min Forbøn, han har gjort det allesammen.“

Der var en saa overbevisende Oprigtighed over

Konen, at vi ikke kunde tvivle om, at hun talte Sandhed.

„Er alt dette sandt, Barrymore?“

„Ja, Sir Henry, høert eneste Ord.“

„Ja, ja, jeg vil ikke dække Dem, fordi De har hjulpet Deres Kones Broder i denne Sag. Brød Dem ikke om, hvad jeg før sagde. Gaa nu begge, saa taler vi videre om Sagen i Morgen tidlig.“

Da de var gaaet, saa vi atter ud af Vinduet. Sir Henry havde luffet det op paa vid Gab, og den kolde Nattervind for ind over vore Ansigter. Langt borte i Marktet skimmede der endnu en lille Ovsprif.

„Det er mærkeligt, at han tør,“ sagde Sir Henry.

„Maaske det Ovs er anbragt saaledes, at det kun er lystig herfra.“

„Ja, det er rimeligt. Hvor langt borte tror De, det er?“

„Ude ved Cleft Ballen omtrent.“

„Altsaa ikke mere end en Fjerdingvej eller halvoanden herfra?“

„Anap endda saa langt.“

„Nej, det kan jo ikke være ret langt, siden Barrymore bragte Maden derud. Og dér sidder dette Udyr ude og venter med sin Engte. Hør,

Watson, saa sandt Herren hjælpe mig, gaar jeg ud og ser at faa fat i ham!"

Den samme Tanke var just gaaet gennem mit Hoved. Barrymores havde jo ikke betroet sig til os. Deres Hemmelighed var bleven dem fratvunget med Magt. Manden var en Fare for hele Samfundet, et rent Uhyre, med hvem man ikke kunde føle Medlidenhed, og som ikke kunde undskyldes. Vi gjorde kun vor Blygt ved at prøve at faa ham bragt tilbage til det Sted, hvor han ikke kunde gøre sin Næste Fortræd. Hvis dette brutale og vilde Menneſke ikke blev spærret inde, vilde andre komme til at undgælde, fordi vi havde holdt os tilbage. Den første den bedste Nat kunde han jo for Eksempel finde paa at brynde ind til Stapleton, og det var maasse særlig Tanken herom, der gav Sir Henry et saadant Mod paa dette Øventyr.

„Jeg gaar med Dem,“ sagde jeg.

„Saa hent Deres Revolver og tag Deres Støvler paa. Jo før vi gaar, jo bedre, ellers sluffer Fyren sin Øgte og stikker af.“

Fem Minuter efter stod vi uden for Døren og begav os af Sted paa vor Ekspedition. Vi skyndte os gennem det mørke Bussads, hvor Efteraarsvinden sukkede og raslede i det faldende Løv. Natte luften var tung af Fugtlighed og raadnende Løv. Nu og da liggede Maanen et Øjeblik frem,

men Himlen var fuld af Etner, og da vi traadte ud paa Heden, begyndte det at støvregne. Lynet brændte stadig derude.

„Har De Vaaben?“ spurgte jeg.

„Ja, en Jagttiv.“

„Vi maa slaa hurtig ned paa ham, for han skal være en desperat Tyr. Vi maa overrumple ham og se at gribe ham, før han kan sætte sig til Modværge.“

„Hør, Watson,“ sagde Baroneten spøgende, „hvad tror De, Holmes vilde sige til dette? Hvad var det, han sagde om „de mørke Nattetimer, naar det ondes Magt er størst?““

Som et Svar paa hans Ord lød i samme Øjeblik ud over den endeløse, sorte Hede det besynderlige Jammerkrig, som jeg før havde hørt ovre ved den store Grimpen Mose. Det blev baaret af Vinden gennem Nattestilheden, begyndte som en dyb, sagte Stønnen, forstærkedes til et Hyl og døde atter hen i den sagte, dybe Jamren. Atter og atter lød det; hele Luften genlød af det; skærende, vildt og truende dirrede det hen over den øde Hede.

„Gud i Himlen! Hvad er dog det, Watson?“

„Jeg ved det ikke. Det er en Lyd, der hører til her paa Heden — jeg har hørt det før.“

Det døde hen, og en Gravstillehed fulgte efter.

Vi stod og lyttede med spændt Opmærksomhed, men der hørtes intet mere.

„Watson,“ sagde Baroneien, „det var en Hund, der tudede.“

Blodet blev koldt i mine Aarer, for hans Stemme var ligesom brudt af Rædsel.

„Hvad kalder de den Lyd?“

„Hvem?“

„Folk herude.“

„Na, de dumme Bønder. Hvad brøder De Dem om, hvad de kalder det!“

„Sig mig det nu, Watson. Hvad siger de om det?“

Jeg tøvede, men kunde ikke slippe for at besvare hans Spørgsmaal.

„De siger, det er Basterville-Hunden, der tuder.“

Han stønnede og tav nogle Minuter.

„Ja, en Hund var det,“ sagde han. „Men det var ligesom, det kom langt, langt borte fra, ovre fra den Kant.“

„Det er svært at afgøre, hvorfra det kom.“

„Det ligesom steg og sank med Vinden. Er det ikke derovre, at den store Grimpen Mose ligger?“

„Jo.“

„Derfra kom det. Hør nu, Watson, mener De ikke selv, at det var en Hund, der tudede?“

Jeg er intet Barn. De behøver ikke at være bange for at sige mig Sandheden."

„Stapleton var med, da jeg hørte det første Gang. Han sagde, at det kunde være en eller anden Fugl."

„Nej, det var en Hund. Gud i Himlen! Skulde der dog være nogen Sandhed i alle de Historier? Skulde det virkelig være noget saa uhyggeligt, der truede mig? De tror ikke paa det, vel, Watson?"

„Nej, nej!"

„Og dog var det een Ting at le af det inde i London og en ganske anden at staa her ude paa Heden og høre det Skrig. Og min Onkel? Der var Hundespor tæt ved det Sted, hvor han laa. Det passer alt sammen, Watson. Jeg tror ikke, jeg er nogen Kryster, Watson, men den Lyd faar mit Blod til at stivne. Føl min Haand!"

Den var saa kold som Marmor.

„Det er ovre i Morgen," sagde jeg.

„Jeg tror ikke, jeg faar det Hyl ud af mit Hoved. Hvad synes De nu, vi skal gøre?"

„Skal vi vende om?"

„Nej, for en Ulykke! Vi er gaaet herud for at fange Skurken, og vi vil udføre vort Forsæt. Vi er paa Jagt efter Forbrænderen, og Helvedes-hunden er maaske paa Jagt efter os. Kom! Vi

vil have en Ende paa Sagen, om saa alle Dæmle var slupne løs paa Heden."

Smublende og usikkert vandrede vi frem over den mørke Hede med dens forrevne Bakkedrag. Foran os lyste stadig det lille, gule Lys. Det er intet saa vanskeligt at beregne, som Afstanden fra et Lys paa en bølgmørk Nat; somme Tider forekom det os, at det var langt borte, somme Tider, at det kun var en Enes Alen fra os. Men til sidst kunde vi se, hvor det kom fra, og da blev det os klart, at det virkelig var meget nær ved os. En flakkende Lygte var anbragt i en Revne i Klippen, som til begge Sider dels beskyttede den mod Blæsten, dels forhindrede den i at blive set fra andre Sider end fra Basserville Hall. En umaadelig stor Sten laa mellem os og Lygten; bag den gemte vi os, idet vi kiggede ud efter Forbrøderen. Det var besynderligt at se dette ensomme Lys brænde der midt paa Heden, uden at vi kunde opdage noget levende Væsen i Nærheden; intet uden den lille, gule Flamme, som oplyste Klipperevnen paa begge Sider af den.

„Hvad skal vi nu gøre," hviskede Sir Henry.

„Vente her. Han maa være i Nærheden af sit Lys. Lad os se, om vi ikke kan faa et Glimt af ham at opdage."

Ordene var næppe ude af min Mund, før vi begge saa ham. Inde i Klipperevnen, hvor

Øjet brændte, stak der pludselig et ondt, gult Ansigt frem, et skræffeligt, dyrt Ansigt, gennemfuret af de laveste Videnskaber. Snavset, begroet med et børsteagtigt Stæg og sammensiltret Haar kunde det godt have tilhørt en af de Wilde, der i gamle Dage levede i Hulerne paa Bakkestraaningerne. Øjet under ham spejlede sig i hans smaa, lumste Øine, som spejdede vildt til højre og venstre gennem Mørket ligejom et fredigt Rovdyr, naar det har hørt Jægerens Trin.

Hans Mistanke var sjensynlig bleven vaft af et eller andet. Barrymore har maaske haft et privat Signal, som vi havde forsømt at give, eller Tyren kan have haft en anden Grund til at tro, at alt ikke var, som det skulde være — det ved jeg ikke; men jeg kunde se paa hans onde Ansigt, at han var urolig. Naar som helst kunde han med et Spring forsvinde i Mørket. Jeg sprang altsaa frem, og det samme gjorde Sir Henry. I samme Nu slængede Forbrøderen med en vild Ed et Klippestykke mod den store Sten, der havde dækket os, saa det splintredes. Jeg fik lige akkurat et Glimt af hans korte, firskaarne, stærkt byggede Skikkelse at se, idet han sprang op og satte i Løb. I samme Øjeblik brød Maanen ved en heldig Tilskikkelse igennem Sinerne. Vi styrtede op over Bakkefammen, og dér løb Tyren i vild Fart ned paa den anden Side, springende og flatrende over Sten og Klip-

per med en Færdighed som en vild Gød. Et heldigt Skud af min Revolver kunde have gjort ham til Krøbling; men jeg havde kun taget den med til Selvforsvar og ikke for at skyde en vaabenløs Mand, der flygtede.

Vi var begge dngtige Løbere, men vi mærkede snart, at det vilde være os umuligt at indhente ham. Vi kunde i lang Tid blive ved at se ham i Maanenskinnet, indtil han kun var en lille, sort Prik, der pilede af langt borte mellem Bakker og Sten. Vi løb og løb, til vi fuldstændig havde tabt Vejret, men Afstanden mellem os og ham blev større og større. Til sidst standsede vi og satte os pustende paa et Par Sten, mens vi saa ham forsvinde helt i det fjerne.

I dette Øjeblik var det, at der skete den besynderligste og mest uventede Ting. Vi havde atter rejst os og var begyndt at gaa hjemad, trætte af den haabløse Jagt. Maanen stod lavt paa Himlen, og den sønderrevne Top af en Klippe tegnede sig mod det nederste af dens sølverne Skive. Og paa denne Klippespids, aftegnet lige saa skarpt og klart som en Statue af Ibenhølt mod Maanens lysende Baggrund, saa jeg en Mandskikkelse staa. Tro nu ikke, at det var Indbildning, Holmes. Jeg forsikrer Dem, at jeg aldrig i mit Liv har set noget med større Tydelighed. Gaa vidt jeg kunde se, var det en høj, tynd Mand. Han stod med

Benene lidt fra hinanden, med forslagne Arme og bøjet Hoved, som om han grublede over denne store, vilde, stenbesaaede Ødemark, der laa foran ham. Det var, som om han var selve dette skrækelige Steds Mand. Det var ikke Forbrøderen. Dette var i en hel anden Retning end den, han havde taget. Desuden var denne Mand meget højere. Med et Forbavselsesudraab viste jeg Baroneten ham, men i det Øjeblik, jeg vendte mig for at gribe ham i Armen, var Manden borte. Den skarpe Klippespids ragede endnu frem mod Maanens nederste Kant, men den bar ikke mere noget Spor af den tavse og ubevægelige Skikkelse.

Jeg vilde gerne være gaaet derhen af og have efterløgt Klippen, men den laa i nogen Afstand fra os. Baronetens Nerver dirrede endnu efter det uhyggelige Skrig, han havde hørt, og som gentalte ham hans Slægts mørke Historie, saa han var slet ikke oplagt til nye Eventyr. Han havde ikke set den ensomme Mand paa Klippen og kunde ikke føle den Gysen, som Synet af denne sæere, bydende Skikkelse havde forvoldt mig.

„Det er naturligvis kun en Fangevogter fra Princetown. Her har jo været Vagt ude overalt, siden Tjuren slap løs.“ Maaſke var denne Forklaring rigtig, men jeg vilde dog gerne have haft et Bevis derfor. I Dag har vi i Sinde at lade dem vide i Princetown Fængsel, hvor de skal søge

den, de forner, men det er lige haardt nok, at vi ikke fik den Fornøjelse at bringe ham tilbage som vor egen Fange.

Ja, her har De altsaa Begivenhederne fra i Nat, og De maa indrømme, kære Holmes, at De har faaet en interessant Rapport. Meget af, hvad jeg har fortalt Dem, er unægtelig Ting, der er Sagen uvedkommende, men jeg har fundet det bedst at lade Dem vide alt og lade Dem selv udvælge, hvad De finder tjenligt til Deres egne Slutninger. Noget Fremskridt har vi dog gjort. Hvad Barrymores angaar, har vi fundet Grunden til deres Handlinger, og det har i høj Grad klaret Situationen. Men Heden med dens Hemmeligheder og underlige Beværelser bliver ved at være lige uigennemtrængelig for os. Dog, maaste jeg i mit næste Brev bliver i Stand til at kaste noget Lys over den ogsaa. Men bedst af alt vilde det rigtignok være, om De kunde komme herved til os.

Kapitel X.

Uddrag af Dr. Watsons Dagbog.

Indtil nu har jeg været i Stand til at benytte mig af de Breve, som jeg i denne første

Lid sendte Sherlock Holmes. Nu er jeg imidlertid kommen til et Punkt i min Fortælling, hvor jeg er nødt til at opgive denne Metode og aiter, ved Hjælp af den Dagbog, som jeg paa den Tid førte, at tage min Tilflugt til min Huskommelse. Nogle enkelte Uddrag af denne min Dagbog vil føre mig frem til Begivenheder, ved hvilke den mindste Bismstændighed er uudslettelig indbrændt i min Erindring. Jeg begynder med den Morgen, der fulgte paa vor mislykkede Jagt paa Forbryderen og vore besynderlige Oplevelser paa Heden.

Den 16de Oktober.

En trist, taaget Dag med Støvregn. Huset ligger omgivet af tunge Enkanter, der nu og da letter lidt og tillader sørgelige Rig ud over Heden, hvor smaa Sølvaaer strømmer ned over Bakkerne, og de store Klippesten skinner af Væde. Der er lige trist baade udenfor og inde. Baroneten er i slet Humør efter Nattens Tildragelser; og jeg selv føler mit Hjerte trynget af en Følelse af en stadig nærværende Fare, som er saa meget frygteligere, som jeg er ude af Stand til at forklare den.

Og har jeg ikke god Grund til at nære denne Følelse? Tænk paa den lange Række Smaatilfælde, som alle peger hen imod, at en mørk Magt arbejder omkring os. Først Sir Charles' Død, der fandt Sted under Omstændigheder, som saa ganske

stemmede overens med Familie-Sagnet, og dernæst de omboende Bønders gentagne Beretninger om det underlige Dyr, de ser færdes paa Heden. To Gange har jeg med mine egne Øren hørt den Lyd, der ligner en Hunds Hulen, i det fjerne. Det er jo ganske urimeligt og umuligt, at det ikke skulde være noget, der hørte ind under Naturens Love. En Spøgelsehund, der efterlader tydelige Spor i Jorden, og som fylder Luften med sin Hulen, er der jo ingen Grund til at tro paa. At gøre det vilde være at stige ned paa samme Trin som de stakkels Bønder, for hvem det ikke engang er nok, at det er en overnaturlig Hund, men som finder sig beføjede til at beskrive den med Helvedes Ild luende ud af Mund og Dine. Holmes vilde sikkert intet vide af den Bassiar, og jeg er jo hans befuldmægtigede. Men Kendsgerninger er Kendsgerninger, og to Gange har jeg hørt denne Hulen paa Heden. Jeg sætter, at der virkelig løb en kæmpestor Hund omkring paa Heden; det vilde forklare en Del. Men hvor kunde saadan en Hund have sit Skjulested? Hvorfra skulde den faa sin Føde? Hvor skulde den komme fra, og hvor skulde det kunne være muligt, at den aldrig blev set om Dagen? Det maa indrømmes, at den naturlige Forklaring frembyder næsten lige saa mange Banfeligheder, som den anden. Men foruden denne Historie med Hunden var der jo saa de ganske

menneffelige Tildragelser i London: Manden i Trosten og Brevet, der advarede Sir Henry mod at komme paa Heden. Dette var da i det mindste virkeligt; men det kan have været skrevet af en besyttende Ven lige saa vel som af en Fjende. Hvor var den Ven eller Fjende nu? Var han bleven i London, eller var han taget med herved? Var det muligt — var det muligt, at det var den besynderlige Skikkelse, jeg havde set staa paa Klippen den Nat?

Ganske vist saa jeg ham kun et Sekund, og dog er der visse Ting, jeg er rede til at sværge paa. Det var ingen Mand her nede fra Egnen; nu har jeg set alle dem, der bor her omkring. Skikkelsen var meget højere end Stapletons, meget tyndere end Franklands. Barrymore kunde det muligvis have været, men han var jo bleven hjemme, da vi gik, og kunde umuligt have fulgt os. Altsaa er der en fremmed, der spiller Hejgut med os her — akkurat som i London. Han har altsaa været efter os hele Tiden. Hvis jeg blot kunde faa fat paa den Mand, kunde vi maaske se en Ende paa alle vore Bamsfeligheder. For at opnaa dette vil jeg da anvende al min Energi.

Min første Indsindelse var at fortælle Sir Henry mine Planer. Min anden og klogere er at spille mine Kort selv og tale saa lidt som muligt derom til nogen. Sir Henry er tavs og adspredt.

Hans Nerver er bleven gennemrystede af det, han hørte paa Heden i Nat. Jeg vil ikke i nogen Maade forstærke hans Vengstelighed; men jeg vil tage mine egne Forholdsregler for at naa mit eget Maal.

Vi havde en lille Scene i Morges efter Teen. Barrimore bad om Tilladelse til at tale med Sir Henry, og de luftede sig inde i hans Studerværelse. Jeg sad inde i Billardværelset og hørte dem nu og da blive højrøstede, og jeg forstod godt, hvad det var, der blev diskuteret. Lidt efter aabnede Baroneten Døren og kaldte paa mig.

„Barrimore finder, at han har Grund til Klage,“ sagde han. „Han synes ikke, det var rigtig af os at holde Jagt paa hans Svoger, efter at han af sin egen fri Vilje havde fortalt os Hemmeligheden.“

Tjeneren stod foran os, meget bleg, men rolig.

„Maaske jeg har brugt for stærke Ord, Sir Henry,“ sagde han, „og hvis jeg har det, beder jeg Dem undskyld. Ikke desto mindre blev jeg meget forbavsset, da jeg hørte d'Hrr. komme tilbage i Morges og fik at vide, De havde været paa Jagt efter Selben. Den stakkels Tyr har nok at kæmpe imod, uden at jeg behøver at sætte flere paa Spor efter ham.“

„Ja, hvis De havde sagt os det af Deres egen fri Vilje, vilde det have været noget andet,“ sagde

Baroneten. „Men De — eller rettere sagt Deres Kone — fortalte os det først, da De blev tvunget dertil og ikke kunde undgaa det.“

„Jeg troede ikke, De vilde have benyttet Dem deraf, Sir Henry; nej, det troede jeg ikke.“

„Den Mand er jo farlig for hele Samfundet. Der ligger ensomme Smaahuse rundt om paa Heden, og han er en Karl, der er i Stand til alt. Det behøver man blot at kaste et Blik paa hans Ansigt for at vide. Der er nu for Eksempel Stapletons. De bor alene og er ganske forsvarsløse. Nej, ingen kan være sikker, før han er under Laas og Glaa.“

„Han bryder ikke ind nogen Steder, Sir Henry, det giver jeg Dem mit Ord paa. Og han vil aldrig gøre nogen her i Landet Fortræd mere. Jeg forsikrer Dem, Sir Henry, at om nogle faa Dage er de nødvendige Forberedelser truffene, saa at han kan rejse til Sydamerika. Jeg beder Dem for Guds Skyld ikke lade Politiet faa at vide, at han endnu er her paa Heden. Det har opgivet Jagten her, og nu kan han blive her i Ro, til Skibet gaar. De kan ikke angive ham uden at bringe min Kone og mig i Forlegenhed. Jeg beder Dem, Sir Henry, meld det ikke til Politiet.“

„Hvad siger De, Watson?“

Jeg trak paa Skuldrene. „Hvis han var vel ude af Landet, vilde det jo være en Lettelse for Skatteyderne.“

„Tamen, hvis han nu gaar hen og slaar nogen fordcærvet, inden han reffer?“

„Noget saa vanvittigt gør han ikke, Sir Henry. Vi har forsynet ham med alt, hvad han behøver. Begaar han en Forbrudelse, viser han, hvor han skjuler sig.“

„Det er ganske vist,“ svarede Sir Henry. „Ja, ja, Barrimore —“

„Gud velsigne Dem, Sir Henry! Jeg takker Dem af hele mit Hjerte. Det vilde have slaet min stakkels Kone ihjel, hvis han var bleven fanget igen.“

„Jeg er bange for, vi hjælper til med en Forbrudelse, Watson; men efter hvad vi har hørt, synes jeg ikke, jeg gider angive Stakken, saa det faar at være. Ja, ja, Barrimore, gaa De saa kun.“

Med nogle usikre Taksord vilde Manden gaa, men kom løvende hen til os igen.

„De har været saa god imod os, Sir Henry, at jeg til Gengæld gerne vilde gøre Dem alt det gode, jeg kan. Jeg ved noget, som jeg maasse burde have sagt før, men jeg opdagede det først længe efter Forhøret. Jeg har aldrig sagt et Ord om det til nogen levende Sjæl. Det er om stakkels 'Sir Charles' Død.“

Baroneten og jeg for begge op. „Bed De da, hvordan han kom af med Livet?“ spurgte vi.

„Nej, det ved jeg ikke.“

„Hvad da?“

„Jeg ved, hvorfor han var henne ved Laagen den Aften. Det var for at træffe en Dame.“

„En Dame? Han?“

„Ja, Sir Henry.“

„Og hvad var hendes Navn?“

„Jeg kan ikke sige Herren Navnet; jeg ved kun, at Forbogstaverne var L. L.“

„Hvorfra ved De det, Barrymore?“

„Jo, Sir Henry, Deres Onkel fik et Brev den Morgen. Han fik daglig en Mængde Breve, for han var jo inde i mange Godtgørenhedsforetagender og var vel kendt for sit gode Hjerte, saa at alle gerne tog deres Tilflugt til ham, naar de var i Trang. Men den Morgen var der tilfældigvis kun eet Brev, saa jeg lagde Mærke til det. Det var fra Coombe Tracen, og Udskriften var en Kvindes.“

„Naa, og saa?“

„Ja, saa forstaar Herren, at jeg ikke tænkte mere paa den Sag og aldrig vilde have gjort det, hvis ikke min Kone havde været. For nogle Uger siden gjorde hun rent i Sir Charles' Studereværelse — det havde ikke været rørt siden hans Død — og fandt da Aften af et brændt Brev bagerst inde i Kaminen. Den største Del af det var brændt op, men en lille Stump, det nederste af en Side, var endnu hel, og Skriften der paa kunde læses,

stent den var graa paa sort Grund. Vi antog det for at være en Efterskrift, og den lød saaledes: „Jeg beder Dem saa bønligt, saa sandt De er en Mand af Værd, at brænde dette Brev og at møde mig ved Laagen N. 10.“ Underneden stod der Bogstaverne L. L.“

„Har De den Stump Papir?“

„Nej, Sir Henry. Det faldt fra hinanden, da vi tog paa det.“

„Harde Sir Charles før faaet Breve med den samme Haandskrift?“

„Sir Henry, jeg lagde ellers aldrig Mærke til, hvad Breve Sir Charles fik. Det var blot, fordi der den Dag kun var det ene Brev, at jeg lagde Mærke til det.“

„Og De har intet Begreb om, hvem L. L. er?“

„Nej, ikke mere end Herren selv. Men jeg tror, at hvis vi kunde faa fat i den Dame, vilde vi kunne faa mere at vide om Sir Charles' Død.“

„Jeg forstaar ikke, Barrimore, hvorfor De har tiet stille med denne vigtige Opdagelse.“

„Sr. Doktor, det var lige paa den Tid, at vore egne Besværligheder med Selden begyndte. Og saa holdt vi begge meget af Sir Charles og havde god Grund dertil efter alt det, han har gjort for os. Det kunde jo ikke gavne vor stakkels Herre, om der blev rodet op i Sagen, og man maa jo helst

være meget forsigtig, naar der er en Dame med i Spillet. Selv de bedste af os kan jo —“

„De var bange for, at det kunde foraarsage Skandaler?“

„I alt Fald mente jeg, Sir Henry, at der vel næppe kom noget godt ud deraf. Men nu, De har været saa god imod os, synes jeg ikke, det er rigtigt mod Dem ikke at sige, hvad jeg ved om Sagen.“

„Det er godt, Barrymore. De kan gaa.“ Da Tjeneren var gaaet, vendte Sir Henry sig til mig. „Maa, Watson, hvad mener De om dette ny Lys i Sagen?“

„Jeg synes, det gør Mørket endnu sortere.“

„Jeg ogsaa. Men hvis vi blot kan faa opsporet, hvem L. L. er, vil det klare hele Sagen. Det er et stort Skridt fremad; vi ved, at der er en Dame, der ved Bessed med det hele, om vi blot kan finde hende. Hvad mener De, vi skal gøre?“

„Vi maa straks give Holmes Underretning derom. Det er den Nøgle til Sagen, han har søgt efter. Jeg skulde tage meget fejl, om det ikke straks fik ham til at tage herked.“

Jeg gik straks op paa mit Værelse og skrev en Beretning om Morgenens Hændelser til Holmes. Han havde sjensynlig haft meget at gøre i den

sidste Tid, for de Smaabreve, jeg havde faaet fra Baker Street, havde været saa og forte uden nogen Bemærkninger om de Oplysninger, jeg havde givet ham, og næsten uden Hentydninger til min Mission herude. Formodentlig lægger hans Skandale-Sag Beslag paa alle hans Evner. Men denne sidste Underretning maa dog vække hans Opmærksomhed og forny hans Interesse for vor Sag. Gid han var her!

Den 17de Oktober.

Hele Dagen har Regnen strømmet ned, raslet mod Bedbenden og dryppet ned fra Tagrenderne. Jeg tænkte paa Forbrøderen derude, paa den triste, kolde, nøgne Hede. Stakkels Fyr! Hvor stor saa hans Forbrødelse er, har han da lidt noget for at affone den. Og saa tænkte jeg paa den anden — Ansigtet i Drossen, Skikkelsen, jeg havde set med Maanen til Baggrund. Var han ogsaa ude i den øsende Regn, vor usete Følgesvend, denne Mørkets Udsending? Senad Aften tog jeg min Regnkappe paa og gik mig en Tur ud paa den opblødte Hede med Hovedet fuldt af uhyggelige Forestillinger, med Regnen piskende i mit Ansigt og Vinden fløjtende i mine Øren. Gud hjælpe dem, der nu vankede om i den store Mose, nu, da selv de højere liggende Steder blev til Morader! Jeg gik op paa den mørke Klippetop, hvor jeg havde set den ensomme Skikkelse staa, og saa

derfra ud over den melankoliske Ødemart. Regnbu-
ngerne drev hen over de rustrøde Baner, og de
tunge, mørkegraa Styer drog lavt hen over Landet
og hang i underlige Former om de fantastiske Klip-
per og Bakkefamme. Langt borte til venstre, halvt
skjult af Laagen, staaß Basserville Halls to smalle
Laarne og over Trætoppene nede i Hulningen.
Det var det eneste Tegns paa menneskeligt Liv,
som jeg kunde se, foruden de forhistoriske Hntter,
der laa paa Bakernes Endside. Jeg kunde intet
Steds opdage noget Spor af den ensomme Mand,
jeg havde set staa paa samme Blet to Nætter forud.

Da jeg gik tilbage, blev jeg indhentet af Dr.
Mortimer, der kom kørende henad det ujævne Hede-
spor, der fører til Udslutergaarden Foulmire. Han
havde været meget opmærksom imod os, og næppe
en Dag var gaaet, uden at han havde gjort os
et Besøg for at se, hvordan vi havde det. Han
vilde endelig have, jeg skulde staa op i hans lille
Bogn, saa at han kunde føre mig et Stykke paa
Vej hjemad, og jeg føjede ham heri. Han var
meget bedrøvet over, at hans lille Hønseshund var
bleven borte. Den var løbet ud paa Heden og
var ikke kommen igen. Jeg trøstede ham, saa
godt jeg kunde; men jeg tænkte paa Hesten, jeg
havde set synke i Mosen, og tror ikke paa, at
han nogensinde faar sin lille Hund igen.

„Hør, Mortimer,“ sagde jeg, mens vi stump-

lede hen ad den ujevne Vej. „Der er vel ikke mange Mennesker her fra Egnen, De ikke kender?“

„Nej, jeg tror, jeg kender hvert eneste.“

„Bed De, om her er nogen Kvinde paa Egnen, hvis Navns Forbogstaver er L. L.“

Han tænkte sig lidt om.

„Nej,“ svarede han. „Her er nogle enkelte Latere og Arbejdsfolk, som jeg ikke kan svare for; men blandt Gaardejerne eller de pænere Folk er her ingen, det passer paa. Jo, vent lidt,“ udbrød han lidt efter; „der er en Laura Lynns. Hendes Forbogstaver er jo L. L. Men hun bor i Coombe Tracen.“

„Hvem er hun?“ spurgte jeg.

„Hun er en Datter af gamle Frankland.“

„Hvad! Af den gamle Galning?“

„Ja, affurat. Hun blev gift med en Maler, der laa her og tog Studier paa Heden. Han viste sig at være en Slubbert og forlod hende. For Resten skal der no, efter hvad jeg har hørt, have været Fejl paa begge Sider. Hendes Fader nægtede at have noget at skaffe med hende, fordi hun havde giftet sig uden hans Samtykke og maasse ogsaa af visse andre Grunde. Saa det stakkels Bagebar var ikke for heldigt stillet mellem det gamle Men, hun har til Fader, og det unge Men, hun havde til Mand.“

„Hvad lever hun da af?“

„Jeg tænker, at gamle Frankland giver hende lidt, men meget kan det ikke være, for hans Formue er jo tildels gaaet fløiten. Hvor galt hun saa havde baaret sig ad, kunde man jo dog ikke forsvare at lade hende gaa helt i Hændene. Hendes Historie kom ud, og en Del af Egnens Folk traadte sammen for at hjælpe hende til et hæderligt Levebrød. Stapleton gav en Del, Sir Charles ligesaa. Jeg gav ogsaa en lille Skærb med. Vi lod hende lære Maskinskrivning og skaffede hende en Skrivemaskine og Arbejde.“

Han vilde vide, af hvad Grund jeg spurgte om disse Ting; men det lykkedes mig at tilfredsstille hans Nysgerrighed uden at fortælle ham noget videre af Sagens sande Sammenhæng, for der er ingen Grund til at betro nogen noget derom. I Morgen skal jeg se at finde over til Coombe Tracen, og hvis jeg kan faa fat i denne slet berngtede Fru Laura Lyons, har vi rigtignok gjort et stort Skridt hen imod Opklaringen af i det mindste een af alle disse mange hemmelighedsfulde Omstændigheder. Jeg er virkelig snart „snild som en Slange“, for da Mortimer klemte paa mig med alt for nærgaaende Spørgsmaal, spurgte jeg ham ligesom rent tilfældig, til hvad Type Franklands Hjerneskal hørte, og derefter hørte jeg ikke om andet end om Kraniologi paa hele Resten af vor Kjøretur. Jeg har da heller ikke for ingen

Ting i Raringer levet sammen med Sherlock Holmes.

Jeg har endnu en lille Ting at meddele fra denne triste, uhyggelige Regnvejrdsdag. Det er en Samtale, jeg just nu havde med Barrimore, og som har givet mig nok et Kort paa Haanden, som jeg ved Lejlighed skal spille ud.

Mortimer var bleven hos os til Middag, og han og Baroneten satte sig til at spille Écarté, da vi havde spist. Tjeneren bragte mig min Kaffe ind i Biblioteket, og jeg benyttede mig af Lejligheden til at gøre ham et Par Spørgsmaal.

„Naa,“ sagde jeg, „er saa Deres rare Svoger rejst, eller lister han endnu omkring derude?“

„Jeg ved det ikke, Hr. Doktor. Jeg beder til, at han maa være rejst, for han har ikke voldt os andet end Besvær og Bejnhring! Jeg har intet hørt eller set til ham, siden jeg sidst bragte Mad ud til ham, og det er tre Dage siden.“

„Saa De ham da?“

„Nej, Hr. Doktor, men Maden var borte, da jeg igen kom der forbi.“

„Saa maa han altsaa have været der?“

„Det skulde man jo tro, Hr. Doktor — med mindre det er en anden Mand, der har taget Maden.“

Jeg sad stille med Kaffeoppen løftet op til Munden og stirrede paa ham.

„Saa De ved altsaa, at der lever en Mand
derude?“ spurgte jeg.

„Ja, Hr. Doktor, der er en til derude.“

„Har De set ham?“

„Nej, Hr. Doktor.“

„Hvor ved De da, han er der?“

„Selden fortalte mig om ham for en Uges
Tid siden. Han skjuler sig ogsaa, men han er
vist ingen Forbryder, saa vidt jeg da kan forstaa.
Jeg synes ikke om det hele, det siger jeg Dem
lige rent ud, Dr. Watson,“ udbrød han med plud-
selig, lidenskabelig Alvor.

„Hør nu engang, Barrymore! Denne Sag
vedkommer kun mig, for saa vidt den angaar Deres
Herre. Jeg er her kun for at staa ham bi; andet
har jeg ikke at gøre her. Sig mig nu rent ud,
hvad det er, De ikke synes om?“

Barrymore tøvede et Dieblit, som om han
fortrød sit Udbrud eller fandt det vanskeligt at
udtrykke sine Følelser i Ord.

„Det er alt det, der gaar for sig derude,
Hr. Doktor!“ udbrød han til sidst, idet han pe-
gede ud gennem det regnvaade Vindu, hvorfra
man saa ud over Heden. „Der er noget galt
paa Færde derude og fæle Forbrydelser i Gære,
det tør jeg sværge paa! Jeg vilde være glad
ved at se Sir Henry vel paa Vej til London igen,
saa meget ved jeg!“

„Men hvad er det da, De er bange for?“

„Ja, først var der jo nu Sir Charles' Død. Det var en fæl Historie, hvad saa Dyrigheden end siger. Og saa denne Hulen paa Heden om Natten. Der er ikke et Menneſte, der vilde gaa over den efter Solnedgang, om han saa blev betalt aldrig saa godt for det. Og saa denne fremmede Mand, der ligger paa Lur derude og venter og passer paa! Hvad vil han? Hvad betyder det? Noget godt for nogen, der hedder Baskerville, betyder det ikke, og glad ſkal jeg være den Dag, Sir Henrys ny Tjenestefolk kommer hertil i vort Sted.“

„Men hvad nu denne fremmede Mand angaar,“ ſagde jeg. „Kan De fortælle mig noget om ham? Hvad ſagde Selten? Vidſte han, hvor han ſkulte ſig, og hvad han beſtilte?“

„Han havde ſet ham et Par Gange, men han er en ſnedig Tyr og ikke god at ſaa noget ud af. Førſt troede han, at det var en Politimand, men han opdagede ſnart, at han havde helt andre Planer. Det er viſt en fin Mand, ſaa vidt han kunde ſe; men hvad han tog ſig for, kunde han ikke finde ud af.“

„Og hvor ſagde han, han boede?“

„I de gamle Stenhytter ovre i Ballerne. Der, hvor der har levet Menneſter i gamle Dage.“

„Men hvordan faar han Mad?“

„Selden har udfundet, at han har en Kæds, der bringer ham alt, hvad han behøver. Jeg tænker, han henter det i Coombe Tracen.“

„Tak, det er godt, Barrymore. Vi kan tale mere om dette en anden Gang.“ — Da Tjeneren var gaaet, gik jeg hen til det mørke Bindu og saa gennem den vaade Rude ud paa de drivende Sten og paa Trætoppene, som Binden rev og ruffede i. Her er uhyggeligt inden Døre, saa hvordan maa der ikke være i Stenhytterneovre paa Bakkerne! Hvilken Lidenskab kan saa et Menneske til at ligge paa Lur paa et saadant Sted og paa denne Tid af Aaret? Og hvor dybe og alvorlige maa de Hensigter ikke være, der faar ham til at døje noget saadant! Derude i den Stenhytte findes altsaa Knudepunktet i det Problem, der har ærgret og plaget mig saa længe. Jeg sværger, at der ikke skal gaa en Dag, før jeg har gjort alt, hvad et Menneske kan gøre for at trænge ind til Roden af denne Hemmelighed.

Kapitel XI.

Manden paa Klippen.

Uddraget af min private Dagbog har ført denne Fortælling frem til Datoen den 18de Okt.

tober, den Dag, efter hvilken disse besynderlige Begivenheder begyndte at tage Fart hen imod deres frngtelige Slutning. Hvad der skete i Løbet af de næste Dage er uudslættelig indgraveret i min Erindring, og jeg kan fortælle det uden at tage min Tilflugt til de Noter, jeg i de Dage nedskrev. Jeg begynder altsaa med den Dag, der fulgte efter den, paa hvilken jeg havde gjort de to Opdagelser: At Fru Lyons havde skrevet til Sir Charles Basserville og sat ham Stævne paa samme Tid og Sted, hvor han fandt sin Død, at den Mand, der luskede om paa Heden, boede oppe i Stenhytterne paa Bakkerne. I Bevidsthed om disse to Kendsgerninger følte jeg, at enten maatte jeg mangle Mod eller Forstand, om jeg ikke nu skulde faa kastet Lys over disse mørke Punkter.

Jeg fik den Aften ingen Leilighed til at fortælle Baroneten, hvad jeg havde faaet at vide om Fru Lyons, thi han og Dr. Mortimer blev ved at spille Kort til langt ud paa Natten. Men næste Morgen ved Tebordet meddelte jeg ham, hvad jeg havde udfundet, og spurgte ham, om han vilde ledsage mig til Coombe Tracen. Først havde han megen Lyst, men ved nærmere Eftertanke forekom det os begge, at det vilde være floge, at jeg tog derover alene. Jo mere formel vor Bijit blev, jo mindre vilde vi formodentlig

faa et vds. Jeg lod altsaa Sir Henry blive hjemme — dog ikke uden en Del Samvittighedsnaag — og kørte ud for at foretage mine ny Undersøgelser.

Da jeg naaede Coombe Tracen, gav jeg Austen Ordre til at holde stille og spurgte efter Fru Laura Lyons. Jeg havde ingen Besvær med at finde hendes Vejlighed, som laa midt i Byen. Værelserne var pænt møblerede; en Tjenestepige viste mig uden videre Ceremonier lige ind Dagligstuen, hvor en Dame, der sad ved en Remington-Strivemaskine, ved min Indtrædelse sprang op med et elskværdigt Velkomstmil. Da hun opdagede, at jeg var en fremmed, blev hun imidlertid meget lang i Ansigtet, satte sig atter ned og spurgte om Hensigten med mit Besøg.

Det første Indtryk, jeg fik af Fru Lyons, var, at hun var en stor Skønhed. Hendes Øjne og Haar var af en straalende gulbrun Farve, og skønt hun var meget fregnet, havde hun Brunetternes varme, pragtfulde Teint; hendes kinders Rødme mindede om det rosenrøde Skær i det inderste af en Terose. Det første, jeg følte, var altsaa Beundring. Men ved næste Blik kom Kritikken op i mig. Der var noget i det Ansigt, der ikke var tiltalende; noget raat i Udtrykket, noget haardt i Øinene og noget slapt ved Munden, der stemmede dets Skæbne. Men disse Be-

tragtninger kom feløfølgelig først bag efter. I første Øjeblik var det mig ene og alene klart, at jeg befandt mig over for en meget smuk Kvinde, og at hun spurgte mig om Årsagen til mit Besøg. Først i det Øjeblik forstod jeg ret, hvor vanskelig min Mission egentlig var.

„Jeg har den Fornøjelse at kende Deres Fader,“ sagde jeg.

Det var en meget dum Indledning, og det lod Damen mig ogsaa føle.

„Min Fader og jeg har intet med hinanden at gøre,“ sagde hun. „Jeg skylder ham intet, og hans Venner er ikke mine. Hvis ikke afdøde Sir Charles Basserville og nogle andre gode Mennesker havde været, vilde jeg være sultet ihjel, uden at han havde brudt sig om det.“

„Det er just om afdøde Sir Charles Basserville, jeg er kommen for at tale med Dem.“

Fregnerne blev tydeligere paa den unge Dames Ansigt.

„Hvad kan jeg sige Dem om ham?“ spurgte hun, idet hendes Fingre spillede nervøst paa Skrivemaskinens Tapper.

„De kendte ham jo, ikke sandt?“

„Jeg har allerede sagt Dem, at jeg skylder hans Godhed overordentlig meget. At jeg nu er i Stand til at sørge for mig selv, skyldes for

en stor Del den Interesje, han viste mig i min ulukkelige Stilling.“

„Korresponderede De med ham?“

Fru Lyons saa skarpt op paa mig.

„Hvad er Hensigten med disse Spørgsmaal?“
spurgte hun.

„Hensigten er at undgaa offentlig Skandale. Jeg maa jo hellere gøre dem her end i Retten, ikke sandt?“

Hun tav stille. Hun var meget bleg. Efter en Stunds Forløb saa hun op med en vis ligegyldig Trods.

„Godt, jeg vil svare paa, hvad De spørger om,“ sagde hun. „Hvad er det, De vil vide?“

„Korresponderede De med Sir Charles?“

„Jeg har skrevet til ham et Par Gange for at takke ham for hans Gæstfærdighed og Venlighed.“

„Bed De Datoen paa disse Breve?“

„Nej.“

„Har De nogenstunde truffet sammen med ham?“

„Ja, et Par Gange her i Coombe Tracen. Han var jo en meget tilbageholdende Mand og holdt mest af at gøre godt i al Hemmelighed.“

„Men naar De nu har truffet ham saa sjælden og hun har skrevet til ham saa faa Gange, hvor kunde han saa vide nok om Deres Forhold

til at være i Stand til at hjælpe Dem, som han har gjort?"

Dette Spørgsmaal besvarede hun med den nderste Redebonhed.

„Der var flere Herrer, der kendte min sørgelige Historie, og som traadte sammen for at hjælpe mig. En af dem var Hr. Stapleton, en Nabo til Sir Charles og hans fortrolige Ven. Han var umaadelig god imod mig, og det var gennem ham, at Sir Charles fik Kundskab om mine Forhold.“

Jeg vidste allerede, at Sir Charles ved flere Lejligheder havde ladet Stapleton uddele sine Gaver, saa at Damens Beretning lød meget sandfærdig.

„Har De nogenstinde skrevet og bedt Sir Charles møde Dem?“ fortsatte jeg.

Fru Lyons blev atter rød af Bredde.

„Det er virkelig et besynderligt Spørgsmaal, min Herre.“

„Det gør mig ondt, Frue, men jeg er nødt til at gentage det.“

„Saa — — svarer jeg nej, — det har jeg aldrig gjort.“

„Ikke heller den Dag, Sir Charles døde?“

Rødmnen forsvandt som i et Lyn fra hendes Ansigt, og det blev dødblegt. Hendes tære Læber

kunde ikke udtale det „Nej“, som de prøvede at forme, og som jeg inderer saa end hørte.

„De tager sikkert fejl,“ sagde jeg. „Jeg kan endogsaa citere en Sætning af Deres Brev. Den lyder saadan: „Jeg beder Dem saa hønlige, saa sandt De er en Mand af Ære, at brænde dette Brev og at møde mig ved Laagen Kl. 10.“

Jeg troede, hun skulde være besvimet, men med en stærk Anstrengelse fattede hun sig.

„Gives der da ingen Mænd af Ære?“ spurgte hun, idet hun snappede efter Vejret.

„Jo; De gør Sir Charles Uret. Han brændte Brevet, som De bad ham. Men somme Tider kan et Brev læses, selv om det er brændt. De indrømmer altsaa nu, at De har skrevet det?“

„Ja, jeg har skrevet det!“ raabte hun og gav sit Hjerte Luft i en Strøm af Ord. „Ja, jeg har skrevet det. Hvorfor skulde jeg nægte det? Jeg vilde bede ham hjælpe mig. Det behøver jeg ikke at skamme mig over. Jeg mente, at hvis jeg kunde komme til at tale med ham, kunde jeg faa ham til at hjælpe mig; derfor bad jeg ham møde mig.“

„Men hvorfor paa den Tid af Dagen?“

„Fordi jeg just havde faaet at vide, at han næste Dag tog til London og maasse blev borte flere Maaneder. Der var Grunde, der gjorde, at jeg ikke kunde komme paa nogen anden Tid.“

„Men hvorfor dette Stævnemøde i Haven i Stedet for et Besøg i Huset?“

„Ennes De, at en Dame paa den Tid af Aftenen kunde gøre „sit hos en Bebersvend?“

„Sig mig saa hvad der forefaldt, da De traf Sir Charles ved Laagen.“

„Jeg kom der slet ikke!“

„Fru Lynons!“

„Nej, jeg sværger Dem til ved alt, hvad der er helligt! Jeg kom slet ikke! Der skete noget, der forhindrede mig deri.“

„Hvad var det?“

„Det er noget, der kun angaar mig selv. Jeg kan ikke fortælle Dem det.“

„De indrømmer altsaa at have set Sir Charles Stævne just paa den Tid og paa det Sted, hvor han fandt sin Død, men De nægter at have indfundet Dem dér.“

„Ja. Det er nemlig Sandheden.“

Jeg frødsforhørte hende atter og atter, men kom ikke videre, hvad det Punkt angik.

„Fru Lynons,“ sagde jeg, idet jeg rejste mig efter dette lange og ret unyttige Forhør. „De paatager Dem et meget stort Ansvar og udsætter Dem for at komme til at staa i et meget ubehageligt Lys ved ikke ærligt at ville sige alt, hvad De ved i denne Sag. Hvis jeg bliver nødt til at paakalde Politiets Hjælp, vil De se, hvor al-

vorligt De er kompromitteret. Hvis De virkelig er helt uskyldig, hvorfor benægtede De da straks at have skrevet til Sir Charles den Dag?"

„Fordi jeg var bange for, at der kunde blive draget falske Slutninger deraf, og at jeg kunde blive indviklet i en Standalehistorie derved.“

„Og hvorfor var De saa ivrig efter, at Sir Charles skulde tilintetgøre Deres Brev?“

„Det maa De vide, naar De har læst Brevet.“

„Jeg har ikke sagt, at jeg har læst hele Brevet.“

„De citerede noget af det.“

„Jeg citerede Efterskriften. Brevet var som sagt fastet i Jiden og var slet ikke læseligt i sin Helhed. Jeg spørger Dem atter, hvorfor det var Dem saa magtpaaliggende, at Sir Charles skulde tilintetgøre det Brev, som han modtog paa sin Dødsdag?“

„Sagen er af en ganske privat Natur.“

„Saa meget mere Grund er der for Dem til at undgaa et offentligt Forhør.“

„Saa skal jeg sige Dem det. Hvis De har hørt noget af min uheldige Historie, ved De, at jeg indgik et ubesindigt Ægteskab og havde Marsag til at angre det.“

„Ja, det har jeg hørt.“

„Jeg er Mar igennem uafbrudt bleven forfulgt af min Mand, som jeg hader. Han har

Loven paa sin Side, og hver Dag kan jeg vente at blive tvungen til at genoptage mit Samliv med ham. Paa den Tid, da jeg skrev dette Brev til Sir Charles, havde jeg faaet at vide, at der var Udsigt til, at jeg kunde genvinde min Frihed, i Fald jeg kunde udrede en vis Sum. Det betød alt for mig — Fred, Lykke, Selvagtelse, — alt. Jeg kendte Sir Charles' Udelmodighed, og jeg tænkte, at hvis han hørte Historien fra mine egne Læber, vilde han maaske hjælpe mig.“

„Hvorfor indfandt De Dem da ikke paa det aftalte Sted?“

„Fordi jeg i Mellemtiden fik Hjælp fra anden Kant.“

„Hvorfor skrev De da ikke og forklarede Sir Charles det?“

„Det vilde jeg ogsaa have gjort, om jeg ikke næste Morgen havde læst om hans Død i Avisen.“

Hele hendes Beretning var fast sammenhængende, og alle mine Spørgsmaal formaadede ikke at forandre noget i den. Jeg kunde kun kontrolleret den ved at undersøge, om hun virkelig havde forsøgt at opnaa Skilsmisse paa den angivne Tid.

Det var urimeligt, at hun skulde driste sig til at foregive, at hun ikke havde været paa Basterville Hall, hvis hun virkelig havde været der, for hun maatte have haft en Vogn for at komme dertil, og den kunde ikke være tilbage i Coombe

Tracen før henad Morgenstunden. Saadan en Udflugt kunde ikke holdes hemmelig. Det var derfor sandsynligt, at hun talte Sandhed eller i alt Fald delvis Sandhed. Jeg gik flod og modløs derfra. Utter stod jeg foran den døde Mur, som syntes at stænge for hver Sti, jeg forsøgte at gaa ind paa. Og dog, jo mere jeg tænkte paa Fru Unons Ansigt og Bæsen, jo mere overbevist følte jeg mig om, at hun skjulte noget for mig. Hvorfor var hun bleven saa bleg? Hvorfor kæmpede hun saaledes for hver Tilstaaelse, inden den blev vristet fra hende? Hvorfor forholdt hun sig saa tavst, da Unken med Sir Charles skete? Forklaringen paa alt dette var sikkert ikke saa uskyldig, som hun vilde have mig til at tro. I Djebliktet kunde jeg ikke komme videre frem i den Retning, men jeg maatte nu beskæftige mig med at lede om den anden Nøgle, som skulde søges blandt Stenhjntterne i Hedebanferne.

Og det var meget lidt, jeg vidste om, hvor den skulde søges. Det opdagede jeg, da jeg førte tilbage og saa, hvor Bakke efter Bakke var fuld af de gamle Stenhjntter. Den eneste Oplysning, Barrimore havde givet mig, var, at den fremmede Mand boede i en af disse forladte Hjntter, og mange hundrede af dem ligger spredte ud over Heden i alle Retninger. Men nogen Vejledning havde jeg dog, idet jeg jo selv havde set Manden

staa oppe paa en Klippetop. Denne skulde altsaa være Udgangspunktet for mine Undersøggelser. Derfra skulde jeg begynde at gennemløbe hver eneste Gynge, til jeg fandt den rette. Hvis Manden var derinde, skulde han komme til — om det saa skulde ske ved Hjælp af min Revolver — med egen Mund at opløse mig om, hvem han var, og hvorfor han saa længe havde forfulgt os. Han kunde nok slippe fra os i Trængslen i Regent Street, men det vilde blive besværligere for ham her midt paa den øde Hede. Paa den anden Side, hvis jeg nu fandt Gynge, uden at dens Beboer var derinde, maatte jeg blive der, hvor længe det saa varede, til han kom igen. Han var sluppet fra Holmes inde i London. Det vilde sandelig være en Triumf for mig, om jeg kunde sejre dér, hvor min Lærer og Mester havde tabt.

Lykken havde bestandig været os imod i denne Sag, men nu tilsmilede den mig omsider. Den kom mig i Møde i gamle Franklands Skiffelse, som med sit røde Ansigt og sine graa Baffenbarter stod uden for sin Havetaage, der gik ud til Landevejen, ad hvilken jeg kom førende.

„God Dag, Dr. Watson!“ raabte han i usædvanlig godt Humør, „De maa virkelig lade Hestene faa en lille Hvil her og komme ind og drikke et Glas Vin med og gratulere mig!“

Mine Følelser for ham var alt andet end

venlige efter alt det, jeg havde hørt om, hvordan han havde behandlet sin Datter; men jeg vilde gerne have Røretøjet sendt hjem, og hertil var der nu en god Lejlighed. Jeg stod af og gav Ruffen Ordre til at sige Sir Henry, at jeg nok skulde komme hjem til Middag. Saa fulgte jeg Frankland ind i Spisestuen.

„Det er en stor Dag for mig, Hr. Doktor!“ sagde han, flukkende af Datter. „En Mærkedag i mit Liv! Jeg har vundet to mageløse Sager i Dag. Jeg skal lære dem her i Eggen, at Lov er Lov, og at her er en Mand, der ikke er bange for at paafalde den. Jeg har gjort Fordring paa Færdselsret lige tværs igennem gamle Middletons Park, lige igennem den, knap halvanden hundrede Alen fra hans egen Hoveddør. Hvad synes De om det? Vi skal lære de Stormænd, at de ikke mere kan ride lige over jævne Folks Rettigheder, hvad! Og saa har jeg lukket for den Skov, hvor Folkene fra Fernworth plejede at holde deres Skovture. De Helvedes Folk bilder sig ind, at der intet er, der hedder Ejendomsret, og at de har Lov at oversvømme Stoven med deres Madpapir og Afflasker. Og begge Sagerne er bleven afgjorte til Gunst for mig, Dr. Watson! Jeg har ikke haft saa glad en Dag, siden jeg fik Sir John Morland taget op for at have skudt i sin egen Fajangaard.“

„Hvordan i al Verden fik De det gjort?“

„Se efter i Protokollerne, Doktor. Det er nok Umagen værd at læse om den Sag. Frankland kontra Morland! Den verserede for Queens-Bench Retten. Det kostede mig 200 Pund Sterling, men jeg vandt Sagen.“

„Harde De nogen Bøtte deraf?“

„Ikke den mindste. Jeg er stolt af at kunne sige, at jeg personlig var ganske uinteresseret i Sagen. Jeg handler kun af Blygtfølelse mod Samfundet. Jeg tvivler for Eksempel ikke om, at de i Nat vil brænde mig „in Effigie“ i Fjernworth. Dette Landpoliti er elendigt, Doktor, og yder mig ikke den Bistandelse, jeg har Ret til at fordre. Sagen Frankland kontra Regina vil henlede Offentlighedens Opmærksomhed derpaa. Jeg har sagt Politiet, at det skal komme til at angre den Behandling, det har givet mig, og allerede begynder mine Ord at gaa i Opfyldelse!“

„Hvorledes det?“ spurgte jeg.

Den gamle Mand saa yderst fiffig ud. „Jo, jeg kunde fortælle dem, hvad de er som gale efter at faa at vide, men intet skal faa mig til at hjælpe de Elngler med noget som helst!“

Jeg havde spekuleret paa at finde et Baa-
stud til at slippe bort fra ham og hans Snakken, men nu begyndte jeg at ønske at høre lidt mere af den. Jeg kendte den gamle Rads stridige Ma-

tur godt nok til at vide, at det at vise Interesse for noget var nok til at faa ham til at tie stille med det.

„En Arnbstjttefag, formodentlig?“ spurgte jeg ligegyldigt.

„Hoho, min Dreng! Nej, det er noget vigtigere end som saa! Hvad vilde De sige, om det var noget om Tugthusefangen ude paa Heden!“

Jeg for op. „Det er da ikke Deres Mening, at De ved, hvor han er?“ spurgte jeg.

„Jeg ved maaske ikke ganske bestemt, hvor han er, men jeg ved bestemt, at jeg kunde hjælpe Politiet til at faa fat i ham. Har De aldrig tænkt paa, at den bedste Maade at faa fat i en Mand paa er at faa at vide, hvor han faar sin Mad fra, og saa spore ham op derigennem?“

Han lod virkelig til at være uhjggelig nær ved Sandheden. „Uden Tvivl,“ svarede jeg; „men hvor ved De, at han er her paa Heden?“

„Jeg ved det, fordi jeg med mine egne Øjne har set Budet, der bringer ham Føde.“

Stakkels Barrimore, tænkte jeg. Det bliver ingen morsom Sag for ham at være i denne uregerlige, gamle Urostifters Magt. Men hans næste Ord befriede mit Sind for denne Betnvring.

„Det vil sikkert forbause Dem at høre, at det er et Barn, der bringer ham Maden. Jeg ser Drengen hver Dag gennem min Riffert oppe fra

Taget. Han gaar ad den samme Sti paa samme Tid af Dagen, og hvem andre skulde han bringe Mad end den undslupne Morder?"

Det var i Sandhed, hvad man kunde falde at have Held med sig! Og dog betvang jeg ethvert Tegn paa Interesse. Et Barn! Ja, Barmore havde jo sagt, at vor ubekendte fik sin Mad bragt af en Dreng. Det var altsaa paa hans Spor og ikke paa Forbrnderens, at Frankland var dumpet ned. Hvis jeg blot kunde faa det ud af ham, som han vidste, vilde det spare mig for en lang og trættende Jagt. Men nu maatte jeg frem for alt spille vantro og ligegyldig.

„Jeg syntes, det er rimeligere at formode, at det er en af Faarehyrdernes Sønner, der bringer sin Fader hans Middagsmad ud.“

Dette lille Forsøg paa Modsigelse bragte den gamle Tyran i Fyr og Flamme. Hans Dine saa skadefro paa mig, og hans graa Stæghaar strittede ligesom paa en vred Kat.

„Saa! Saa, det mener De?“ sagde han, idet han pegede ud over den vide Hede. „Ser De den sorte Klippe derovre? Naa, kan De saa se den lave Høj nedenunder med Tornebusken paa? Det er den mest stenede Del af hele Heden. Tror De, det er et Sted, hvor en Faarehyrde vilde holde til? Deres Formodning er aldeles meningsløs, min gode Doktor.“

Jeg svarede ydmygt, at jeg ganske vist havde talt uden tilstrækkelig Sagkundskab. Min Underkafstelse behagede ham og gjorde ham mere meddelsom.

„De kan være vis paa, Doktor, at jeg har gode Grunde at bygge paa, før jeg danner mig en Mening om noget. Jeg har atter og atter set den Dreng færdes med sin Bnlbt. Hver Dag, og somme Tider to Gange om Dagen, har jeg — men stop lidt, Dr. Watson! Ser jeg fejl, eller er der ikke noget, der rører sig derovre paa Bakken?“

Det var meget langt borte, men jeg kunde tydelig se en lille, sort Brit mod det matte, graagrønne.

„Kom, kom, Doktor!“ udbrød Frankland og for op ad Trappen. „Nu skal De se det med Teres egne Øjne, saa kan De selv dømme!“

Rifferten, et kæmpemæssigt Instrument, stod paa et Stativ oppe paa det flade, bløttækte Tag. Frankland klitrede sit Øje til den og gav et henrykt Udbrud.

„Skynd Dem, Doktor, skynd Dem, før han kommer op over Bakken!“

Jo, der gik han ganske rigtig; en lille Knøs med en lille Bnlbt paa Skulderen, der aasede langsomt op ad Bakken. Da han naaede Toppen af den, kunde jeg ret se hans pjaltede, uordentlige

Stillelse mod den kolde, blaa Luft. Han saa sig hastigt og stiaalent om, som om han var bange for at blive forfulgt. Saa blev han borte bag Bakkefammen.

„Naa, har jeg saa ikke Ret?“

„Jo, ganske vist synes den Dreng at have et hemmeligt Verinde at udrette.“

„Og af hvad Natur det Verinde er, kan selv en Landpolitibetjent gætte. Men ikke et Ord skal de faa fra mig, og jeg fordrer Tavshed af Dem ogsaa, Dr. Watson. Ikke et Ord. Forstaar De!“

„Som De ønsker.“

„De har behandlet mig skammelig — skammelig. Naar Frankland kontra Regina-Sagen bliver offentliggjort, vover jeg at haabe, at hele Egnen vil rejse sig i Forargelse. Intet skulde faa mig til at hjælpe Politiet i nogen Maade. For dets Skyld kunde jeg saamænd lige saa godt selv være bleven brændt i Stedet for mit Billede, som de Skurke i Fernworthy satte op paa en Bæl og stak Ild paa. Det vilde have været Politiet ganske ligegyldigt! Men De vil da vel ikke gaa! De maa hjælpe mig at tømme Karaflen til Vre for denne store Begivenhed!“

Men jeg modstod alle hans Opfordringer og fik ham heldigvis fra at gaa hjem med mig, hvad han lod til at have Lust til. Jeg fulgte Bejen, saa længe han kunde se mig; saa drejede jeg af

og gik tværs over Heden over mod den stenbesaaede Bakke, bag hvilken Drengen var forsvundet. Alt syntes at være mig gunstigt, og jeg svor, at det ikke skulde være manglende Energi eller Udholdenhed, der skulde faa mig til at gaa glip af denne gunstige Lejlighed, som Lynken lod til at ville skænke mig.

Solen stod allerede lavt paa Himlen, da jeg naaede Bakkens Top; og de lange Bakkedrag under mig var ganske gyldengrønne paa den ene Side og laa i kolde Svinger paa den anden. En let Taage laa i Horisonten; ud af den ragede Belliver- og Vixen Klippernes underlige Former. Over den øde Bildmark laa en dødelig Stilhed; intet rørte sig, ingen Lyd hørtes. Kun en eneste stor, graa Fugl, formodentlig en Brokfugl, fløj højt oppe mod den blegblaa Himmel. Fuglen og jeg syntes at være de eneste levende Væsener mellem den uendelige Himmelhvælving og Ørkenen under den. Det gølge Landskab om mig, Følelsen af at være ganske ene, samt det hemmelighedsfulde ved den Gerning, jeg skulde fuldbyrde, forvoldte mig en let Gysen. Drengen var ingen Steder at øjne. Men nedenunder mig, i en Hvælving mellem Bakkerne, var der en Kreds af de gamle Stenhytter, og af dem var der en, som endnu havde tilstrækkeligt Tag til at kunne afgive Ly mod Regn og Blæst. Hjertet hoppede i Livet paa mig, da jeg

ſaa det. Det maatte være i dette Hul, at den ubekendte laa paa Lur. Endelig ſtod jeg da nær ved hans Skjuleſted. Nu havde jeg ſemmeligheden i mine Hænder.

Mens jeg liſtede mig hen imod Hytten med lige ſaa forſigtige Skridt ſom Stapleton, naar han med udspændt Net lufter ſig efter en Sommerfugl, overbeviste jeg mig om, at Stedet virkelig var beboet. En ſmal Sti førte mellem de ſtore Klippeſtene hen til den forfaldne Abning, der tjente til Dør. Alt var ſtille derinde. Den ubekendte laa alſaa enten paa Lur derinde eller luſtede om paa Heden. Mine Nerver dirrede af Spænding. Jeg kaſtede min Cigaret, knugede Haanden om Aftrækkeren paa min Revolver, gik haſtig hen til Hyttedøren og kiggede ind — Hytten var tom.

Men der var Tegns nok paa, at jeg var paa det rette Spor. Det var tydeligt, at Manden boede her. Nogle ſammenrullede Udtæpper og en Regnkappe laa paa ſelve det Stenleje, hvor de forhiſtoriske Hulebeboere engang havde ſovet. Der laa Aſke paa det primitive Ildſted. I Nærheden deraf ſtod der nogle Kogekar og en Spand, halv fuld af Vand. En Mængde tomme Konſervesdaaſer viſte, at Stedet havde været beboet i nogen Tid, og da mine Dine var bleven fortrolige med Mørket derinde, ſaa jeg et Bæger og en Flaſke

med Spiritus staa henne i Krogen. Midt i Hytten dannede en flad Sten et improviseret Bord, og paa det laa der en lille Blydt, uden Tvivl den samme, som jeg gennem Rifferten havde set paa Drengens Skulder. Den indeholdt et Brød, en Konserverdaase med Dissetunge og to med hængte Ferskner. Da jeg lagde det ned efter at have undersøgt det, før jeg sammen ved at se, at der under det laa et Stykke Papir, hvorpaa der var skrevet noget. Jeg tog det op. Skrevet med en utyndelig Blyantskrift stod der:

„Dr. Watson er taget til Coombe Tracen.“

Et Djeblik stod jeg med Papiret i min Haand og grundede over, hvad dette korte Budskab kunde betyde. Det var altsaa mig og ikke Sir Henry, som denne ubekendte Person forfulgte. Han havde ikke fulgt mig selv, men han havde sendt nogen — formodentlig Drengen — paa Spor efter mig, og dette var altsaa Rapporten. Formodentlig havde jeg i al den Tid, jeg havde været herude, ikke gjort et eneste Skridt, som ikke var bleven iagttaget og noteret. Derfor havde man altsaa denne stadige Følelse af en uset Magt, der med uendelig Kløgt og Snuhed spandt et Net om os, der var saa fint, at vi først i et afgørende Djeblik vilde faa at mærke, at vi var indviklede i dets Maske.

Siden jeg havde fundet en af disse Rapporter, kunde der jo være flere, og jeg gav mig til at

se mig om i Sytten efter dem. Der var imidlertid intet at finde af den Slags; heller ikke kunde jeg opdage noget som helst, der kunde oplyse mig om den Mands Hensigter, der boede paa dette besynderlige Sted. Kun kunde jeg se, at han maatte være spartansk i sine Baner og bryde sig lidet om Livets Befvemmeligheder. Naar jeg tænkte paa de heftige Regnskyl, vi havde haft, og saa op paa det hullede Tag, forstod jeg, hvor stærk og uroffelig den Beslutning maatte være, der fik ham til at bo i denne uhjggelige Bolig. Var han vor onde Fjende, eller skulde han mon være vor beskyttende Engel? Jeg svor ved mig selv paa, at jeg ikke vilde forlade Sytten, før jeg vidste det.

Udenfor gik Solen just ned, og den vestlige Himmel glødede i Guld og Skarlagenrødt, som afspejlede i de fjerne Sumpe og Damme hen ad den store Grimpen Mose til. Der stak Baskerville Halls to Taarne op, og dér var en lille blaa Røgspile, som kom fra Landsbyen Grimpen. Mellem disse to Steder, skjult af Banterne, laa Stapletons Hus. Alt saa blidt og fredeligt ud i det guldne Aftenstær, og dog følte min Sjæl ikke Naturens Fred, men skælvede i Forventningen om det uhjggelige Møde, som hvert Sekund bragte nærmere. Med dirrende Nerver, men fast Beslutning sad jeg i Syttens mørkeste Krog og ven-

tede med spændt Taalmodighed paa, at dens Beboer skulde komme.

Og endelig hørte jeg ham komme. Langt borte fra hørte jeg Lyden af en jernbeslaaet Støve, der slog imod en Sten. Trinene kom nærmere og nærmere. Jeg trykkede mig ind i Krogen og spændte Revolveren i min Lomme, fast bestemt paa ikke at vise mig, før jeg havde faaet Lejlighed til at se noget af den fremmede. Saa blev alt stille nogen Tid. Han maatte være standset. Nu hørtes Fodtrinene atter. De kom nærmere; en Skingge faldt over Indgangen til Hytten.

„Det er en dejlig Aften, kære Watson,“ sagde en velkendt Stemme. „De vilde virkelig have det meget behageligere herude end derinde.“

Kapitel XII.

Død paa Seden.

Et Øjeblik blev jeg aandeløs siddende, ude af Stand til at tro mine egne Øren. Saa kom jeg langsomt til mig selv igen, og samtidig følte jeg en bløt Byrde af Ansvar blive lettet fra mine Skuldre. Denne kolde, stærkende, ironiske Stemme kunde kun tilhøre et Menneske i Verden.

„Holmes,“ raabte jeg. „Holmes!“

„Kom herud,“ sagde han, „og vær forsigtig med den Revolver.“

Jeg krøb ud af den lave Httedør, og der sad han paa en Sten udenfor. Hans graa Dine Inste af Munterhed, da de faldt paa mit forbarvede Ansigt. Han var bleven meget tynd og mager, men var livlig og bevægelig, og hans skarpe Ansigt var brunet af Sol og Vind. I sit grove Taffesæt og Klædestappe saa han ud som enhver anden Turist paa Heden, og med den fatteagtige Kærlighed til Renlighed og Sirlighed, der udmærkede ham, var det Inskedes ham at holde sit Vintøj lige saa skinnende hvidt og sit Ansigt lige saa velbarberet, som om han sad i sin Dagligstue i Baker Street.

„Jeg er aldrig bleven saa glad ved at se noget Menneske!“ sagde jeg, idet jeg knugede hans Haand.

„Og heller ikke saa forbarset, vel?“

„Nej, det maa jeg jo indrømme.“

„Forbarfelsen var ikke alene paa Deres Side, maa jeg tilstaa Dem. Jeg anede ikke, at De havde fundet min midlertidige Bopæl og endnu mindre, at De sad inde i den, før jeg var en Enes Alen herfra.“

„Na, De kendte vel mine Fodspor?“

„Nej, Watson, jeg tror ikke, jeg kunde paa-

tage mig at kende Deres Fodspor mellem alle Verdens Fodspor. Hvis De for Alvor ønsker at narre mig, maa De blot gaa til en anden Cigarhandler,— for naar jeg finder en Cigaretstump, mærket Bradlen, Oxford Street, saa ved jeg, at min Ven, Watson, er i Nærheden. De kan finde den derhenne ved Stien. De kastede den formodentlig lige i det Djeblik, De skulde til at iværksætte Deres Angreb paa den tomme Hytte.“

„Ja, affurat.“

„Jeg tænkte det nok. Og da jeg kender Deres beundringsværdige Udholdenhed, var jeg overtydet om, at De sad i Baghold derinde med Baaben i Haand og ventede paa, at Hyttens Beboer skulde komme hjem. Saa De mente virkelig, at jeg var Forbrøderen?“

„Jeg vidste ikke, hvem De var, men jeg havde besluttet, at jeg vilde have det at vide.“

„Det er udmærket, Watson! Og hvordan fandt De mit Skulested? De saa mig maaske den Nat, De var paa Jagt efter Lugthusefangen, da jeg var saa uforsigtig at give Maanen Lov til at staa op bag ved mig?“

„Ja, da saa jeg Dem.“

„Og saa har De uden Tvivl gennemsøgt alle Hytterne, til De fandt denne?“

„Nej, Deres Dreng er bleven iagttaget og det førte mig paa Spør efter Dem.“

„Na, det er den gamle Herre med Rifferten, kan jeg tænke. Jeg kunde først ikke begribe, hvad det var, da jeg saa Solen skinne i Linseglasene.“ Han rejste sig og kiggede ind i Hytten. „Soho, jeg ser, at Cartwright har bragt nogle Fødevarer. Hvad mon dette er? Na, saa De har været i Coombe Tracen, hvad?“

„Ja.“

„Ja.“

„Hos Fru Laura Lyons?“

„Bravo! Vore Undersøgelser er øiensynlig gaaet i samme Retning, og naar vi sammenligner vore Resultater, tænker jeg, vi faar en ret frødig Kundskab om Sagen ud af dem.“

„Ja, det glæder mig nu af mit ganske Hjerte, at De er kommen, for dette Ansvar og alle disse Mysterier var ved at blive lige slemme nok for mine Nerver. Men hvor i al Verden er De kommen her, og hvad bestiller De? Jeg troede, De sad i Baker Street og havde travlt med den Bagvadfelses sag.“

„Ja, det ønskede jeg ogsaa, De skulde tro.“

„Saa De bruger mig altsaa, men stoler ikke paa mig, Holmes,“ sagde jeg lidt bittert. „Det synes jeg ikke, jeg har fortjent af Dem.“

„Kære Ven, De har været mig af uflatterlig Værd i denne som i mange andre Sager, og jeg beder Dem tilgive mig, om jeg har maattet

spille Dem et Puds. Sandt at sige var det for en stor Del for Deres egen Skyld, at jeg gjorde det, og det var min Bevidsthed om den Fare, De var i, der fik mig til at tage herved for selv at undersøge Sagen. Havde jeg været sammen med Dem og Sir Henry, er det jo klart, at jeg vilde have haft samme Syn paa Tingene som De, og Bevidstheden om min Nærværelse vilde have faaet vore frngtelige Modstandere til at være paa deres Post. Som det nu er, har jeg kunnet færdes her omkring, som jeg aldrig vilde kunne have gjort, hvis jeg havde boet paa Baskerville Hall, og jeg er saaledes en ukendt Faktor i Sagen, men kan dog tage fat af alle Kræfter i det Djeblif, det gøres nødigt.“

„Men hvorfor har De holdt mig i Uvidenhed om det?“

„Det vilde ikke have hjulpet os, at De havde vidst, at jeg var her, og det kunde let have ført til, at jeg blev opdaget. De vilde have ønsket at fortælle mig, hvad De vidste, eller i Deres Godhed vilde De have bragt mig smaa Forfristninger eller slikt herud, og det vilde have medført en unødvendig Risiko. Jeg tog Cartwright med herved — De husker nok den lille Tyr fra Ekspeditions-Bureauet — og han har saa skaffet mig det lidet, jeg behøvede, en Smule Brød og en ren Flip. Hvad mere behøver et Monaster!

Han har skænket mig et ekstra Par Dine paa et Par meget gesvindte Ben, og begge Dele har været mig ubetaleligt værdifulde."

„Saa har mine Rapporter altsaa været til ingen Nytte!" Min Stemme skælvede let, ved Tanken om det Besvær og den Stolthed, hvormed jeg havde samlet og nedskrevet dem.

Holmes tog en Bunke Papirer ud af sin Lomme.

„Her er Deres Rapporter, kære Ben, og de er ofte gennemlæste, det kan jeg forsikre Dem for. Jeg har truffet fortrinlige Foranstaltninger, som imidlertid er bleven forsinkede en Dags Tid. Jeg kan ikke noksom rose den Tver og Kløgt, som De har udvist i denne yderst vanskelige Sag."

Jeg var endnu temmelig fornærmet over, at han saaledes havde narret mig, men hans varme Ros drev Breden fra mit Sind. Jeg følte ogsaa i mit Hjerte, at han havde Ret i, hvad han sagde, og at det virkelig var bedst for vor Sag, at jeg ikke havde vidst af, at han var hernede paa Eggen.

„Naa, Gud ske Lov," sagde han, da han saa mit Ansigt klare op. „Dg lad mig saa høre om Resultatet af Deres Besøg hos Fru Laura Lyons — det var ikke svært for mig at gætte, at det var hende, De var hos, for jeg ved allerede, at hun er det eneste Menneske i Coombe Tracé, der kan være os til nogen Nytte i denne

Sag. Var De ikke taget derover i Dag, er det meget rimeligt, at jeg maatte være taget derover i Morgen.“

Solen var gaaet ned, og Tusmørket lagde sig over Heden. Luften var bleven kold, og vi gik inden for i Hytten. Der sad vi saa i Halvmørket, mens jeg fortalte Holmes om min Samtale med Fru Lyons. Saa stærkt interesserede dette ham, at han lod mig gentage forskellige Ting to Gange.

„Det er meget vigtigt,“ sagde han, da jeg var færdig med min Beretning. „Det fylder et Hul i den Bro, jeg har bygget over denne høist komplicerede Sag. De ved maaste, at der bestaar et meget intimt Forhold mellem denne Dame og Tyren Stapleton?“

„Nej, det ved jeg ikke.“

„Der kan ikke være nogen Tvivl om den Sag. De mødes, de skriver til hinanden, der er en fuldstændig Forstaaelse imellem dem. Dette her giver os et mægtigt Baaben i Hænde. Hvis jeg blot kunde bruge det til at faa hans Kone fra ham —“

„Hans Kone!“

„Nu skal jeg fortælle Dem noget til Gengæld for alt det, De har fortalt mig. Den Dame, som her paa Egnen gaar for at være hans Søster, er i Virkeligheden hans Hustru.“

„Gode Gud, Holmes! Er De vis paa, hvad

De dér siger? Hvorfor har han da tilladt Sir Henry at forelske sig i hende?"

„Det kunde jo ikke skade andre end Sir Henry selv, at han forelskede sig i hende. Stapleton pasjede jo paa som en Smed, at Sir Henry ikke gjorde Kur til hende; det har De jo selv iagttaget. Jeg gentager, at den omtalte Dame er hans Kone og ikke hans Søster.“

„Men hvortil denne Løgn?"

„Han forudsaa, at hun vilde kunne være ham nyttigere, naar hun gifte sig for at være ugift og fri.“

Alle mine uudtalte Forudfølelser, min ubestemte Mistanke samlede sig med et om Naturforskeren. I denne rolige, farveløse Mand med hans Straahat og Sommerfuglenet syntes jeg med et, jeg saa noget frygteligt — en Mand, hvis Udholdenhed og List var uden Grænser, en Mand med Emil paa Munden og Mordtanter i Hjertet.

„Er det da ham, der er vor Fiende? Var det ham, der forfulgte os i London?"

„Ja, det har jeg da faaet ud af det.“

„Og Advarselbrevet, skulde det være skrevet af hende?"

„Netop.“

En nederdrægtig Forbrydelse, som jeg halvt saa, halvt gættede mig til, steg frem for mig af det Mørke, jeg saa længe havde famlet i.

„Men er De vis paa det, Holmes? Hvor ved De, at denne Kvinde er hans Hustru?“

„Fordi han forglemte sig saa vidt, at han fortalte et sandt Stykke af sin egen Historie den første Gang, De besøgte ham; og det er jeg vis paa, han ofte siden har fortrudt. Han har virkelig haft en Skole et Sted i Nord-England. Nu er der intet lettere at opspore end en Skolelærer. Der findes Skole-Oplysningsbureauer, som kan give Bæstend om hvert eneste Menneske, der har haft med Skolevæsen at sasse. Ved at forhøre mig lidt fik jeg at vide, at en Kostskole i Nord-England var bleven lukket efter nogle gruelige Tildragelser, og at Ejeren — han gik under et andet Navn — var forsvundet tillige med sin Kone. Alle Beskrivelserne passede. Da jeg hørte, at den forsvundne Skoleejer ogsaa var ivrig Entomolog, følte jeg mig overbevist om hans Identitet.“

Sagen blev mere og mere forklarlig; dog laa meget endnu i Mørke.

„Hvis den Kvinde virkelig er hans Hustru, hvad Rolle spiller da Fru Laura Lyons?“ spurgte jeg særdeles interesseret.

„Det er et af de Punkter, over hvilke Deres egne Opdagelser kaster Lys. Deres Besøg hos Laura Lyons har i høj Grad klaret Situationen. Jeg vidste ikke noget om den paatænkte Skilsmisse mellem hende og hendes Mand. Men siden det

forholder sig saaledes, har hun naturligvis, idet hun antog Stapleton for at være en ugift Mand, gjort Regning paa at blive hans Hustru."

„Dg naar hun bliver bragt ud af denne Bildfarelse?"

„Ja, saa tænker jeg, hun vil blive os til Nytte. Vor første Bligt er at se at faa hende i Tale i Morgen — begge to. Men hør, Watson, synes De ikke, De er lovlig længe borte fra Deres Post? De burde være paa Basserville Hall."

De sidste røde Strimer var døde bort i Horizonten, og Natten havde sænket sig over Heden. Nogle faa Stjerner glimtede paa den violette Himmel.

„Et sidste Spørgsmaal, Holmes," sagde jeg, idet jeg rejste mig. „Jeg formoder ikke, vi to behøver at holde noget hemmeligt for hinanden. Hvad er det, det hele gaar ud paa? Hvad vil han?"

Holmes sænkede Stemmen, idet han svarede:

„Hvad det gaar ud paa! Paa et Mord, Watson, et koldt, beregnet, vel overlagt Mord. Spørg nu ikke om mere. Mit Net trækker sig sammen om ham ligesom hans om Sir Henry, og med Deres Hjælp er han allerede næsten helt i min Bold. Der er kun een Fare, som vi kan frygte. Det er, at han skulde slaa til, før vi er rede til at kunne gøre det. Om en Dags Tid — to

i det højeste — har jeg alt i Orden; men indtil da maa De vogte Deres Myndling lige saa omhyggeligt, som en kærlig Moder vogter sit svage Barn. Deres Tur til Coombe Tracen i Dag har været velbegrundet; og dog vilde jeg ønske, at De ikke havde forladt Sir Henry — — Hør!”

Et rædselsfuldt Skrig, et langt, angstfuldt Sammenbrud løb gennem Nattens Stilhed. Dette rædselsfulde Skrig fik Blodet til at stivne i mine Arter.

„Na, Gud dog!“ udbød jeg. „Hvad var dog det? Hvad betyder det?”

Holmes var sprunget op, og jeg saa hans mørke, spændte Skikkelse bølge sig frem i Døren, mens han stirrede ud i Mørket.

„Stille!“ hviskede han. „Stille!”

Hvor stærkt end Skriget havde været, var det kommen langt borte fra, langt ude fra den sorte Hede. Nu løb det atter, nærmere, højere, mere fortvilet end før.

„Hvor kommer det fra?“ spurgte han. „Hvor kommer det fra, Watson?” Han talte hviskende, men jeg kunde høre paa hans Stemme, at han, Jernmanden, var rystet til det inderste.

„Derovre fra, tror jeg.“ Jeg pegede ud i Mørket.

Atter ringede det forfærdelige Angstskrig gennem den stille Nat. Og nu blandedes en anden

Lyd med det, en dump, mumlende Synlen, næsten musikalsk og dog truende, stigende og faldende ligesom Havets Bruslen.

„Hunden!“ udbrød Holmes. „Kom, Watson! Du store Gud! Sæt vi kommer for sent!“

Han styrtede af Sted ud over Heden, og jeg efter ham. Men nu lød der et Steds fra det ujævne Terræn foran os et sidste, fortviolet Skrig, og saa en dump, uheldsvanger Tuden. Vi stod stille og lyttede. Ingen anden Lyd afbrød den blifstille Nats dybe Ro.

Jeg saa Holmes tage sig til Banden som en gal Mand. Han stampede fortviolet i Jorden.

„Han har fejret, Watson. Vi kommer for sent.“

„Nej, nej, vi gør ikke!“

„Jeg Tosse, at jeg ikke slog til i Tide. Og De, Watson, De kan nu se, hvad der kommer af at forlade Teres Post! Men, ved Gud i Himlen, hvis det værste er sket, saa skal han blive hævnnet!“

Som i Blinde løb vi videre i Mørket, stødte mod store Sten, banede os Vej gennem Gnyvelbuste, afede op ad Bakker og styrtede ned ad Skraaninger i den Retning, hvorfra de rædselsfulde Lyde var komne. For hver Bakke, vi kom op paa, saa Holmes sig ivrigt om, men Mørket laa tæt

over Heden, og intet rørte sig paa dens øde Glade.

„Er De noget?“

„Nej.“

„Men hør dog! Hvad er det?“

En jagte Stønnen havde naaet vore Øren. Der hørte vi den atter, fra venstre Side, hvor en Række Klipper endte med en høj, skarp Top, der løftede sig over en stenbestrøet Dal eller Sulning. Denede laa en mørk Genstand med uregelmæssige Omrids. Alt, som vi løb hen imod den, saa vi den tydeligere og tydeligere. Det var en Mand, der laa næsegrus paa Jorden med Hovedet paa en frøgtelig Maade ind under sig, med Skuldrene rundede og Legemet sammentrukket, som om han vilde til at slaa en Kolbøtte. Saa latterlig var hans Stilling, at jeg i første Øjeblik ikke kunde tænke mig, at den Stønnen, vi havde hørt, virkelig havde været hans Dødsstøt. Ikke en Lyd høortes nu fra den mørke Skikkelse, som vi højede os over. Holmes lagde sin Haand paa ham og tog den atter til sig med et Udbrud af Rædsel. Lyset fra Svoolstikken, som han havde revet, var faldet paa den dødes frampagtigt knyttede Hænder og paa den uhængelige Blodpøl, som langsomt sivede ud fra hans knuste Hjerneskål. Og Lyset havde vist os noget andet, der havde gjort

os iskolde af Rædsel og Sorg — Sir Henry Basservilles Liv!

Der var ikke Tale om, at nogen af os kunde tage fejl af det rødbrune Taffesæt, som Sir Henry havde baaret hin første Morgen, vi saa ham i Baker Street. Vi saa det klart et Øjeblik; saa flimrede Svovlstikken og gik ud ligesom den sidste Rest af Haab i vore Hjerter. Holmes stønnede, og hans Ansigt var hvidt i Mørket.

„Det affænelige Udbr!“ udbrød jeg. „Na, Holmes, jeg skal aldrig tilgive mig selv, at jeg forlod ham!“

„Jeg er mere at dadle end De, Watson. For at saa Sagen vel afrundet og fuld færdig, har jeg kastet Sir Henrys Liv bort. Det er det haardeste Slag, der har ramt mig under hele min Virksomhed. Men, hvor kunde jeg — hvor kunde jeg vide, at han vilde vove sig alene ud paa Heden trods alle mine Advarsler!“

„At det virkelig var hans Skrig — aa, Gud, de Skrig, vi hørte uden at kunne redde ham! Hvor er det Udbr af en Hund, der drev ham i Tøden? Maaste den endnu luske om imellem Klipperne. Og Stapleton, hvor er han? Han skal komme til at staa til Regnskab for denne Gerning.“

„Ja, det skal han. Det skal jeg sørge for. Nu er baade Onkelen og Brodersønnen bleven mør-

dede — den ene skræmt ihjel ved det blotte Syn af det Udnyr, som han antog for at være overnaturligt, og den anden drevet i Døden ved sin vilde Flugt for at slippe fra det. Men nu maa vi bevise, at der bestaar en Forbindelse mellem Stapleton og Hunden. Vi har jo kun hørt den og kan ikke sværge paa dens Tilværelse, da Sir Henry jo øjensynlig er død som Følge af sit Fald ned fra Klippen. Men, ved Himlen, hvor snedig han saa er, skal Snynglen være i min Magt, før Tøgnet er omme!”

Vi stod i bitter Sorg paa hver sin Side af det lemlæstede Lig, overvældede af denne pludselige og uhjælpelige Ulykke, som havde gjort en saa sørgelig Ende paa alle vore Anstrengelser og Besværligheder. Saa stod Maanen op, og vi klatrede op paa Toppen af den Klippe, fra hvilken vor stakkels Ben var styrtet ned, og saa derfra ud over den sorte Hede, der hist og her var forsolvet af Maanelyst. Langt, langt borte, henad Grampen til, skinnede der et eneste, roligt, lille gult Lys. Det kunde kun komme fra Stapletons ensomme Bolig. Med en Forbandelse paa Læberne knyttede jeg Næven, idet jeg saa derover.

„Hvorfor kan vi ikke gribe ham straks?”

„Fordi vi slet ikke endnu har tilstrækkelige Beviser imod ham. Tyren er i højeste Grad snu og forsigtig. Det hjælper ikke, vi ved noget; vi

maa kunne bevise det. Hvis vi gør et eneste forkert Skridt, kan Skurken endnu undslippe os.“

„Hvad kan vi da gøre?“

„I Morgen faar vi nok at gøre. I Aften kan vi kun gøre vor stakkels Ven den sidste Tjeneste.“

Vi gik sammen ned ad den stejle Skrænt og nærmede os Liget, der laa sort imod de maanebessinnede Sten. Synet af disse frngtelig fortruene Lemmer fyldte mit Sind med Smerte og mine Dine med Taarer.

„Vi maa sende Bud efter Hjælp, Holmes. Vi kan ikke selv bære ham til Basserville Hall. — Men du gode Gud, er De bleven gal?“

Holmes havde med et Udraab bøjet sig over Liget. Nu dansede han leende omkring og trykede mine Hænder. Kunde det være min alvorlige, beherskede Ven! Det lod virkelig til, at han gemte en skjult Ild.

„Han har Stæg! Han har Stæg! Manden har Stæg!“

„Stæg?“

„Det er ikke Baroneten! Det er — Ah, ja, det er min Nabo, Lugthusfangen!“

Med feberagtig Hast havde vi vendt Liget om, saa at det kolde, klare Maanelys faldt paa det bloddryppende Stæg. Der kunde ikke være nogen Tvivl om, hvem denne uhyggelige Bende,

disse indsuntnre, dyriske Dine tilhørte. Det var virkelig det samme Ansigt, som jeg hin Nat havde set i Skæret fra Ungten, der stod i Klipperevenen. Det var Tugthusfangen Seldens Ansigt.

I næste Dieblit forstod jeg alt. Jeg huskede, hvorledes Baroneten havde fortalt mig, at han havde givet Barrymore sine aflagte Klæder. Barrymore havde givet Selden dem for at hjælpe ham til at flygte. Støvler, Skjorte, Trøje, — alt var Sir Henrys. Det skete var jo sørgeligt nok, men denne Mand havde i det mindste fortjent Døden efter sit Lands Love. Jeg fortalte Holmes, hvordan det forholdt sig, mens mit Hjerte strømmede over af Taknemmelighed og Glæde.

„Saa er det altsaa disse Klæder, der har kostet den stakkels Tyr Livet,“ sagde han. „Det er ganske tydeligt, at Hunden havde faaet Færtten af noget af Sir Henrys Tøj — maaste af den Støvle, der blev stjaalet i Hotellet, — og at den saa har jaget denne Mand til Døde. Der er kun en meget mærkelig Ting: Hvordan kunde Selden, saa mørkt som det var, vide, at Hunden var efter ham?“

„Han hørte den vel.“

„En Forbrøder af denne Art vilde virkelig ikke komme i en aadan Mædsel, fordi han hørte, at der var en Hund efter ham, at han vilde udsætte sig for at blive fanget igen ved at strige saaledes

om Hjælp. Efter de Skrig at dømmes maa han have løbet længe, efter at han vidste, Hunden var efter ham. Hvor kunde han vide det?"

„Jeg synes, det er meget mere uforstaaeligt, hvorfor Hunden — forudsat at alle vore For-
modninger er rigtige — —“

„Jeg forudsætter intet.“

„Naa — men hvorfor Hunden just har været løs i Nat. Jeg antager ikke, den stadig løber omkring paa Heden. Stapleton slipper den sikkert ikke, uden at han har Grund til at tro, at Sir Henry er ude.“

„Det, jeg nævnte, er alligevel det mest ufor-
staaelige af de to Ting. Jeg tror, vi snart skal faa en Løsning paa Deres Gaade, mens min maaske evigt vil forblive uopklaret. Nu er Spørgsmaalet blot: Hvad skal vi gøre ved denne stakkels Dæ-
vøls Lig? Vi kan ikke lade det ligge her som Bytte for Ræve og Ravn.“

„Jeg foreslaar, at vi lægger det ind i en af Hytterne, indtil vi kan faa Bud efter Politiet.“

„Ja, lad os det. Jeg tænker nok, vi kan bære det saa langt. Halløj, Watson! Hvad er det! Der kommer Skurken selv! Det er den vid-
underligste Tristighed, jeg længe har set. Nu ikke et Ord, der viser Deres Mistanke! Ikke et, hører De! Eller alle mine Planer bliver ødelagte!“

En Skikkelse kom hen imod os; jeg saa en

Cigar gløde rødt i Mørket. Da den kom frem i Maaneluset, genkendte jeg Naturforskerens ubæ- vægelige Skikkelse og besynderlige Gang. Han standsede, da han blev os var, men gik saa atter hen imod os.

„Jh, Dr. Watson, det er da vel ikke Dem! De er det sidste Menneske, jeg ventede at se ude paa Heden paa denne Tid af Natten! Men, du gode Himmel! Hvad er det? Hvem er kommen til Stade? Ikke — det er da ikke — vor Ven, Sir Henry?“ Han for forbi mig og bøjede sig over den døde. Jeg hørte ham tage efter Vejret og saa Cigaren falde ham ud af Fingrene.

„Hvem — hvem er det?“ stammede han.

„Det er Selden, Tugthusefangeren fra Prin- cetown.“

Stapleton vendte et dødblegt Ansigt op imod os, men med en voldsom Anstrengelse lykkedes det ham at betvinge sin Forbavselse og Skuffelse. Han saa skarpt fra Holmes til mig.

„Du gode Himmel! Det var dog en fæl Hi- storie. Hvorledes er han kommen af Dage?“

„Han lader til at være styrtet ned fra Klip- perne og have brækket Halsen. Min Ven og jeg gik her i Nærheden, da vi hørte hans Skrig.“

„Jeg hørte ogsaa et Skrig. Det var det, der fik mig til at gaa herover. Jeg var ængstelig for Sir Henry.“

„Hvorfor netop for Sir Henry?“ kunde jeg ikke lade være at spørge.

„Fordi jeg havde bedt ham om at komme over til os. Jeg blev urolig, fordi han ikke kom, og naturligtvis meget angst, da jeg hørte disse Nødtraab. Hørte De ellers“ — hans Dine vandrede fra Holmes til mig — „hørte De ellers noget samtidig med Skrigene?“

„Nej,“ svarede Holmes. „Gjorde De?“

„Nej.“

„Hvad mener De da?“

„Na, De ved nok, at Bønderne fortæller en Del om en Spøgelsehund, de hører tude paa He-den om Natten. Her er en Del Brøl af den Slags. Jeg mente, om De hørte noget slikt i Aften?“

„Nej, det gjorde vi ikke,“ sagde jeg.

„Og hvad mener De om denne stakkels Fyrs Død. Hvorfor er han faldet ned?“

„Jeg tror, at han er bleven sindsyg af Angst og Nød, og at han saa, halvgal, er rendt omkring herude, til han tilfældigvis faldt ned deroppe fra og brækkede Halsen.“

„Det synes ogsaa at være en meget rimelig Forklaring,“ sagde Stapleton med et Suk, som jeg antog for at være af Lettelse. „Hvad mener De, Hr. Sherlock Holmes?“

Min Ven buffede. „De er hurtig til at identificere.“

„Vi har ventet Dem her paa Egnen, lige siden Dr. Watson kom. De er kommen tidsnok til at se et sørgeligt Snn!“

„Ja, det er jeg rigtignok. Jeg tvivler ikke om, at min Ven har Ret i sine Formodninger. Jeg tager et ubehageligt Minde med hjem til London i Morgen.“

„Na, rejser De allerede i Morgen?“

„Ja, det er da min Agt.“

„Jeg haaber, at Deres Besøg her paa Egnen har skaffet noget Lys i den Sag, vi alle tager os saa nær?“

Holmes traß paa Skuldrene. „Man kan ikke altid have det Held med sig, som man ønsker. Retten fordrer Beviser og ikke Sagn og Rngter. Jeg har ikke haft meget Udbnytte af denne Rejse.“

Min Ven talte paa sin mest ligefremme og naturlige Maade. Stapleton vedblev at se meget nøje paa ham. Saa vendte han sig til mig:

„Jeg vilde foreslaa Dem at bære denne statfelses Tnr over til mit Hjem, hvis jeg ikke var bange for, at det vilde knse Livet af min Søster. Jeg tror, han vil kunne ligge her i Fred til i Morgen, hvis vi lægger noget over hans Ansigt.“

Vi fulgte hans Raad. Efter at have afflaaet Stapletons Indbydelse til at gaa hjem med ham,

begav vi os paa Vej til Basserville Hall og lod Naturforskeren gaa hjem alene. Da vi vendte os om, saa vi hans lette Skikkelse bevæge sig hurtigt hen over den vide Hede og bag ham den sorte Bøl mellem de maanebelyste Sten, hvor den ulukkelige var kommen saa forfærdelig af Dage.

„Nu har vi ham snart i vore Klør!“ sagde Holmes. „Hvilken Tjernvilje den Tyr har! Hvor han forstod at tage sig sammen under det lam-mende Slag, det maa have været for ham at opdage, at det ikke var *Mr. Watson*, der var falden som Offer for hans Anslag! Jeg sagde Dem det i London, Watson, og nu gentager jeg det for Dem, at vi aldrig har haft en Fiende, der var vor Klinge mere værdig!“

„Jeg er blot ked af, at han saa Dem.“

„Det var jeg ogsaa straks. Men derved var der jo intet at gøre.“

„Hvad Birning tror De, det vil have paa hans Anslag, at han nu ved, De er her?“

„Det vil enten faa ham til at blive forsigtigere, eller det vil drive ham til hurtigt at tage et fortvivlet Skridt. Ligesom de fleste snu Forbrudere stoler han maaske for fast paa sin egen List og tror, at han fuldstændig har ført os bag Løset.“

„Men hvorfor kan vi ikke arrestere ham straks?“

„Kære Watson, De er nu engang en Handlingsmand. Deres første Indskydelse er altid at gøre noget energisk. Men sæt nu, vi havde arresteret ham i Aften, hvad i al Verden skulde det saa tjene til? Vi kunde ikke føre det ringeste Bevis imod ham. Deri ligger hans djævelske Snedighed! Hvis han kun havde et Menneske til Medhjælper, kunde vi jo nok faa noget ud, men fordi vi slæber hans store Hund for Retten, faar vi ikke Strikken lagt om dens Herres Hals.“

„Beviser har vi da.“

„Ikke et eneste! Vi har kun Formodninger og Mistanke. Vi vilde blive udlete af Dyrigheden, hvis vi fremstillede os for Retten med slige Beviser.“

„Der er jo da Sir Charles' Død.“

„Ja, han blev fundet død uden ringeste Mærke af andre Bødd. De og jeg ved, at han blev skræmt ihjel, og vi ved ogsaa, hvad det var, der skræmte ham; men hvordan skal vi faa tolv Fæhoveder af Jury-medlemmer til at tro paa det? Hvor er Sporene af Hunden? Hvor er Mærkerne af dens Poter? Alle ved ganske vist, at en Jagthund ikke bider et Lig. Men vi maa kunne bevise alt det, og det kan vi ikke.“

„Naa, men saa denne Historie fra i Aften.“

„Ja, den bringer os ikke stort videre. Der

var ingen direkte Forbindelse mellem Hunden og Mandens Død. Vi saa jo slet ikke Hunden. Vi hørte den, men vi kunde ikke bevise, at den løb efter Manden. Der mangler fuldstændig et Bindeled. Nej, kære Ben, vi maa forsone os med den Tanke, at vi endnu intet Bevis har, og at det er Umagen værd at risikere hvad som helst for at skaffe et saadant til Beje.“

„Og hvad har De da i Sinde at gøre derfor?“

„Jeg har store Forhaabninger til, hvad Fru Laura Lyons vil kunne udrette for os, naar Sagens rette Sammenhæng bliver hende klar. Og jeg har endvidere mine egne Planer. Hver Dag har nok i sin Plage, lad os nu ikke snakke mere om det. Men jeg haaber, før Dagen i Morgen er omme, at have vor Fjende i min Bold.“

Mere kunde jeg ikke faa ud af ham. Tavst og taktfuld gik han videre, lige til vi naaede Indkørslen til Baskerville Hall.

„Gaar De op med?“

„Ja, jeg ser ingen Grund til længere at holde mig skjult. Men endnu et Ord, Watson. Sig intet om Hunden til Sir Henry. Lad ham tro, at Seldens Død gik for sig, som Stapleton ønskede, vi skulde tro. Saa vil han være mindre nervøs, naar han i Morgen skal gennemgaa Ildprøven. Saa vidt jeg, ifølge Deres Rapporter

huffer, skal han spise til Middag hos Stapleton i Morgen."

„Ja, det skal jeg ogsaa."

„Saa maa De sende Afbud og lade ham tage derover alene. Det vil være let at ordne. — Naa, kommer vi for sent til Middagsmaaltidet, saa tror jeg dog, at vi begge har fortjent vor Aftensmad."

Kapitel XIII.

Nettet trækker sig sammen.

Sir Henry blev mere glad end egentlig overrasket ved at se Sherlock Holmes, thi han havde nok ventet, at den sidste Tids Begivenheder vilde faa ham til at komme ned til Basserville Hall. Forbavsset blev han dog, da han opdagede, at min Ven hverken havde Bagage eller nogen gnlidig Grund til ikke at have det. Han og jeg forsynede Sherlock Holmes med de nødvendige Toiletgenstande, og ved et sent Aftensmaaltid fortalte Holmes og jeg ham saa meget af Aftenens Tildragelser, som vi fandt det heldigt for ham at vide Bested med. Men først havde det været min ubehagelige Pligt at maatte meddele Bar-

rymore Efterretningen om Seldens Død. For ham selv var det maaste nok en ubeskrivelig Letteelse; men hans Kone græd bitterligt med Forflædet for sine Dine. For hele Verden var han den gruelige Boldsmand; men for hende var han endnu den lille, kaade Dreng, som i hendes Bigedage havde været i hendes Baretægt. Ond maa i Sandhed den Mand være, over hvem ingen Kvinde sørger.

„Jeg har siddet inde og kuffeluret hele Dagen, lige siden Watson førte i Morges!“ sagde Baroneten. „Jeg synes virkelig, jeg fortjener Ros, fordi jeg har holdt mit Løfte. Hvis jeg ikke havde svoret paa, at jeg ikke vilde gaa ud alene, kunde jeg have haft en livligere Aften, for Stapleton sendte Bud, om jeg ikke vilde komme derover.“

„Ja, uden Tvivl kunde De have tilbragt en livligere Aften paa den Maade,“ sagde Holmes tørt. „Jeg antager for Resten ikke, De ved, at vi har sørget over Dem i den Tro, at det var Dem, der havde brækket Halsen.“

Sir Henry spærrede Dørene op paa vid Gab. „Hvorfor det?“

„Denne sølle Djævel havde Deres Klæder paa. Jeg er bange, at Deres Tjener, der gav ham dem, kan komme i Kløerne paa Politiet i den Anledning.“

„Det er ikke sandsynligt. Intet af mit Tøj var mærket, saa vidt jeg ved.“

„Det er heldigt for ham og for Resten for Dem og Watson med, for De er paa den forkerte Side af Loven i denne Sag. Jeg er ikke rigtig vis paa, om min første Bligt som samvittighedsfuld Opdager ikke er at arrestere hele Husstanden her. Watsons Rapport er højest kriminelle Dokumenter.“

„Naa, men hvad nu Sagen angaar?“ spurgte Baroneten. „Har De faaet noget ud af alle Forvillingerne? Det forekommer mig ikke, at Watson og jeg er kommen ret meget videre i den Tid, vi har været her.“

„Jeg tror, at jeg inden ret længe skal være i Stand til at klare Sagerne for Dem. Det har været en yderst vanskelig og kompliceret Historie. Der er endnu en Del uopklarede Punkter, men det gaar som sagt godt fremad.“

„Vi har oplevet noget, som Watson uden Tvivl har fortalt Dem om. Vi hørte Hunden tude paa Heden en Nat, saa jeg kan sværge paa, at det ikke blot er tom Overtro. Jeg har haft nok at skaffe med Hunde ovre i det fjerne Westen, saa jeg skulde mene, jeg kendte en Hunds Tuden. Hvis De kan give dette Eksempel Mundkuro paa og sætte den i Vænte, skal jeg gerne gøre Ed

paa, at De er den dngtigste Opdager, der nogen-
sinde har levet.“

„Jeg haaber, jeg skal faa Mundkurv paa den
og faa den i Lænte, hvis De vil hjælpe mig.“

„Jeg skal gøre, hvad som helst De vil have.“

„Det er godt; og jeg vil bede Dem gøre det
ganske blindt uden at spørge om Grunde.“

„Som De vil.“

„Hvis De blot vil gøre det, tror jeg, der
er al Marsag til at formode, at vor lille Gaade
snart skal blive løst. Jeg tvivler ikke om —“

Han standsede pludselig og stirrede stift op
paa Bæggen over mit Hoved. Lampeflæmset faldt
paa hans Ansigt, og saa stille sad han, og saa
spændt var det Udtryk, at det lignede en klassisk
Statue, den levendegjorte Marvaagenhed og For-
ventning.

„Hvad er det?“ udbrød vi begge.

I det han saa ned, kunde jeg se, at han
undertrykte en indvendig Bevægelse. Hans An-
sigt var komplet rolig og behersket, men hans Øine
straalede af Munterhed og Sejrsstolthed.

„Undskyld en Kunstellers Beundring,“ sagde
han med en Gestus op til den Række af Portræt-
ter, der dækkede Bæggen lige overfor. „Wat-
son vil ikke indrømme, at jeg forstaar mig paa
Kunst, men det er blot af Jalousi, og fordi jeg

ikke er af hans Mening om de Ting. Men dette er virkelig en Række meget smukke Portrætter.“

„Det glæder mig meget at høre!“ sagde Sir Henry og saa noget forbarset paa min Ven. „Jeg gør ikke Fordring paa at forstaa mig videre paa slikt, og jeg kan bedre dømme om en Hests eller en Studes Værdi end om et Maleris. Jeg havde ikke tænkt mig, at De kunde have Tid til at beskæftige Dem med slikt.“

„Jeg er i Stand til at glæde mig ved noget godt, naar jeg ser det, og det er Tilfældet i Øjeblikket. Jeg tør sværge paa, at det er af Kneller, det Billede dér af Damen i den blaa Silkesjole; og den tykke Herre derovre maa være en Reynolds. Det er vel alle Familieportrætter?“

„Ja, hvert eneste.“

„Kender De Navnene paa dem?“

„Ja, Barrimore har lært dem med mig, og nu tror jeg, jeg kan Læstien ganske godt.“

„Hvem er den Herre med Rifferten?“

„Det er Kontreadmiral Basterville, som gjorde Tjeneste under Rodnen i Vestindien. Manden i den blaa Frakke med Papirsnellen er Sir William Basterville, som var Præsident i Underhuset under Pitt.“

„Og den Kavaller her lige over for mig, ham i det sorte Fløjl med Aniplingerne?“

„Na, ja, ham maa De nok spørge om! Det

er Ophavsmanden til alle Mytterne, den onde Hugo, som var Skyld i, at Basterville-Hunden kom til Verden. Ham glemmer vi vist ikke saa let!"

„Jh!“ sagde Holmes. „Han ser ganske vist saare rolig og blid ud, men der lurder rigtignok en Djævel i hans Dine. Jeg vilde have troet, han saa meget grovere og mere røveragtig ud.“

„Der er ingen Tvivl om, at det er ham, for Navn og Dato — 1647 — staar bag paa Lærredet.“

Holmes sagde ikke meget mere; men Billedet af den gamle Ugerningsmand syntes rent at have fortryllet ham, for han blev ved at se paa det, saa længe Aftensmaaltidet varede. Det var først senere, efter at Sir Henry var gaaet op, at jeg var i Stand til at følge hans Tankers Bugtninger. Han førte mig tilbage til Spisesalen med sit Sovestammerlys i Haanden og holdt det op imod det gamle, falmende Bortræt.

„Ser De noget?“

Jeg saa paa den store Fjederhat, paa de frøllede Løkker om det smalle, strenge Ansigt. Det var ikke noget brutalt Ansigt, men det var hovmodig haardt og alvorligt med smalle Læber og kolde, ubarmhjertige Dine.

„Vigner det nogen De kender?“

„Maaske Sir Henry en lille Smule.“

„Ja, ganske svagt, maaske. Men vent et Dje-

Blik!" Han stod op paa en Stol, og idet han holdt Lynet op med den venstre Haand, lagde han den højede højre Arm om Ansigtet paa Portrætet, saa den skjulte det lange Haar og den store Hat.

„Gode Gud!" raabte jeg i min Forbavselse.

Stapletons Ansigt var fremstaaet paa Lærredet.

„Soho, nu ser De det ogsaa. Mine Dine er nu vante til at undersøge Ansigterne selv og ikke deres Bynt. Det er den første Betingelse hos en Specialist i Forbrønderaffairer, at han forstaar at se igennem en Forflædning."

„Men dette er jo vidunderligt. Det kunde godt være et Portræt af Stapleton."

„Ja, det er et interessant Tilfælde af Arvelighed, som lader til at være baade sjælelig og legemlig. At studere Familieportrætter er nok til at faa et Menneske til at tro paa Reinkarnationslæren. Den Fnr er en Baskerville, det er klart."

„Med Planer om at arve Godset?"

„Ja. Dette Tilfælde har skænket os et af de mest uundværlige Bindeled, vi manglede. Vi har ham, Watson, vi har ham; og jeg tør sværge paa, at inden i Morgen Aften ved denne Tid, spræller han i vort Net lige saa hjælpeløs som en af hans egne Sommerfugle." Han brast i et af sine sjældne Latterudbrud, idet han vendte sig bort fra Maleriet. Jeg har ikke hørt ham le ret mange Gange

i mit Liv, og det spaar altid Ulykke for en eller anden, naar han gør det.

Jeg var tidlig oppe næste Morgen; men Holmes var endnu før paa Tærde, thi mens jeg stod og klædte mig paa, saa jeg ham komme gaaende op fra Indkørslen.

„Ja, i Dag har jeg maattet begynde Dagen tidligt,“ bemærkede han, idet han muntert og ivrigt gned sig i Hænderne. „Nu er Nettet sat ud; vi kan snart begynde paa Fangsten. Før Dagen er omme, skal vi faa at se, om vi har fanget den store skarptandede Gedde, eller om den er sluppet ud mellem Masserne.“

„Har De allerede været ude paa Heden?“

„Ja, jeg har sendt en Rapport fra Grimpen til Princetown om Seldens Død. Jeg tror, jeg kan love, at ingen af Dem skal blive indviklet i Sagen. Og saa har jeg ogsaa faaet Bud til min trofaste Cartwright, som sikkert vilde have sørget sig ihjel ved min Hyttedør som en Hund ved sin Herres Grav, hvis jeg ikke havde beroliget ham med, at der intet ondt var hændt mig.“

„Hvad er det næste, der er at gøre?“

„At faa talt med Sir Henry. Na, der er han!“

„God Morgen, Holmes,“ sagde Baroneten.

„De ser ud som en General, der lægger en Slagsplan sammen med sin Stab.“

„Det er jeg ogsaa i Færd med. Watson bad netop om Ordre.“

„Det gør jeg ogsaa.“

„Godt. De skal, saa vidt jeg ved, spise til Middag hos vore Venner Stapletons i Dag?“

„Ja, og jeg haaber, De tager med derover. Det er meget gæstfri Menneſker, og jeg er vis paa, at de vilde være glade ved at ſe Dem.“

„Jeg er bange for, at Watson og jeg bliver nødt til at tage til London.“

„Til London?“

„Ja, jeg tror, at ſom Sagerne nu ſtaar, vil vi kunne gøre mere Nytte dér.“

Baronetens Anſigt blev noget langt.

„Jeg haabede ellers, De vilde være bleven her, til denne Historie var opklaret. Baskerville Hall og Heden er ikke videre behagelige Steder, naar man er alene.“

„Min kære Ven, De maa stole fuldstændig paa mig og gøre nøjagtigt, hvad jeg beder Dem om. De kan ſige Deres Venner, at det vilde have været os en Fornøjelse at tage med derover, men at en uopſættelig Forretning har tvinget os til at tage til Bnen. Vi haaber med det første at kunne vende tilbage til Devonſhire. Vil De være ſaa god at huſke at ſige dette.“

„Ja, naar De endelig vil have det.“

„Der er intet andet at gøre, forsikrer jeg Dem for.“

Jeg kunde se paa Baronetens mørke Udtryk, at han følte sig meget saaret over, at vi vilde forlade ham.

„Naar vil De af Sted?“ spurgte han koldt.

„Saa snart vi har faaet vor Morgenmad. Vi vil gerne køres til Coombe Tracen, men Watson lader sin Bagage blive her som Pant paa, at han kommer igen. Watson, vil De skrive et Par Linjer til Stapleton for at lade ham vide, at De beklager ikke at kunne komme.“

„Jeg har egentlig mest Ænst til at tage med Dem til London,“ sagde Baroneten. „Hvorfor skal jeg blive her alene?“

„Fordi det er nødvendigt for mine Planers Udførelse. Fordi De har givet mig Deres Ord paa, at De vilde gøre, hvad jeg befalede Dem, og jeg befaler Dem at blive.“

„Godt, saa bliver jeg.“

„Gå Ting til. Jeg ønsker, at De skal køre over til Merripit House. Send saa Vognen tilbage og lad dem vide, at De har i Sinde at gå hjem.“

„Gå hjem over Heden?“

„Ja.“

„Men det er jo netop det, De saa ofte har raadet mig fra at gøre.“

„Denne Gang kan De roligt gøre det. Hvis jeg ikke fuldt ud stolede paa Deres Mod og Fasthed, vilde jeg ikke bede Dem derom; men det er yderst vigtigt, at De gør det.“

„Saa skal jeg gøre det.“

„Og hvis De har Deres Liv kært, saa gaa ikke i nogen anden Retning end ad den lige Sti fra Merripit House til Grimpen-Bejen, som er Deres naturlige Vej hjem.“

„Jeg skal gøre, som De siger.“

„Godt. Jeg vil gerne af Sted saa hurtig som muligt, efter at vi har spist, saa at jeg kan være i London i Eftermiddag.“

Jeg var meget forbauset over dette Program, skønt jeg erindrede, at Holmes den foregaaende Aften havde sagt til Stapleton, at han vilde tage tilbage til London næste Dag. Det var imidlertid ikke faldet mig ind, at han vilde have mig med; heller ikke kunde jeg forstaa, at vi begge skulde være fraværende i det Øjeblik, som han selv spaaede vilde blive det mest kritiske. Der var imidlertid ikke andet at gøre end at lyste blindt hen; og saaledes tog vi kort efter Afsted med vor bedrøvede Ven og befandt os et Par Timers Tid efter paa Coombe Tracen Station, hvorfra vi sendte Vognen hjem igen til Baskerville Hall. En lille Dreng stod paa Perronen og ventede paa os.

„Er der nogen Ordre, Hr. Holmes?“
spurgte han.

„Ja. Du tager til Byen med dette Tog, Cartwright. I det Øjeblik, du kommer dertil, telegraferer du i mit Navn til Sir Henry Basserville og beder ham sende mig den Lommebog, jeg har tabt, som anbefalet Pakke til Baker-Street, hvis han finder den.“

„Jovel, Hr. Holmes.“

„Gaa ind paa Stationskontoret her og hør, om der er noget Telegram til mig.“

Drengen kom tilbage med et Telegram, som Holmes rakte mig. Det lød, som følger:

„Telegram modtaget. Kommer med Arrestordren Kl. 5,40. — Vestrade.“

„Det er Svaret paa det, jeg afsendte i Morges. Han er en af de bedste professionelle Opdagere, og jeg tror, vi kan faa Brug for hans Hjælp. Nu, Watson, tror jeg ikke, vi kan bruge vor Tid bedre end ved at besøge vor Veninde, Fru Laura Lyons.“

Nu begyndte hans Feltplan at gaa op for mig. Han vilde bruge Baroneten til at overbevise Stapletons om, at vi virkelig var rejste, mens vi i Virkeligheden vilde vende tilbage i det Øjeblik, hvor vor Nærværelse vilde blive nødvendig. Hvis Sir Henry fortalte Stapletons om det Telegram, han vilde faa fra London, maatte det bort-

tage den sidste Gænge af Mistanke fra deres Sind. Allerede syntes jeg at se vort Net drage sig fastere og tættere sammen om den „skarplandede Gedde“.

Fru Laura Lyons var alene i sit Kontor, og Sherlock Holmes begyndte Forhøret med en Uæbenhed og Ligefremhed, som i høj Grad forbavsede hende.

„Jeg er her for at anstille Undersøgelser om de nærmere Omstændigheder i heder ved Sir Charles McKervilles Død,“ sagde han. „Min Ven, Dr. Watson, her har underrettet mig om, hvad De har meddelt ham, og ogsaa om, hvad De har foriet Sagen angaaende.“

„Hvad jeg har for iet?“ spurgte hun trodsigt.

„De har tilstaaet, at De bad Sir Charles være ved Laagen Nr. 10. Vi ved, at det var paa den Tid og paa det Sted, at han fandt sin Død. De har foriet det, der forbinder disse Begivenheder.“

„Der er intet, der forbinder dem.“

„Saa maa det rigtignok være et højt beklægt Sammenstød af Omstændigheder. Men jeg haaber dog, det skal lykkes os at finde en Forbindelse mellem dem. Jeg vil være fuldstændig aabenhjertig over for Dem, Fru Lyons. Vi er af den Mening, at der her er sket et Mord, og

ikke alene Hr. Stapleton, men ogsaa hans Hustru kan let blive anklagede derfor."

Den unge Frue sprang op.

„Hans Hustru!" udbrød hun.

„Ja, det er ikke længere nogen Hemmelighed, at den Person, der har gaaet for at være hans Søster, i Virkeligheden er hans Hustru."

Fru Unons havde atter sat sig. Hendes Hænder var knugede om Stolearmene, og jeg saa hendes rosenrøde Negle blive hvide, saa haardt var Grebet.

„Hans Hustru!" sagde hun igen. „Hans Hustru! Han er ikke gift!"

Sherlock Holmes traf paa Skuldrene.

„Bevis mig det!" gentog hun. „Bevis det! Og hvis De kan det — saa —" det vilde Glimt i hendes Dine sagde mere end Ord.

„Det er jeg netop i Stand til," sagde Holmes og fremdrog adskillige Papiere af sin Lomme. „Her er et Fotografi, taget i York af Egteparret for fire Aar siden. Bag paa staar der: Hr. og Fru Vandeleur; men De kan vist uden Besvær genkende ham — og hende med, om De da har set hende. Her er skrevne Beskrivelser af dem fra paalidelige Vidner, et komplet Signalement af Hr. og Fru Vandeleur, som paa den Tid havde St. Olivers Kostskole. Læs det selv igennem og se, om De ikke synes, det passer paa Stapletons."

Hun kastede et Blik i Papirerne; saa saa hun op paa os med et Ansigt, der var stivnet af Forbitrelse og Fortvivlelse.

„Sr. Holmes,“ sagde hun, „denne Mand har tilbudt mig Egtskab paa den Betingelse, at jeg kunde saa Skilsmisse fra min Mand. Han har løjet for mig, den Skurk, paa enhver tænkelig Maade. Ikke eet sandt Ord har han nogensinde sagt mig. Og hvorfor? Hvorfor? Jeg troede, at det var for min egen Skyld, han gjorde alt det. Men nu ser jeg, at jeg kun har været et Redskab i hans Hænder. Hvorfor skulde jeg vise mig tro mod ham, der kun har bedraget mig og løjet for mig? Hvorfor skulde jeg prøve at skærme ham mod Følgerne af hans egne onde Gerninger? Spørg mig om, hvad De vil! Jeg skal intet mere fortie. En Ting sværger jeg Dem til, og det er, at da jeg skrev det omtalte Brev til Sir Charles, drømte jeg mindst af alt om, at det skulde kunne gøre ham Fortræd, der havde vist sig som min bedste Ven!“

„Jeg tror Dem gerne, Frue,“ sagde Sherlock Holmes. „At genfortælle disse sørgelige Begivenheder maa jo være meget pinligt for Dem, saa det vil maaske være lettere, at jeg fortæller Dem, hvad der er sket, og at De saa retter mig, hvis jeg tager fejl i noget. Det var Stapleton, der fik Dem til at skrive det Brev?“

„Han dikterede mig det.“

„Jeg formoder, at han som Grund angav, at De skulde faa Sir Charles til at forstrecke Dem med Penge til Stilsmissprocessen?“

„Ja.“

„Og efter at De havde affendt Brevet, fik han Dem overtalt til ikke at møde paa det omtalte Sted?“

„Ja; han sagde, at det vilde saare hans Selvagtelse, at nogen anden Mand skulde gøre Udvei for de Penge, der skulde bruges til dette, og at han, skønt han selv var en fattig Mand, vilde ofre sin sidste Skilling paa at faa fjernet de Hindringer, der stilte os.“

„Naa, han lader til at have en meget fast Karakter. Og saa hørte De intet videre derom, før De saa Sir Charles' Død i Avisen?“

„Nei.“

„Og han fik Dem til at sværge paa, at De intet vilde sige til nogen om Deres paatænkte Stævnemøde med Sir Charles?“

„Ja. Han sagde, at Sir Charles var død paa en meget hemmelighedsfuld Maade, og at jeg vilde blive mistænkt, hvis det kom ud, at jeg havde sat den gamle Herre Stævne. Han gjorde mig saa angst, at jeg intet sagde.“

„Meget vel. Men De nærede maaske selv nogen Mistanke?“

Hun tøvede noget og slog Dinenene ned.

„De kendte ham jo,“ sagde hun. „Men hvis han havde været ærlig mod mig, skulde jeg aldrig have forraadt ham.“

„Jeg tror, kort sagt, De kan takke Deres Gud, at De er sluppet saa godt fra det!“ sagde Sherlock Holmes. „De har haft ham i Deres Magt, han har vidst det — og De er dog i Live! De har i nogle Maaneder gaaet paa Randen af en Afgrund. Nu maa vi sige Dem Farvel for i Dag, Fru Lyons; det er rimeligt, De snart hører fra os igen.“

„Vor Sag bliver mere og mere afrundet, og Banstælighederne svinder en for en,“ sagde Holmes, medens vi stod og ventede paa Tstoget fra London. „Jeg vil snart være i Stand til at lave en sammenhængende Historie ud af en af de mest besynderlige og sensationelle Forbrudelser, jeg har hørt om i vor Tid. Folk, der studerer Kriminalhistorie, vil erindre nogle lignende Tilfælde i Grodas i Villerusland fra 1866, og saa er der jo naturligvis Anderson-Mordene fra Nord-Carolina; men ved disse Tilfælde her er der dog noget helt for sig selv. Ikke engang nu har vi noget klart Bevis mod denne snu Råd. Men det skulde forbause mig meget, om det hele ikke er i Orden, inden vi gaar i Seng i Aften.“

Londoner-Tstoget kom brusende ind paa Sta-

klonen, og en lille, spænstig Bulldog af en Mand sprang ud af en 1ste Klasse's Kупé. Han rakte os begge Haanden, og jeg saa straks af den ærbødige Maade, hvorpaa Vestrade betragtede min Ledfager, at han havde gjort en Del Erfaringer siden den Gang, de begyndte at arbejde sammen. Jeg kunde godt huske den Foragt, som Tænkerens Metode først havde opvakt hos denne praktiske Mand.

„Er det noget godt?“ spurgte han.

„Ja, noget af det bedste, vi har haft fat i i flere Aar,“ sagde Holmes. „Vi behøver først at tage herfra om et Par Timer. Jeg mener, vi kan bruge den Tid til at faa os noget Mad; og saa, Vestrade, skal vi lufte Londoner-Røgen ud af Deres Lunger ved at give Dem nogle Mundfulde frisk Dartmoor-Ratteluft. De har aldrig været der? Ja, ja, jeg tror, De skal komme til at huske Deres første Besøg der!“

Kapitel XIV.

Baskerville-Sunden.

En af Sherlock Holmes' Mangler — hvis man for øvrigt kan kalde det en Mangel — var,

at det var ham yderligt imod at meddele noget andet Menneske sine Planer før det Øjeblik, de skulde fuldføres. Dette kom sikkert til Dels af hans noget tykanniss anlagte Natur, til Dels ogsaa af professionel Forsigtighed. Men det var i alle Tilfælde meget kedeligt for hans Assistenters og Hjælpere. Jeg har ofte lidt under det, men aldrig mere end under vor lange Kjøretur i Mørket. Den store Tidprøve ventede os; endelig skulde vi da til at slaa vort Hovedslag, og dog sagde Holmes intet, og jeg kunde ikke vide, hvordan hans Feltplan var. Mine Nerver dirrede af Forventning, da den kolde Vind i vore Ansigter og de mørke Bletter paa begge Sider af den smalle Vej sagde os, at vi atter befandt os paa Heden. Hvert Skridt af Hestene og hver Omdrejning af Hjulene bragte os nærmere til vort ufendte Eventyr.

Vor Samtale generedes af Ruffens Nærværelse; vi var nødte til at tale om ligegyldige Ting, skønt vore Nerver var spændte af Bevægelse og Forventning. Det var en Lettelse for mig, da vi efter den Tvang, vi havde maattet underkaste os, omsider kom forbi Franklands Gaard og nærmede os Basserville Hall og det Sted, hvor Forestillingen skulde finde Sted. Vi kørte ikke op til Døren, men stod af nede ved Indkørslen til Alleen. Vi betalte Vognen og sendte den til-

bage til Temple Coombe, inden vi til Fods begav os paa Vej til Merripit House.

„Er De bevæbnet, Lestrade?“

Den lille Opdagelsesbetjent smilede.

„Saa længe jeg har et Par Busser, har jeg en Baglomme, og saa længe jeg har en Baglomme, har jeg noget i den.“

„Godt. Min Ven og jeg er ogsaa beredte paa alt.“

„De er Bøffers hemmelighedsfuld i denne Sag, Hr. Holmes. Hvad gaar det nu ud paa?“

„Forelsbig skal vi ligge paa Lur.“

„Det er sandt for Dyden intet videre hængeligt Sted,“ sagde Lestrade, idet han med en let Gnsen saa sig omkring mellem de mørke Batter og over mod den uhyre Taagesø, der laa over Grimpen Mose. „Der ser jeg et opløst Hus ovre.“

„Det er Merripit House og vor Rejse Maal! Nu maa jeg bede Dem gaa paa Taaspidserne og kun hvidske.“

Vi gik forsigtig frem ad Stien, som om vi skulde lige hen til Huset, men omtrent en tre hundrede Alen derfra standsede Holmes os.

„Lad os blive her,“ sagde han. „Disse Klipper til højre danner et udmærket Stærnbrædt.“

„Skal vi vente her?“

„Ja, her lægger vi os i Baghold. Gaa derom bagved, Lestrade. De har jo været inde i Huset,

ikke sandt, Watson? Hvorledes ligger Bærelserne? Hvad er det for Gittervinduer, der vender herud imod?"

„Jeg tror, det er Røffenvinduerne.“

„Og det derhenne, der er saa stærkt oplyst?"

„Det er ganske bestemt Spisestuvinduet.“

„Stodderne er ikke for. De kender bedst Omgivelserne. Vist Dem sagte derhen og se, hvad de tager sig for derinde. Men lad dem for Himlens Skyld ikke mærke, at de bliver beluret.“

Jeg listede mig paa Taaspidjerne ned ad Stien og dukkede ned bag den lave Mur, som indhegnede den forblæste Frugthave. Vistende mig frem bag Muren fandt jeg tilsidst et Sted, hvorfra jeg kunde se lige ind ad Vinduet; der var hverken rullet ned eller trukket for.

Der var kun to Mennesker i Bærelset, Sir Henry og Stapleton. De sad med Profilerne vendt mod mig paa hver sin Side af det runde Bord. De røg begge Cigar, og foran dem stod Vin og Kaffe. Stapleton talte livligt, men Baroneten saa bleg og adspredt ud. Maaſke Tanken om den ensomme Tur over den ilde berngtede Hede lyngede paa hans Sind.

Mens jeg stod og saa paa dem, rejste Stapleton sig op og forlod Bærelset, mens Sir Henry paa ny fyldte sit Glas og lænede sig tilbage i Stolen, idet han pustede store Slagfimer ud. Jeg

hørte en Dør knirke og Lyden af Fodtrin paa Grusgangen. Trinene kom hen ad Stien paa den anden Side Muren, som jeg gemte mig bagved. Da jeg liggede over den, saa jeg Naturforskeren staa stille ved Døren til et Udhus, der laa i et Hjørne af Frugthaven. Jeg hørte en Mogle blive drejet om, og da han gik derind, lød der en underlig Støj derinde fra som af nogen, der stredes. Han var kun et Minut eller saa derinde; saa hørte jeg atter Møglen blive drejet om, og han gik forbi mig ind i Huset igen. Jeg saa ham komme ind til sin Gæst og sneg mig saa sagte tilbage til mine Kammerater og fortalte dem, hvad jeg havde set.

„De siger, Watson, at Damen ikke er til Stede?“ spurgte Holmes, da jeg havde afgivet min Beretning.

„Ja, hun var der ikke.“

„Hvor kan hun da være, siden der ikke er Lys noget andet Sted undtagen i Koffenet?“

„Jeg kan ikke begribe det.“

Jeg har allerede omtalt, at der over den store Grampen Mose hang en tæt, hvid Taage. Nu kom den langsomt nærmere og dannede som en tyn, lav, hvid Mur paa den Side af Huset. Maanen skinnede paa den, og den saa ud som en stor skinnende Isbræ, gennem hvilken Klippernes sorte Toppe staa op. Holmes' Ansigt var vendt

imod den, og han mumlede u'aalmødige Ord, mens han saa, hvorledes den kom nærmere.

„Den kommer herop, Wasson.“

„Er det slemt?“

„Ja, meget slemt — det eneste paa Jorden, der kan ødelægge min Plan. Men han maa snart komme. Nu er Klokken allerede ti. Vort Held og endog hans Liv kan afhænge af, om han kommer ud, før Taagen naar Stien.“

Det var en smuk, klar Aften. Stjernerne funkede i den kolde Luft, og Halvmaanen badede det hele i et mildt, ubestemt Lys. Foran os laa Husets mørke Masse med dets tallede Tag og strittende Støtstene, skarpt aftegnet mod den maanelyse Himmel. Brede, gule Lysstriber strømmede fra Vinduerne ud over Frugthaven og Seden. En af dem forsvandt pludselig. Tjenestefolkene havde forladt Køkkenet. Nu var der kun Lyset fra Spisestuen, hvor de to Mænd, Morder-Værten og den intet anende Gæst, endnu sad og snakkede og røg.

For hvert Øjeblik, der gik, drev den hvide Taagemasse, som allerede bedækkede den halve Hede, nærmere og nærmere hen mod Huset. Allerede svøbte dens første, lette Slør sig om det gule Lys, der strømmede ud ad Vinduet. Den nederste Del af Frugthaven var allerede usynlig, og Træerne stak ud som af en hvid Damp. Mens

vi stod og saa paa det, kom Taagestjerne allerede krybende frem paa begge Sider af Huset og rullede sig hurtig sammen, til de udgjorde en Sø, paa hvilken Taget af Huset syntes at svømme. Holmes slog heftig sin Stol mod Stenene, vi sad bagved og stampede i Jorden af Utaalmodighed.

„Hvis han ikke kommer, inden et Kvarter er omme, er Stien helt skult af Taage. Om en halv Time kan vi ikke se en Haand for os.“

„Skal vi gaa lidt længere tilbage, saa vi kommer højere til Vejrs?“

„Ja, jeg tror, det er det bedste.“

Da Taagebanken stadig kom nærmere, trak vi os tilbage for den, til vi var komne næsten en halv Tjerdingsvej fra Huset; men stadig trængte den tætte, hvide Sø, hvis Overflade Maanen forløvede, sig langsomt og ubarmhjertigt nærmere og nærmere hen imod os.

Lyden af hurtige Skridt afbrød med et Stilheden paa Heden. Vi krøb sammen bag Stenene og stirrede aandeløs frem mod den hvide Taagebank foran os. Fodtrinene blev indeligere, og ud af Taagen, som gennem en Portiere, traadte den Mand, vi ventede. Han saa sig forbauset om, da han kom ud i den klare, stjernelyse Luft. Saa gik han hurtig ned ad Stien, kom tæt forbi det Sted, hvor vi laa, og gik op ad den lange

Skraaning bag os. Mens han gik, blev han ved at se sig om og tilbage, som om han følte sig urolig og ængstelig.

„Hys!“ raabte Holmes, og jeg hørte den skarpe Lyd af en Pistolhane, der blev spændt. „Pas paa! Nu kommer den!“

Der høres en let, luffende, stadig Traven dybt inde fra Laagebanen foran os. Nu var den kun en halvfjerdsindstyve Alen fra os, og vi stirrede alle tre hen imod den i spændt Forventning om det rædselsfulde, vi skulde se komme frem fra den. Jeg stod lige ved Siden af Holmes, og et Sekund strejfede mit Blik hans Ansigt. Det var blegt og straalende; hans Øjne lyste i Maanedkinnet. Med et blev de stive og stirrende, og hans Læber skiltes i Forbavselse. I samme Øjeblik gav Lestrade et Rædselskrig fra sig og kastede sig næsegrus ned paa Jorden. Jeg sprang op, mens min kraftløse Haand greb om min Pistol; hele mit Sind var lammet ved Synet af den rædselsfulde Skabning, som var kommen ud af Laagebanen. En Hund var det, en umaadelig, fulsort Hund, men den lignede ingen anden Hund, som dødelige Øjne nogensinde havde set. Ild stod ud af dens aabne Mund, dens Øjne lyste som Gløder, dens Snude, Hals og Forpøter var omgivne af flimrende Flammer. Ingen syv Hjernes Federdrømme kunde frembringe noget vildere, affyrligere,

mere djævelsk end det sorte Udnyr, der brød ud af Taagemuren.

Med lange Spring satte det uhyre, sorte Dyr ned ad Stien, følgende vor Bens Fodspor. Saa lammede var vi af dette Syn, at vi havde ladet den komme forbi, inden vi ret var komne til os selv. Saa fyrede Holmes og jeg samtidig løs paa den, og den udstødte et fælt Hyl, der viste, at i det mindste en af os havde ramt den. Langt nede paa Stien saa vi Sir Henry se sig tilbage; hans Ansigt var dødblegt i Maaneskinnet; med Armene udstrakte i Rædsel saa han hjælpeløs paa den frygtelige Skabning, der for af Sted efter ham.

Men Hundens Klagehyl havde i et Nu gjort en Ende paa al vor Frygt. Naar den kunde saares, var den altsaa dødelig, og naar vi kunde saare den, kunde vi ogsaa dræbe den. Aldrig har jeg set nogen løbe, som Holmes løb den Nat. Jeg regnes ellers for at være en god Løber; men han kom lige saa langt forud for mig, som jeg kom forud for den lille Opdagelsesbetjent. Mens vi saaledes for hen ad Stien, hørte vi samtidig Skrig paa Skrig fra Sir Henry samt Hundens dybe Luden. Jeg saa lige affurat Udnyret springe løs paa sit Bytte, faste ham til Jorden og begyndte at snuse til hans Strube. Men i samme Sekund havde Holmes tømt de rester

rende fem Kugler i sin Revolver i Dnyrets Side. Med et sidste Dødshyl og et hæsligt Snøft rullede det om paa Ryggen, sprællende med alle fire Ben, til det faldt ubevægelig om paa Siden. Jeg bøjede mig aandeløs ned og trykkede min Revolver mod det rædselsfulde, ildskinnende Hoved; men det var unyttigt at røre Aftrækkeren; Kæmpehunden — var død.

Sir Henry Iaa bevidstløs dér, hvor han var faldet. Vi rev hans Krave op, og Holmes tafkede sagte Himlen, da han saa, at der intet Saar var, og at vi var komne tidsnok til at frelse ham. Hans Djenlaag begyndte allerede at dirre, og han gjorde et svagt Forsøg paa at bevæge sig. Vestrade pressede sin Brændevinsflaske ind mellem Baronetens Tænder, og et Øjeblik efter saa to angstfulde Øjne op paa os.

„Gode Gud!“ hvisttede han. „Hvad var det? Hvad i Himlens Navn var det?“

„Det er dødt, hvad det saa var,“ svarede Holmes. „Vi har nedlagt Familjespøgelse engang for alle.“

Alene hvad Størrelse og Styrke angik, var det et frygteligt Dyr, der Iaa udstrakt foran os. Det var ingen ren Blodhund, men saa ud til at være en Krydsning af en Blodhund og en anden af de større Hunderacer, der findes, — mager, vild og saa stor som en lille Løvinde. Selv nu,

da den laa stille og død, syntes dens uhyre Ræber at drøppe med blaalige Flammer, og de smaa, døbtliggende, grusomme Dine sad i Ringe af glødende Ild. Jeg lagde Haanden paa dens glødende Snude, og da jeg løftede den op, lignede og glimtede mine Fingre i Mørket.

„Hoho, Fosfor!“ sagde jeg.

„Ja, et mærkeligt Fosforpræparat,“ sagde Holmes, idet han lugtede til det døde Dyr. „Det er saa snildt kombineret, at der ingen Lugt er ved det, som har kunnet skade Hundens Sporsans. Sir Henry, jeg skylder Dem en døbtfølt Undskyldning, fordi jeg har udsat Dem for denne Skræk. Jeg var beredt paa at se en Hund, men ikke et Uhyre som dette. Og saa gav Taagen os for kort Tid til at modtage det i.“

„De har reddet mit Liv.“

„Efter først at have bragt det i Fare. — Er De stærk nok til at staa nu?“

„Giv mig en Mundfuld Brændevin til, saa er jeg stærk nok til, hvad det skal være. Saa! Hvis De nu vilde hjælpe mig op! Hvad vil De nu?“

„Lad Dem blive her. De egner Dem ikke til flere Eventyr i Aften. Hvis De vil vente lidt, skal en af os siden følge Dem hjem til Baskerville Hall.“

Sir Henry forsøgte at staa; men han var endnu dødtbleg og skælvede over hele Legemet. Vi

hjalp ham hen til en stor Klippesten, hvor han rystende satte sig ned med Ansigtet begravet i sine Hænder.

„Vi maa forlade Dem nu,“ sagde Holmes. „Vor Gerning maa gøres færdig, og hvert Øjeblik er af Bigtighed. Vi har vor Sag i Orden; nu mangler vi kun vor Mand.“

„Der er kun liden Sandsynlighed for, at vi finder ham oppe i Huset,“ fortsatte han, idet vi hastig ilede tilbage ad Stien. „Disse Skud maa have fortalt ham, at Legen var ude.“

„Vi var jo dog et Stykke Vej fra Huset, og denne Taage har vist dæmpet Knaldene.“

„Ja, men han har været bag efter Hunden for at kalde ad den, naar den havde gjort, hvad den skulde, det kan De stole paa. Nej, han er væk nu; men lad os søge Huset igennem for at være sikre.“

Indgangsdøren stod aaben, saa vi fór lige ind og styrtede fra Stue til Stue til stor Forbavselse for en rystende, gammel Tjener, som mødte os i Gangen. Der var kun Lys i Spisestuen; men Holmes tog Lampen og undersøgte hver Krog af Huset. I et af Værelserne ovenpaa var imidlertid en af Sovestuedørene laaset.

„Der er nogen derinde!“ raabte Vestrade. „Jeg kan høre nogen røre sig. Op med den Dør!“

En svag Stønnen og Raslen hørtes derinde

fra. Holmes gav Døren et haardt Spark lige over Laasen, og den fløj op. Med Revolverne i Hænderne styrtede vi alle tre ind i Værelset.

Men der var intet som helst Spor derinde af den desperate Skurk, vi ventede at se. I Stedet for mødte der os et saa mærkelig og uventet Syn, at vi et Djeblisk blev staaende, forbavset stirrende derpaa.

Værelset var omdannet til et lille Musæum, og Bæggene var dækkede med Reoler, hvor der bag Glas gemtes hele den Samling af Møl og Sommerfugle, som det havde været denne sammensatte og farlige Mands eneste Udspredelse at danne. Midt i Værelset stod en Bjælke, der i sin Tid var bleven sat for at støtte det gamle, ormædte Tømmer i Loftet. Til denne Bjælke var der fastbundet et Menneske, saa omslynget af og indhyllet i de Lagener, der var bleven anvendte til at binde det med, at jeg ikke straks kunde sselne, om det var en Mand eller en Kvinde. Et Haandklæde gik rundt om Halsen og var gjort fast bag paa Bjælken; et andet dækkede Munden og det nederste af Ansigtet, og over det stirrede to mørke Dine, fulde af Sorg og Skam og angstfuld Spørgen op paa os. I et Nu havde vi revet Knebelen af, faaet Lagnerne løsnet, — og Fru Stapleton sank ned paa Gulvet foran os. Idet hendes smukke Hoved sank ned paa hendes

Brnst, saa jeg det røde Mærke af et Bisseflag paa hendes Hals.

„Det Dyr!“ raabte Holmes. „Ser, Vestrade, kom her med Brænderinsflasken! Sæt hende op paa den Stol! Hun er besvimet af Mishandling og Udmattelse!“

Hun aabnede atter sine Øjne.

„Er han reddet?“ spurgte hun.

„Han kan ikke undslippe os, Frue.“

„Nej, nej, jeg mener ikke min Mand! Sir Henry! Er han reddet?“

„Ja.“

„Og Hunden?“

„Den er død.“

Hun drog et langt Lettelsens Suk.

„Gud være lovet! Gud være lovet! Na, den Skurk! Se, hvordan han har behandlet mig!“

Hun drog sine Ermer op, og vi saa med Forfærdelse, at hendes Arme var fulde af Saar og Stød. „Men dette er intet, intet! Det er min Sjæl og mit Sind, han har pint og besudlet! Jeg kunde udholde alt, Mishandling, Ensomhed, et Liv i Skuffelse, alt kunde jeg udholde, saa længe jeg endnu kunde holde fast ved det Haab, at jeg havde hans Kærlighed; men nu ved jeg, at han ogsaa i dette har holdt mig for Nar og kun brugt mig til Værktøj!“ Hun brød ved disse Ord ud i en lidenskabelig Gulken.

„De ønsker ham altsaa intet godt, Frue,“ sagde Holmes. Sig os da nu, hvor vi kan finde ham. Hvis De nogensinde har hjulpet ham at gøre ondt, saa gør Gud derfor ved nu at hjælpe os.“

„Der er kun eet Sted, hvor han kan være flogtet hen,“ svarede hun. „Der ligger en gammel Tin-Mine paa en Ø midt ude i den store Mose. Det var dér, han havde sin Hund, og dér har han ogsaa truffet Forberedelser til at kunne have et Tilflugtssted. Dér er han sikkert flogtet over.“

Taagebanken laa som tyn, hvid Uld imod Vinduet. Holmes holdt Lampen op imod det.

„Se,“ sagde han. „Intet Menneske kan finde Vej gennem Grampen Mose i Nat.“

Hun lo og flappede i sine Hænder. Hendes Øjne og Tænder lyste i vild Munterhed.

„Han kan nok finde Vej ned i Mosen, men aldrig ud deraf! Hvor skulde han kunne se Stokkene i Aften! Han og jeg har plantet nogle Pinde, der viser Vej gennem Mosen. Na, kunde jeg have revet dem op i Dag! Saa havde De haft ham i Deres Magt nu!“

Det var os alle klart, at det var umuligt at forfølge Stapleton, før Taagen havde lettet! Vi lod altsaa Vestrade blive tilbage og passe paa Merripit House, mens Holmes og jeg fulgte Baroneten hjem til Baskerville Hall. Historiens sande

Sammenhæng kunde ikke længere skjules for ham; men han bar Slaget som en Mand, da han hørte, hvem den Kvinde var, som han havde elsket. Dog, Mattens Sændelser havde gennemrystet hans Nerver, og før Morgengry laa han og talte vildt med stærk Feber. Vi fik hurtig Bud efter Doktor Mortimer, som fra det Djeblik tog ham i Vare-tægt. De to maatte foretage en Rejse Verden rundt, før Sir Henry atter blev den sunde, raske Mand, som han havde været, før han blev Ejer af det ilde berngtede Gods.

Dg nu nærmer jeg mig hastig Slutningen paa denne besynderlige Fortælling, i hvilken jeg har forsøgt at gøre Læseren delagtig i hin mørke Frygt og hine uhyggelige Aenelser, der saa længe svinggede over vor Tilværelse, og som endte paa en saa tragisk Maade.

Morgenen efter Hundens Død var Taagen lettet, og Fru Stapleton førte os til det Sted, hvor de havde fundet en Sti gennem Sumpen. Vi forstod ret, hvilket rædselsfuldt Liv denne Kvinde maatte have levet, da vi saa den Iver og Glæde, hvormed hun førte os paa Spor efter sin Mand. Vi efterlod hende paa Spidsen af den smalle Landtunge af fast Jord, der løb ud i den vide Sump. Herfra viste smaa Grene, der hist og her var plantede, hvor Stien snoede sig

i Zigzag fra Græstot til Græstot mellem de grønne Siv, der groede omkring Hængedynndsumpene, som hele Tiden spærrede os Vejen. Ildelugtende Rør og slimede Vandplanter sendte en Lugt af Forraadnelse og usund Fugtighed i Ansigterne paa os; og mere end een Gang fik et Fejltrin os til at plumpe dybt ned i det mørke, bevægelige Dynd, der i flere Mens Omkreds gængede under vore Fødder. Det greb fat i vore Hæle, alt som vi gik, og naar vi sank ned deri, var det, som om en ond Haand trak os nedad i dets smudsige Dyb. Kun een Gang saa vi et Spor af, at nogen var gaaet ad denne farlige Vej før vi. Midt i en Græstot, der holdt den oppe over Dyndet, saa vi en mørk Genstand stifte op. Holmes sank i til midt paa Livet, da han gjorde nogle Skridt bort fra Stien for at tage den; og havde vi andre to ikke trukket ham op, havde han aldrig sat sin Fod paa Jordens Overflade mere. Han holdt en gammel, sort Støle i Bejret. „Mener, Toronto“, stod der inden i den.

„Den er nok et Blubberbad værd!“ sagde han.

„Det er vor Ven Sir Henrys manglende Støle.“

„Som Stapleton har kastet fra sig her, da han flygtede?“

„Uffurat. Han har beholdt den i Haanden efter at have brugt den til at give Hunden Tærten af Sir Henry med. Da han mærkede, Spillet

var ude, løb han herved, stadig med Støvlen i Haanden. Og her har han kastet den fra sig. — Saa ved vi altsaa, at han er naaet hertil uden at drukne.“

Men mere fik vi heller aldrig at vide, skønt vi sluttede os til mange Ting. Der var ingen Tale om at finde Fodsporene i Sumpen, thi Dyndet slettede dem straks ud; men da vi tilsidst naaede fast Jord, saa vi os ivrigt om efter dem. Men ikke det mindste Spor mødte nogensinde vort Øje. Hvis Jorden altsaa talte sandt, saa havde Stapleton aldrig naaet det Tilflugtssted, hvorefter han havde stridt sig gennem Laagen hin sidste Nat. Et Sted, midt ude i den store Grimpen Sump, dybt nede i det hæslelige, slimede Dynd, der havde suget ham til sig, har denne kolde, grusomme Mand fundet sin ukendte Grav.

Paa den dyndomgivne Ø, hvor han havde skjult sin vilde Medskyldige, fandt vi mange Spor efter ham. Et uhyre Drivhjul og en Skorsten viste os, hvor den nu forladte Mine havde ligget. Rundt om den laa nogle Ruiner af Minearbejdernes Hytter. Formodentlig havde Sumpens usunde Damp i sin Tid drevet Folkene derfra. I en af disse Hytter viste en Ring og en Lænke, omgivet af afgnavede Ben, os Stedet, hvor Dyret havde været anbragt. Et Dyresselet med en Duff brune Haar laa mellem disse Levninger.

„En Hund!“ sagde Holmes. „Minsandten, er det ikke en langhaaret Hønseshund? Naa, Staffels Mortimer faar da aldrig mere sin Ræledægge at se. — For Resten indeholder dette Sted jo intet, som vi ikke allerede har gættet os til. Han har kunnet skjule sin Hund, men han har ikke kunnet bringe den til at tie, og herfra kom altsaa de Hyl, som selv om Dagen ikke var hængelige at høre. Naar det gjaldt, kunde han nok skjule Hunden i et Udhus paa Merripit House, men det var altid risikabelt, og det var kun paa den afgørende Dag, som han har troet skulde ende alle hans Anstrengelser, at han vovede at gøre det. Det Præparat dér i Tindaasen er uden Tvivl det, hvormed Hunden blev besmurt. Det er naturligvis Familjehistorien om Spøgelsehunden og Ønsket om at skræmme Staffels Sir Charles ihjel, der har givet ham Ideen dertil. Det var saamænd intet Under, at den arme Djævel af en Tugthusfange løb sin Vej og skreg højt ligesom vor Ben, og ligesom vi selv vilde have gjort, hvis vi havde set saadant et Udbyr fare af Sted efter os i Mørke her paa Heden. Det var et kløgtigt Paafund; thi foruden den Chance det gav ham til at drive sit Offer i Døden, hvilken Bonde vilde saa, naar han — som mange af dem har gjort — mødte dette Dyr paa Heden, vove sig til at undersøge det nærmere? Jeg sagde Dem det i London, Wat-

son, og jeg gentager det her, at aldrig har jeg hjulpet med at efterspore en mere farlig Mand end ham, der nu hviler derude." Og han strakte sin lange Arm ud mod den vide, grønplettede Sump, der i det fjerne gik over i Hedens rødlige Bakkedrag.

Kapitel XV.

Et Tilbageblik.

Det var sidst i November, en raafold, taaget Aften, at Holmes og jeg sad paa hver sin Side af Kaminen, hvor en straalende Ild brændte. Min Ven var i npperligt Humør over det Held, der havde fulgt ham gennem en Række vanskelige og vigtige Sager, saa at det var mig muligt at bevæge ham til at diskutere Basseroille-Sagen fra Ende til anden. Jeg havde længe ventet paa en Lejlighed hertil, for jeg vidste, at hans klare, logiske Sind ikke holdt af at blive draget fra dets nærværende Arbejde til Fortids-Grindringer. Sir Henry og Dr. Mortimer var imidlertid netop i London paa Vej til den lange Rejse i Udlandet, der var bleven tilraadet Sir Henry som Lægemiddel mod den Nerverystelse, han havde faaet. De havde besøgt os samme Eftermiddag, saa det

var ganske naturligt, at vi kom til at behandle Sagen.

„Hele denne Sags Forløb,“ sagde Holmes, „var jo, fra den saakaldte Stapletons Synspunkt, ganske klar og letfattelig, skønt den for os, der i Begyndelsen ingen Midler havde til at sætte os ind i Motiverne til hans Handlinger og kun delvis kunde komme under Vejr med Tildragelserne, saaderst kompliceret ud. Jeg har haft Fornøjelsen af tvende Samtaler med Fru Stapleton, og jeg tror ikke, der er noget tilbage, der ikke er opklaret for os. De kan finde nogle faa Noter om Sagen under Bogstavet B. i mine Lister over fuldfærdige Sager.“

„Kunde De ikke mundtlig, efter Huskommelsen, give mig en Oversigt over Begivenhedernes Gang?“

„Jo, det kan jeg saamænd gerne, skønt jeg ikke vil garantere, at jeg endnu erindrer alle Biomstændighederne. Stærk aandelig Koncentration, som jeg stadig maa udøve den, har en mærkelig Evne til at slette alle Fortidens Hændelser ud af ens Huskommelse. Hvad Basserville-Sagen angaar, skal jeg imidlertid, saa godt som jeg formaar, give Dem en Oversigt; og De kan saa tilføje, hvad jeg muligvis glemmer.

„Mine Efterforskninger har gjort det ganske utvilsomt, at Tyren Stapleton var en Basserville. Han var en Søn af den Rodger Basserville, Sir

Charles' yngre Broder, som med et Slet Rngte fngtede til Sydamerika, hvor han sagdes at være død ugift. Han var imidlertid gift og havde et eneste Barn, denne Tyr, hvis sande Navn var det samme som hans Faders. Han ægtede Bernl Garcia, en af Costa Ricas bekendte Skønheder, og efter at have sundt sig en betydelig Sum af det offentliges Penge til skiftede han sit Navn om til Vandeleur og fngtede til England, hvor han oprettede en Skole i det østlige Yorkshire. Hans Grund til at slaa ind paa denne særlige Forretning var, at han paa Vejen hjem havde gjort Bekendtskab med en brystng Skolemand; og han benyttede sig nu af denne Mands Duelighed til at faa Foretagendet til at lykkes. Fraser, Skolemanden, døde imidlertid, og Kostskolen, som var begyndt saa godt, sank snart fra at være slet berngtet ned til det skandaløse. Hr. og Fru Vandeleur fandt det heldigst at forandre deres Navn til Stapleton, og han førte nu Resterne af sin Formue, sine Fremtidsplaner og sin Smag for Entomologi med sig ned til Syd-England. Jeg hører paa „Britisk Musæum“, at han skal have været anerkendt som Videnskabsmand i sit Fag, og at et bestemt Møl, han, mens han boede i Yorkshire, har været den første til at opdage og beskrive, endog har faaet Navnet „Vandeleur“ efter ham.

Nu kommer vi til det Afsnit af hans Liv,

som har vist sig at være af saa stærk en Interesse for os. Fryen var øjensynlig ved Efterforskninger kommen under Bejr med, at kun to Mennekeliv stod imellem ham og et værdifuldt Gods. Da han kom ned til Devonshire, var hans Planer, efter hvad jeg tror, endnu yderst taagede; men han havde fra først af ondt i Sinde; det fremgaar tydeligt af, at han straks udgav sin Hustru for at være sin Søster. Tanken om at bruge hende som Lokkefugl var allerede opstaaet hos ham, om han maaske end ikke har været enig med sig selv i, hvorledes hans Anslag skulde lægges. Det, han vilde, var at vinde Godset, og han var rede til at bruge ethvert Middel og løbe enhver Risiko for at naa dette Maal. Hans første Handling var at slaa sig ned saa nær ved sine Forfædres Hjem, som han kunde, og hans anden at opdyrke et Venstabs mellem sig og Sir Charles Basserville saa vel som med sine øvrige Naboer.

Baroneten selv fortalte ham om Basservillernes Spøgelsehund og beredte sig saaledes selv Døden. Stapleton, som jeg vil vedblive at kalde ham, vidste, at den gamle Mands Hjerter var svagt, og at en Forstræffelse vilde dræbe ham. Det havde han faaet at vide af Dr. Mortimer. Han havde ogsaa hørt, at Sir Charles var overtroisk og havde taget det uhyggelige Sagn meget alvorlig. Hans opfindsomme Sind fandt straks paa

en Maade, hvorpaa Baroneten kunde ombringes, uden at den virkelige Morder kunde opdages.

Efter at have faaet Ideen gif han over til at udføre den med stor Snubhed. En almindelig Kæltring vilde have nøjedes med at anvende en vild Hund. Brugen af de kunstige Midler, der gjorde Dyret saa djævelsk at skue, var et ligefrem genialt Indfald. Hunden købte han i London hos Ross & Mongles paa Fulham Road. Det var den stærkeste og vildeste, de havde. Han fik den ned med Nord-Devon-Banen og gif et langt Stykke over Heden med den, saa at han fik den hjem, uden at nogen saa den. Han havde allerede paa sine Insekt-Jagtudflugter lært at finde gennem Grimpen Mose og havde saaledes et Skjulested til Dyret. Her lænkede han den altsaa og ventede saa paa en god Lejlighed.

Men det varede noget, inden han fandt den. Den gamle Herre var ikke saadan til at faa loffet ud paa Heden om Natten. Flere Gange luskede han omkring med sin Hund uden noget Resultat. Det var paa disse frugtesløse Ekspeditioner, at han, eller rettere hans Tyr, blev set af Bønderne, og at Sagnet om Spøgelsehunden fik ny Næring. Han havde haabet, at hans Hustru vilde lotte Sir Charles ud i Døden, men her viste hun en uventet Bestemthed. Hun vilde ikke drage den gamle Herre ind i en Følelsesrus, der skulde

benytttes til at overgive ham til hans Fjende. Trusler og endogsaa — det gør mig ondt at sige det — Slag bevægede hende ikke. Hun vilde intet have at staffe dermed; og i nogen Tid kunde Stapleton ikke komme nogen Begne.

Han kom dog over disse Banskkeligheder ved det heldige Tilfælde, at Sir Charles, som havde fattet Benskab for ham, satte ham til at uddele sine milde Gaver til den ulukkelige Fru Laura Lyons. Ved at indbilde hende, at han var ugift, fik han en ubegrænset Indflydelse over hende, og han lod hende forstaa, at i Tilfælde af, at hun kunde faa udvirket en Skilsmisse fra sin Mand, vilde han gifte sig med hende. Han blev pludselig drevet til det yderste ved Efterretningen om, at Sir Charles, efter Dr. Mortimers Raad, var ved at rejse fra Basserville Hall. Han maatte handle straks, hvis hans Offer ikke skulde undslippe ham. Derfor tilskyndede han Fru Lyons til at skrive hint Brev, der bønfaaldt den gamle Mand om at møde hende ved Laagen Aftenen før hans Afrejse til London. Ved et snildt Paaskud forhindrede han hende derefter i at give Møde og fik saaledes den ventede Lejlighed.

Han kom den Aften kørende hjem fra Coombe Tracey, tidsnok til at faa fat i sin Hund, til at smøre den over med sit djævelske Præparat og til at faa den over til den Laage, hvor

han ventede at finde den gamle Herre. Hidset af sin Herre sprang Hunden over Laagen og forfulgte den uhyggelige Baronet, som med et Angststrig flngtede ned gennem Tax-Alleen. I denne mørke Tunnel maa dette uhyre, sorte Udnyr med dets flammende Ræber og glødende Dine i Sandhed ogsaa have været forfærdeligt at skue for den Mand, det forfulgte. Han styrtede død om ved Enden af Alleen, dræbt af et Hjerteslag, fremkaldt ved Dødsangsten. Hunden maa have holdt sig paa Græsraabatterne ved Siden af Alleen, mens Baroneten løb ned ad denne, saa hans Spor var synlige. Da Dyret saa ham ligge stille, er det formodentlig løbet hen for at snuse til ham, men har vendt sig om, da det mærkede, at han var død. Det er i dette Djeblif, at det har sat det Spor, som Dr. Mortimer iagttog. Hunden blev saa kaldet af og i en Fart bragt over til sin Hule i Grimpen Mose, og tilbage blev et Ministerium, som forvirrede Dyrigheden, bragte hele Egnen i Oprør og tilsidst bragte Sagen ind under vore Jagttagellers Raaderum.

Saaledes fandt Sir Charles Baskervilles Død Sted. De ser, hvor djævelsk listigt det hele er udført; det var næsten umuligt at faa rejst Anklage imod den virkelige Morder. Hans eneste Medskyldige kunde aldrig forraade ham. Begge de to Kvinder, der var implicerede i Sagen,

Fru Stapleton og Fru Laura Lyons, havde en stærk Mistanke til Stapleton. Fru Stapleton vidste, at han nærede onde Planer mod den gamle Mand; hun vidste ogsaa, at han havde Sunden. Fru Lyons vidste ingen af Delene, men det havde gjort hende urolig, at Sir Charles' Død just havde fundet Sted paa den Tid, da hun var udeblevet fra det aftalte Møde, som kun Stapleton vidste Besked om. Smidlertid var de begge under hans Indflydelse, og han havde intet at frygte af dem. Den første Halvdel af hans Arbejde var med Held tilendebragt, men den vanskeligste var endnu tilbage.

Det er muligt, at Stapleton fra først af ikke vidste, at der levede en Arving i Canada. I alle Tilfælde har han snart faaet det at vide af sin Ven, Dr. Mortimer; og denne har ogsaa fortalt ham alt om Henry Baskervilles Ankomst til London. Stapletons første Tanke har været, at denne fremmede, unge Mand fra Canada maaske kunde dræbes i London uden at behøve at komme ned til Devonshire. Han stolede ikke mere paa sin Hustru, siden hun havde nægtet at hjælpe ham med at lægge Snarer for den gamle Sir Charles, og han turde ikke slippe hende af Syne af Angst for at tabe sin Magt over hende. Det var derfor, han tog hende med sig til London. De boede, har jeg udfundet, i „Mexbo-

rough Privat-Hotel" i Craven Street, ganske rigtig et af de Hoteller, mit Bud gennemjogte. Her holdt han sin Hustru indespærret i sit Bærelse, mens han, med et falsk Stæg, fulgte Dr. Mortimer til Baker Street og bag efter til Stationen og til Northumberland Hotel. Hans Kone havde nogen Mistanke om hans Planer; men hun nærede en saadan Angst for ham — en Angst, der var grundet paa Mishandling, — at hun ikke turde skrive og advare den Mand, som hun vidste var i Fare. Hvis et saadant Advarselbrev fra hende faldt i Stapletons Hænder, vilde hendes eget Liv ikke være i Sikkerhed. Som vi ved, fandt hun imidlertid paa at flippe Ordene ud af Avisen og skrive Udskriften paa Brevet med fordrejet Haand. Det naaede Baroneten og gav ham en første Advarsel mod den Fare, der truede ham.

Det var meget vigtigt for Stapleton at faa en af Sir Henrys Beflædningsgenstande, for at han, i Tilfælde af at han vilde bruge Hunden, kunde have noget at give den Færten med. Med karakteristisk Hast og Frækhed gav han sig straks i Lag med dette, og utvivlsomt har han bestukket en af Hotellets Opvartere eller Stuepiger til at hjælpe sig dermed. Uheldigvis var den første Støve, han fik, imidlertid ny og derfor ubrugelig for ham. Han lod den bringe tilbage og fik

en anden; og dette var et meget vigtigt lille Træk, for det overbeviste mig om, at det var en virkelig Hund, vi havde med at gøre; thi intet andet kunde forklare denne Iver for at faa fat i en gammel Støle og denne Ligeegyldighed for en ny. Jo mere besynderligt og latterligt saadant et Tilfælde er, jo omhyggeligere bør det undersøges, og just det, der gør en Sag mest sammenfat, er, naar det bliver ret betragtet og vel udforsket, det, der rimeligvis vil faste mest Lys over den.

Saa besøgte vore Venner os jo næste Morgen, stadig fulgt af Stapleton i Drosken. Af hans Kendskab til vor Bopæl og til mit Ddre, sluttede jeg for øvrigt, at Stapletons Forbrøder-virksomhed aldeles ikke har indskrænket sig til Basterville-Sagen. Det er paafaldende, at der i Løbet af de sidste tre Aar har fundet tre betydelige Indbrudstøverier Sted i den vestlige Del af Landet, uden at man nogensinde har faaet fat i Forbrøderen. Det sidste af dem, der foregik i Folkestone Court i Maj Maaned, var mærkeligt ved den Koldblodighed, hvormed den ensomme, maastrerede Indbrudstøver skød den Tjener ned, der opdagede ham. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Stapleton skaffede sig Penge paa denne Maade, og at han i flere Aar har været en desperat og samfundsfarlig Karl.

Vi saa jo selv et Eksempel paa hans Dukt-drevenhed den Morgen, han slap fra os, og paa hans Driftighed, da han sendte mig mit eget Navn tilbage med Droskekufften. Fra det Djeblif har han forstaaet, at jeg havde overtaget Sager i London, og at der derfor intet var for ham at gøre der. Saa rejste han tilbage til Dartmoor og afventede Baronetens Ankomst."

„Bent et Djeblif," sagde jeg. „De har ganske vist beskrevet alle disse Begivenheder meget korrekt; men der er eet Punkt, som De ikke har forklaret. Hvad blev der af Hunden, medens dens Herre var i London?"

„Jeg har tænkt en Del derover, og det er ganske vist et vigtigt Punkt. Der er ingen Tvivl om, at Stapleton har haft en fortrolig, om det end er usandsynligt, at han nogensinde skulde have givet sig i hans Bold ved at meddele ham sine Planer fuldtud. Der var en gammel Tjener paa Merripit House, hvis Navn var Anthony. Han har været i Stapletons Tjeneste i flere Aar, allerede i den Tid, da han havde Stolen, saa han maa altsaa have vidst, at hans Herstab i Virkeligheden var Mand og Husfru. Denne Mand er forsvundet fra Eggen. Anthony er ikke noget almindeligt Navn i England, hvorimod „Antonio" er saare almindeligt i alle spansk-amerikanske Lande. Ligesom Fru Stapleton talte denne Tje-

ner godt Engelt, men med en besynderlig lævende Ucent. Jeg har selv set den gamle gaa over Grimpen Mose ad den Sti, som Stapleton havde markeret. Det er altsaa ret sandsynligt, at det i hans Husbonds Fraværelse var ham, som sørgede for Hunden, om han maasse end ikke har vidst, hvad Hunden skulde bruges til.

Saa tog Stapletons altsaa igen ned til Devonshire, hvorhen de hurtig blev fulgt af Sir Henry og Dem. Nu kun et Ord om mit eget Standpunkt til Sagen paa den Tid. De kan maasse erindre, at da jeg undersøgte Papiret, hvorpaa de trykte Ord var fastklæbende, iagttog jeg omhyggeligt Fabriksstempet derpaa. Idet jeg gjorde det, holdt jeg Papiret nogle faa Tommer fra mit Dje og mærkede da en svag Duft af hvid Jasmin.

Der findes fem og halvsjers Parfumer, som det er meget vigtigt for en Detektiv at kunne skelne fra hverandre, og jeg har haft at gøre med mere end et Tilfælde, hvor en hel Sag har været afhængig af, om man hurtigt kunde finde ud af, hvilken af dem det var. Naa, denne Lugt forraadte altsaa, at der var en Dame med i Spillet, og straks vendte min Tanke sig mod Stapletons.

Det, jeg havde at gøre, var altsaa at belure Stapleton. Det var jo imidlertid klart, at jeg ikke havde kunnet gøre det, hvis jeg var

taget sammen med Dem til Basserville Hall; thi da vilde han have været paa sin Post. Derfor narrede jeg alle — ogsaa Dem — og tog derned, idet jeg lod Dem være i den Tro, at jeg var i London. Jeg havde det nu ikke saa haardt, som De formodede, skønt den Slags Ubetydelighed er jo ikke maa spille nogen Rolle over for en alvorlig Sag. Jeg boede den meste Tid i Coombe Tracen og brugte kun den Hytte paa Heden, naar jeg var nødsaget til at være i Nærheden af Skuepladsen for alle disse Tildragelser. Cartwright var kommen derned med mig, og forflædt som Bondedreng var han mig til stor Hjælp. Han bragte mig Mad og rent Linned. Naar jeg passede paa Stapleton, plejede Cartwright at passe paa Dem; og saaledes kunde jeg holde alle Snorene i min Haand.

Jeg har allerede fortalt Dem, at Deres Rapport naaede mig hurtigt, idet de straks blev sendt fra London ned til Coombe Tracen. De var mig til stor Nytte, især den, der indeholdt det tilfældigvis sande Stykke af Stapletons Biografi. Jeg blev derved i Stand til at identificere Barret og vidste tilsidst nøjagtigt, hvordan Sagerne stod. Sagen var bleven betydelig kompliceret ved Historien med den undslupne Forbrynder og hans Forhold til Barrymores. Dette fik De opklaret paa en yderst fuldstændig Maade;

— for Resten var jeg allerede, gennem mine egne Dagttagelser, selv kommen til samme Resultat.

Paa den Tid, De opdagede mig paa Heden, havde jeg et fuldstændigt Kendskab til hele Sagen; men jeg kunde ikke overlevere den til nogen Jurn. Selv Stapletons Mordforsøg paa Sir Henry den Nat, som endte med den uheldige Forbrænders Død, kunde ikke hjælpe os til at bevise noget imod Morderen. Der var altsaa ikke andet at gøre end at se at fange ham midt i en Forbrændelse; og for at gøre det var vi nødte til at sende Sir Henry alene og tilsyneladende ubeskyttet over Heden. Dette gjorde vi; og paa Beføstning af en slem Nervernstelse for vor Klient fik vi Sagen fuldstændiggjort og Morderen drevet i Døden. Jeg indrømmer, at det var en Fejl af mig i denne Sag at udsætte Sir Henry for noget saadant; men for det første kunde jeg jo umuligt forudse, hverken at Udryet skulde se saa rædselsfuldt ud, eller at der vilde komme den forfærdelige Taage, som gjorde, at Hunden kom bag paa os, før vi anede det. Sagen lykkedes da altsaa for os, rigtignok paa Beføstning af en Sygdom hos vor Klient, som dog baade Dr. Mortimer og Specialisten erklærer for forbigaaende. En længere Rejse vil helbrede vor Ven, ikke alene for hans Nervernstelse, men ogsaa for hans Hjertesorg. Hans Kærlighed til Beryl Stapleton var

dyb og ægte, og for ham var det sørgeligste ved hele denne mørke Sag, at hun saaledes skuffede ham.

Jeg har nu kun tilbage at gøre Rede for den Rolle, hun har spillet i Historien. Der er ingen Tvivl om, at Stapleton udøvede en Magt over hende, som maaske skyldtes Ærlighed, maaske Frygt, maaske begge Dele, thi disse to Ting lader sig ofte forene. I alle Tilfælde var hans Indflydelse over hende meget stor. Paa hans Befaling gik hun ind paa at gaa for at være hans Søster, skønt hun gjorde Modstand imod ham, da han forsøgte at faa hende til direkte at hjælpe ham med et Mord. Hun var rede til at advare Sir Henry, saa vidt hun kunde gøre det uden at forraade sin Mand, og atter og atter søgte hun at gøre det. Stapleton selv lader til at have været i Stand til at kunne blive skinsyg; og da han saa Baroneten gøre Rur til hans Rone, kunde han, skønt det jo var en Del af hans egen Plan, ikke tilbageholde det Udbrud af Forbitrelse, der viste hans vilde Sind, som hans beherskede Væsen jo ellers forstod at skjule. Ved at opmunde det fortrolige Forhold imellem hans Rone og Sir Henry, vilde han jo faa denne sidste til saa meget hyppigere at komme til Merripit House, — og derved snarest faa den længselsfuldt ventede Lejlighed. Men paa den afprøvede

Dag satte hans Hustru sig aabenlyst op imod ham. Hun havde hørt noget om Forbrynderens Død; hun vidste, at Stapleton havde gemt Hunden i Udhuset, og at Sir Henry skulde komme over til Middag den Aften. Hun beskyldte sin Mand for planlagt Mord, og en rasende Scene fulgte, hvori han for første Gang lod hende vide, at hun havde en Rivalinde. Dette fik øjeblikkelig hendes Trostak til at vende sig til bittert Had, og han indsaa, at hun vilde forraade ham. Derfor bandt og kneblede han hende, for at hun ikke skulde faa nogen Lejlighed til at advare Sir Henry, og han haabede uden Tvivl, naar hele Eggen tilskrev Baronetens Død den Forbandelse, der hvilede over hans Familie, at kunne vinde Magten over sin Hustru tilbage og faa hende til at tie med, hvad hun vidste. I dette tror jeg imidlertid, han tog fejl, og at han, selv om vi ikke havde grebet ind i Sagen, vilde have været fortabt. En Kvinde med spansk Blod i sine Aarer glemmer ikke saa let en Fornærmelse. Og nu, kære Watson, kan jeg ikke, uden at slaa op i mine Noter, give Dem en mere detailleret Beretning om denne ejendommelige Sag. Jeg tror ikke, der er noget uopflaret Punkt tilbage.“

„Men han kan dog ikke have troet, at han kunde skrænke Sir Henry til Døde med sin Hel-

vedeshund, som han gjorde med hans gamle Onkel?"

„Dyret var vildt og halvdød af Sult. Om det ikke kunde skræmme sit Offer ihjel, kunde det let gøre det af med al Modstand.“

„Ganske vist. Der bliver kun een Vanskelighed igen. Hvis Stapleton virkelig var bleven Arving til Godset, hvorledes vilde han da saa have forklaret, at han, Arvingen, havde levet ukendt og under et falsk Navn saa nær op ad Ejendommen? Hvor kunde han gøre sin Arveret gældende uden at vække Mistanke og komme i Dyrighedens Kløber?"

„Dette er ganske vist et Spørgsmaal, der er uhyre vanskeligt at besvare, og jeg er bange, De forlanger for meget, naar De vil, at jeg skal løse det. Fortiden og Nutiden kan jeg udforske, men hvad en Mand vil gøre i Fremtiden, er det virkelig ikke let for mig at sige. Fru Stapleton har imidlertid flere Gange hørt sin Mand tale om Sagen. Han kunde bære sig ad paa tre forskellige Maader. Han kunde tage til Sydamerika og derfra gøre Fordring paa Godset, idet han beviste sin Identitet for de engelske Myndigheder dernede, og saaledes komme i Besiddelse af sin Formue uden nogensinde at komme til England. Han kunde anlægge en Forflædning, hvis han vilde tage til London en kort Tid og

der gøre sine Fordringer gældende. Og endelig kunde han overgive en anden sine Papiere og Bøger og indsætte ham til Arving, idet han saa forbeholdt sig en Del af Formuen. Efter hvad vi kender til ham, kan vi ikke tvivle om, at han nok skulde have fundet ud af disse Vanstueligheder.

Og nu, kære Watson, har vi haft nogle Ugers strengt Arbejde, og for en Aften synes jeg, at vi nok kan have Lov til at vende vore Tanter mod mere fornøjelige Ting. Jeg har taget en Loge til „Sugenotterne“. Har De hørt de Reszles synge? Ikke! Maa jeg saa indbyde Dem til at være færdig om en halv Time, saa spiser vi en lille Middag først hos Marcini paa Bejen til Teatret.“

Ende.

